

The book is owned by อ. เอนก นาวิกมูล

Typed to Word Document by คุณ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สามเกลอ

พล, นิกร, กิมหงวน

พักรบ

ป. อินทรปาลิต

ความเดิมในเรื่องปีกนาวี

ร.ต. พล พัทธาภรณ์ ร.ต.นิกร การุณวงศ์ และ ร.ต. สงวน ไทยแท้ “เสื่ออากาศ” ทั้งสามได้ถูกทางการย้ายจากฝูงบินใหญ่ภาคเขมรไปประจำฝูงบินนาวีที่สัตตหีบ ในบังคับบัญชาของร.อ.เกียรติ กิตติกำจร ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ แห่งฝูงบินนาวี

ในวันที่สามเกลอเดินทางไปถึงสัตตหีบ วันนั้นเอง น.ต. หลวงอีกทีกเวหาผู้บังคับฝูงบินนาวีที่สั่งให้เครื่องบินโจมตี ๒ ฝูง และเครื่องบินขับไล่ ๑ ฝูงเดินทางไปจังหวัดจันทบุรี เพื่อสมทบกำลังกับกองบินน้อยที่นั่น เตรียมไว้สู้รบกับกองเรือรบฝรั่งเศส พล, นิกร, กิมหงวนได้เดินทางไปด้วย

รุ่งขึ้นจากวันนั้น คือวันที่ ๑๗ มกราคมตอนเช้าตรู่ หมู่เรือรบของฝรั่งเศสรวม ๗ ลำ ซึ่งมีเรือลาดตระเวนลामือทปีเกตเป็นเรือธง ได้ลุลำเข้ามาในน่านน้ำไทย จนกระทั่งถึงเกาะช้าง ร.ล. ธนบุรี ร.ล.สงขลาและ ร.ล. ชลบุรี ได้ทำการต่อสู้กับกองเรือรบข้าศึกอย่างสามารถอาจหาญ และจมเรือสลูกับเรือปืนขนาดเล็กของศึกได้ถึง ๓ ลำ ระหว่างที่ยุทธนาวีประชิดติดพันกันอยู่นั้น ฝูงบินนาวีของฝรั่งเศสได้เข้าช่วยกองเรือรบของเขา โจมตีกองเรือรบของเรา แต่แล้วฝูงบินนาวีที่ถูกส่งไปประจำทำใหม่ก็บินมาช่วยเรือรบของเราได้ทันท่วงที การประจัญบานกลางหากระหว่างเครื่องบินไทยกับฝรั่งเศสได้เป็นไปอย่างทรหด ในที่สุดนักบินผู้กล้าหาญของเราก็ยิงเครื่องบินฝรั่งเศสตกเกือบหมด เหลืออยู่นั้นหนีกลับไปได้ ฝูงบินนาวีของเราช่วยกันโจมตีกองเรือรบฝรั่งเศสเสียหายยับเยิน ล่าถอยไปโดยไม่เป็นขบวน นั่นคือชัยชนะของราชนาวีและกองทัพอากาศของเราจากการยุทธที่เกาะช้าง

เมื่อขับไล่เรือรบข้าศึกแตกพ่ายไปหมดแล้ว ฝูงบินนาวีก็เดินทางกลับจังหวัดจันทบุรีคืนวันนั้นเอง.

พล, นิกร, กิมหงวน ได้แต่งกายพลเรือน ลาผู้บังคับฝูงไปเที่ยวตลาดทำใหม่ เพื่อหาอาหารและเหล้ากินเป็นการพักผ่อนหย่อนใจในยามว่างราชการ สามเกลอได้ตั้งสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของชาวญวนคนหนึ่งซึ่งนั่งกินเหล้าอยู่ข้าง ๆ โดยสงสัยว่าชายผู้นั้นจะเป็นจาระบุรุษและความจริงก็เป็นเช่นนั้น เจ้าหนุมญวนผู้ซื่อสัตย์ได้หลอกลวงให้นายทหารม้าคนหนึ่งมาพบกับที่ร้านขายอาหาร เจ้าเขี้ยวอมเหล้าเสียจนเมา แล้วพาไปบ้านของมันเพื่อฆ่าให้ตาย อันเป็นการตัด

กำลังทหารไทยส่วนหนึ่ง แต่สามเกลอได้ติดตามไปทำการช่วยเหลือได้ทันท่วงที มีการต่อสู้กับพวกจาระกรรมเป็นสามารภ ในที่สุดตำรวจกับทหารก็เข้าไปช่วยพล, นิกร, กิมหงวน จับกุมเจ้าเย็บกับพรรคพวกของมันได้จนหมดสิ้น พร้อมด้วยเอกสารพยานวัตถุ

ต่อมาอีก ๓ วัน ผู้บังคับฝูงบินนาวิกสัตตหีบได้มีคำสั่งทางโทรเลขให้นักบินนาวิกทั้งฝูงที่มาประจำอยู่ฝูงบินน้อยทำใหม่เดินทางกลับไปสัตตหีบ เพื่อเตรียมกำลังส่วนใหญ่ไว้ร่วมงานกับราชนาวิกของเราต่อไป.

ขณะที่ฝูงบินนาวิกเตรียมตัวเดินทางกลับ ฝรั่งเศสได้ส่งเครื่องบินขับไล่ ๓ ลำลวงล้ำเข้ามาจังหวัดจันทบุรี พล, นิกร, กิมหงวน ได้รับคำสั่งให้นำเครื่องบินขึ้นต่อสู้ข้าศึก ร.ต. พัชราภรณ์ยิงเครื่องบินข้าศึกตก ๑ เครื่อง และกิมหงวนได้ยิงนักบินข้าศึกคนหนึ่งบาดเจ็บ ข้าศึก ๒ ลำไม่กล้าสู้จึงพากันบินหนีกลับฐานทัพ สามเกลอของเราได้ชัยชนะอย่างง่ายดาย.

แล้วฝูงบินนาวิกก็อ้าลากองบินน้อยทำใหม่เดินทางกลับสัตตหีบ

-๑-

ความเจ็บเหงาของสัตตหีบ ทำให้พล, นิกร, กิมหงวน พลอยเจ็บเหงาไปด้วยตลอดเวลา ๑ สัปดาห์ที่ผ่านมา พวกนักบินนาวิกแทบจะไม่มิจานอะไรทำ นอกจากซ่อมบินเดี่ยวหรือบินหมู่ในตอนเช้า ม่ายก็ออกลาดตระเวนด้านคนละ ๒ - ๓ ชั่วโมง

สงครามระหว่างไทยกับฝรั่งเศส ได้ตกลงหยุดพักรบกันชั่วคราว เนื่องจากญี่ปุ่นมิตรดีของเราเป็นผู้ไกลเกลี่ย และเวลานี้ผู้แทนของคู่สงครามทั้งสองฝ่ายกำลังเจรจากันอยู่ด้วยความหวังในสันติภาพ.

อย่างไรก็ตาม การไกลเกลี่ยจะเป็นผลหรือสันติภาพจะมีได้ ก็ต้องหมายความว่าฝรั่งเศสยอมคืนดินแดนที่เสียไปทั้งหมดให้แก่เรา มิฉะนั้นไทยก็จะรบต่อไปอีกอย่างไม่มีปัญหาเราจะรบเพื่อความยุติธรรม รบเพื่อดินแดนของเราเท่านั้น ทหารไทยทุก ๆ ด้านของแนวรบหยุดยิงแล้ว ลูกไทยเหล่านั้นต่างมีมติเหมือนกันว่า ถ้าฝรั่งเศสไม่ให้ความยุติธรรมแก่เรา เขาก็จะจับอาวุธเดินหน้าต่อไป จนกว่าดินแดนที่เสียไปนั้นกลับคืนมาเป็นของเรา.

ทหารบก, ทหารเรือและทหารอากาศ ต่างหยุดรบตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา แต่ทุกเหล่าเตรียมพร้อมเสมอที่จะรบอีก ขอแต่ให้ท่านนายกรัฐมนตรีบอกเรา **รบ!** คำเดียวเท่านั้น ไทยเป็นอารยะชาติ เป็นนักรบที่กล้าหาญ มีศีลมีสัตย์ เมื่อตกลงพักรบก็วางอาวุธทันที ถึงแม้ฝรั่งเศสจะลวงละเมิดสัญญาสุรุกรานเราหลังจากพักรบ เราก็ใจดีอภัยให้ในความเอาเปรียบของข้าศึก

อาทิตย์ที่ ๒ กุมภาพันธ์

ที่ฝูงบินนาวิกสัตตหีบ วันนี้นายพลโทพระยาปัจฉิมกษัตริย์ แม่ทัพใหญ่ด้านกัมพูชาจะ
ได้เดินทางโดยเครื่องบินจากศรีโสภณมานี้ เพื่อเยี่ยมเยียนฝูงบินนาวิกสัตตหีบและกองทัพเรือของเขา
ทางการได้เตรียมต้อนรับอย่างแข็งแรง จัดหาที่พักไว้ให้ และจัดหมายกำหนดการที่จะพาท่านแม่
ทัพเที่ยวชมฐานทัพเรือและอากาศที่นี่

๑๐.๐๐ น. เศษ.

นักบิน, ช่างอากาศและพลปืนหลังแห่งฝูงบินนาวิกสัตตหีบกับพรรคนาวิกโยธินอีก ๑ กองพัน
ได้ตั้งแถวอยู่หน้าสนามบิน เตรียมต้อนรับท่านแม่ทัพใหญ่ซึ่งจะมาถึงประมาณ ๑๐.๐๐ น. ตาม
กำหนด ทุก ๆ คน, นอกจากสามเกลอกับหลวงอีกทีก็เงหา ไม่เคยเห็นหน้าท่านเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์
เป็นแต่ทราบข่าว ท่านหัวล้าน เป็นคนปากร้ายใจดี ไม่เยอหยิ่งถือตัว ฉะนั้น, นักบินกับพวก
ทหารเรือจึงตื่นตื่นอยากจะได้เห็นท่านแม่ทัพมาก ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกสัตตหีบกับผู้บังคับการนาวิกโยธิน
ได้ชี้แจงให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทราบทั่วกันแล้วว่า เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ ๕ ศิริชะล้น ห้ามไม่ให้ทหารทุก
คนพูดคำที่แสดงใจท่าน เป็นต้นว่า ลิ่น, ลั่น, โฉน, เหมง, เหน่ง, เลียน, แดงแจ้, มันแผล็บ, โลง
เตียน, ราบ และสำคัญที่สุดก็คือ ลูกมะอึก ! หากใครพูดคำนี้จะต้องถูกขัง ๑๐ วันเป็นอย่างน้อย
นักบินกับทหารเรือต่างเข้าใจดี.

พล, นิกร, กิมหงวน ยืนคุยกันจ้อยอยู่หัวแถว สามเกลอกำลังปรึกษาหารือกันที่จะลาผู้
บังคับฝูงบินกลับไปเยี่ยมบุตรภรรยาที่บ้านสัก ๗ วัน เพราะจากบ้านมานานแล้ว นับตั้งแต่เริ่ม
สงคราม เคยไปเยี่ยมบ้านครั้งเดียวเท่านั้นเมืองงานฉลองรัฐธรรมนูญ.

อาเสี่ยพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

" กันนะ คิดถึงเมียไม่เท่าไรหรอก แต่อ้ายตี้นะซีคิดถึงมันเหลือเกิน สุดสวาทขาดใจ
ของกันทีเดียว "

นิกรว่า " อ้ายตี้นี่หาลานข้าคงโตขึ้นมาก และคงจะทะเล้งเหมือนพ่อ "

กิมหงวน สะอื้นโยง

" แล้วก็ลูกแก่ละ ปานนี้มันคงล้วงกะเป่าได้เก่งแล้ว "

กะดิงทองหัวเราะก๊าก นายพัชราภรณ์พูดขึ้นบ้าง

" กันก็คิดถึงลูกเหมือนกัน เมื่อก่อนนั้นทาจดหมายบอกมาว่า พ่อพนัดป่วยอดแอดมา
สามสี่วันแล้ว "

เสี่ยหงวนจู้ปาก

" เด็ก ๆ มันยังงั้นแหละวะ สามวันดีสี่วันไข้ มันจะเป็นอะไร นอกจากเป็นทราง ม่ายก็
ลักกะปิดลักกะเปิด "

พวกนักบินที่ยืนอยู่ข้าง ๆ หัวเราะครื้น ร.อ.เกียรติ เดินรี่เข้ามาหา "สามทหารเสือ" แสดงสีหน้าไม่สู้จะพอใจ

"อะไรกันนะ หา? แล้วกันซี อยู่ในแถวแท้ ๆ เอ็ดตะโรกันไปได้ ช่างไม่มีวินัยกันบ้างเลย คุณเรื่องอะไร คุณกิมหงวน ?"

อาเสี่ยชักฉิว

" **บ๊ยะ!** ทำไมผู้บังคับฝูงไม่ถามคนอื่นเขาดู ผมจะไปรู้เรื่องหรือครับ ยืนอยู่เฉย ๆ แท้ ๆ นักบินที่ดีอย่างผมนะ ไม่คุยในแถวหรือครับ "

ร.อ. กิติกำจร ขบگرامเล็กน้อย

" ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นผมจะแข่งไว้ ตะกี้ใครเป็นคนพูดให้พวกนักบินหัวเราะพร้อม ๆ กัน ขอให้ตายโหงตายहां "

เสี่ยหงวนหลับตาปี

" แหม – มันไม่แรงไปหรือครับ ผมตายกองทัพอากาศก็ขอขาดนักบินที่ดีไปคนหนึ่งนำซีครับ "

ผู้บังคับฝูงยิ้มเล็กน้อย

" ก็ไหนคุณว่า คุณไม่ได้พูด ? "

อาเสี่ยเอียงคอกอมยิ้ม

" แะะ – แะะ ไม่ดีหรือครับ เล่นแข่งยังงี้ "

ร.อ. หัวเราะเบา ๆ ยกมือตบปากกิมหงวน

" รักษาวินัยหน่อยน้องชาย การหัวเราะต่อกะซิกกันอย่างนี้นะ ถ้าท่านผู้บังคับฝูงได้ยินเข้า ไม่ใช่ที่ท่านจะดูแต่พวกคุณหรือกนา ผมเองก็จะพลอยถูกดูไปด้วย เห็นแก่ผมบ้างซีคุณ "

เสี่ยหงวนยกคิ้วแพล็บ มองดูหลวงอีกกะทีก ๆ ซึ่งกำลังยืนคุยอยู่กับผู้บังคับการพรรคนาวิกโยธิน คุณหลวงตอร์ปิโดพิฆาต

" ผู้บังคับฝูงกลัวคุณหลวงอีกกะทีก ๆ ด้วยหรือครับ รูปร่างเอี้ยเล็กเอี้ยบางอย่างนั้นเตะเบา ๆ ก็ชก "

ร.อ. เกียรติทำคายน เสียงหัวเราะของพวกนักบินดังขึ้นอีก

" **คุณกิมหงวน** " ผู้บังคับฝูง ๑ พูดเสียงหนัก ๆ " คุณนี้จะหาเคราะห์ใส่ตัวเสียแล้ว บู้ไว้ "

" ทำไมครับ ? " กิมหงวน พูดหน้าตาเฉย

" ก็คุณดูหมิ่นท่านนะซี "

" แล้วกัน ผมดูหมิ่นว่ายังไงครับ ? "

ร.อ. กิติกำจรหน้านิ้วคิ้วขมวด

" คุณว่ารูปร่างเอวเล็กเอวบางอย่างท่าน เตะเบาะ ก็ชั๊ก "

" นั่นแน่ " อาเสี้ยร้องลัน ยกมือชี้หน้า ร.อ.เกียรติ " ผู้บังคับฝูงหาเรื่องจะให้ผมติด
ตะรางแล้วไหมละ ผมยังไม่ได้พุดสักหน่อย ใครได้ยินบ้างครับ ทามดูซิ เอ้- หาเรื่อง "

ร.อ. เกียรติยืนนิ่งทำตาปริบ ๆ ระวังโทษะไม่ไหว ก็พุดออกมาดัง ๆ

" ประเดี้ยวพ่อเตะเสี้ยหรือก อ้ายนี้ ฮឹม ! "

กิมหงวน ตะโกนเสียงหลง

" ใต้เท้า ! ใต้เท้าครับ ผู้บังคับฝูงจะเตะผม "

ร.อ.เกียรติจู้ปากจึกจึก ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงจึงรีบเดินไปเข้าแถว สามเกลอกับเพื่อน
นักบินพากันหัวเคิดคัก พลยกศอกกะท่งหน้าอกกิมหงวนดังอ๊ก

" บ้าจริงโว้ย แกนี่ เห็นผู้บังคับฝูงเป็นเพื่อนเล่นไปได้เดี่ยวพอรายงานเอาเข้าซังเต ก็
จะทำหน้าเป็นลิงไปเท่านั้นแหละ "

อาเสี้ยอมยิ้มแถมตุ้ย เงยหน้ามองไปบนท้องฟ้ายกมือป้องหน้าผาก

" เอ - นกตะกรุมยังไม่มาอีกนิ เกินเวลาตั้งสิบนาทที่แล้ว หรือเครื่องบินตกตายโหงไป
แล้วก็ไม่รู้ "

นายพัชรภรณ์แยกเขี้ยว

" อ้ายเปรต ! เสือกไปแข่งท่านทำไม ? "

กิมหงวนหัวเราะ

" เปล่าน่า กันปรารภกับแกต่างหาก ถ้าแข่งกันก็ต้องบอกว่า เจ้าประคูน ขอให้
เครื่องบินตก คุณอาหัวล้านกะแทกดินตายห้าทีเถอะ นี่ - เขาถึงจะเรียกว่าแข่ง เข้าใจ ? "

" ไม่รู้โว้ย " พลตวาดแว๊ด " ฉันไม่อยากพุดกับแก อ้ายบ้า "

" เออซีวะ ช่างกู " อาเสี้ยพุดหน้าตาเฉย ล้วงกระเป๋าหยิบซองบุหรี่เงินออกมาเปิดออก
แบให้คนโน้นคนนี้ แต่ทุกคนปฏิเสธ กิมหงวน จึงจุดบุหรี่สูบคนเดียว แล้วตัดพ้อต่อว่าเพื่อน "
รังเกียจกันหรือยังโว้ย หนอยแน่ คนโน้นก็ไม่สูบคนนี้ก็ไม่ได้สูบ ดีซีวะไม่เบลอึง ทีหลังใครเลือก
มาขอบุหรี่เป็นโดนเตะแน่ ๆ "

จ่าอากาศเอกคนหนึ่งพุดขึ้นเบา ๆ

" ไม่ได้รังเกียจหรอกนะเฮีย แต่เรายังอยู่ในแถว สูบไม่ได้ "

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

" ทำไมจะสูบไม่ได้ คุณหลวงอีกกะทีก ๆ ท่านยังสูบนี้นา เห็นไหมละคาบกล้องพ่น
ควันโขมง ทำทางนำดีดลูกไขว้ชะมัดเลย "

จ่าอากาศทำหน้าที่

" อ้า – เฮียอย่างกล่าวขวัญถึงท่านกับผมเลยครับ วิจารณ์ให้คนอื่นฟังเถอะ ผมไม่อยากจะฟังหรอก "

อาเสี้ยสือบบุหรือพันควันอย่างสบายใจ หนึ่งเงียบไปในราวสองนาที่เขาก็แหกปากตะโกน

" ้วย ! เมื่อไหร่จะมาสักที เมื่อขงจะตายโหงแล้ว้วย "

หลวงอีกกะทิก ๆ กะโดดตัวลอย หันควับมองมาทางหัวแถวทหารอากาศ แล้วท่านก็ถลกแขนเสื้อนอกทั้งสองข้าง เดินอย่างสามชุกเข้ามา ท่านผู้บังคับฝูงหยุดยืนทำวสะเอวจ้องหน้ามองดูอาเสี้ยก่อนอื่น กิมหงวน ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ยกมือกอดอกสือบบุหรืออย่างอ่อย

" กิมหงวน ! " ท่านตะโกนเสียงลั่น

อาเสี้ยมองดูหน้าท่านแล้วอมยิ้ม

" เรียกผมหรือครับ ? "

หลวงอีกกะทิก ๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

" ก็แคะซี่ ออกมานี้ แกร้องตะโกนอะไรหา ? "

กิมหงวน บั่นสีหน้าเคร่งขรึม เดินออกไปนอกแถว หยุดยืนห่างจากผู้บังคับฝูง ๓ ก้าว ชิดเท้าตรงยกมืออ้วทยาหัตถ์ดังพับ ความแรงทำให้ตราหน้าหมวกหลุดกะเด็น เลยดูคล้าย ๆ กับนักบินอภิสซี่เนี่ย

" กระผมไม่ได้ร้องครับ " อาเสี้ยพูดเสียงอ่อย

คุณหลวงนัยตาถลน

" อย่าโกหก คนอื่นเขาไม่บ้าเหมือนแกหรอก "

อาเสี้ยจึ้ยปาก

" อ้าว – ว่าบ้าประเดี๋ยวมบีบคอคุณหลวงตายห่าเลย "

หลวงอีกกะทิก ๆ กะโจนพรวดถอยหลังหนีไปหลายก้าว

" แก, ฮะ-อ้า แกจะทำร้ายผู้บังคับบัญชาหรือ ? " พูดจบผู้บังคับฝูงก็กะซอกป็นพก

ออกมาจากซอง.

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

" ก็ได้เท่าอยากว่าผมบ้าทำไมละ "

หลวงอีกกะทิก ๆ โกรธจนตัวสั่น ท่านกั๊ดฟันกรั้วม ๆ เปลี่ยนสายตามองมาที่พล พัทธราภรณ์

" พล – เอาอายเปอร์ตนี้ไปเข้าแถวที่ "

พลเยี่ยมแป้น เดินตรงเข้ามาหาอาเสี้ย กิมหงวนรีบเดินขาแยงแยงยกมือทำท่าเหาะ
กลับไปเข้าแถวโดยเร็ว เพราะขยาดแข่งนายพัชราภรณ์ ผู้บังคับฝูงยกมือชี้หน้าอาเสี้ย แล้วพูด
เสียงกร้าว

"ระวังให้ดีเถอะ ประเดี๋ยวฉันจะรายงานเจ้าคุณแม่ทัพขอถอดแอกเป็นพลทหาร"

อาเสี้ยพูดเบา ๆ

"ถ้าผมถูถอด ผมต้องดักฟันกระบานใต้เท้าแน่ ๆ ให้ลากเลือดซีเข้า !"

นายพัชราภรณ์ยกกำปั้นฟาดหลังกิมหงวนดังต๊อบ

"หยุดหน้าเสี้ยที่ อ้ายหงวน, ท่านยิ่งใจดีกับแก แกก็ยิ่งทะเล้งหนักเข้า "

กิมหงวน ทำตาปริบ ๆ

"แล้วพ่อมึงเสือกมาทูปหลังกูทำไมวะ ?"

พลหัวเราะ

"ทูปเล่นสนุก ๆ ยังงั้นแหละ "

กิมหงวน หน้าอเหมือนหมากรุก เดินออกจากแถวไปรายงานท่านผู้บังคับฝูง

"ใต้เท้าครับ อ้ายพลมันทูปหลังผมครับ อยู่ในแถวไม่มีวินัย ใต้เท้าต้องลงโทษให้ผม
เชียว ม่ายงั้นผมไม่ยอมด้วย "

หลวงอีกกะทีก ๆ ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"เขาทูปแก แกก็ทูปเขาบ้างก็แล้วกัน "

กิมหงวน ค้อนควับ

"จริงซีครับ มันจะได้กระที่บผมแบน "

ผู้บังคับฝูงหัวเราะ

"กลัวเขาด้วยเรอะ แกโตกว่าเขาเป็นกอง ทั้งสูงทั้งใหญ่กว่า "

อาเสี้ยขมวดคิ้วย่น

"แต่ใจมันไม่สู้นี้ครับ ดีน่า " แล้วกิมหงวนก็หันมาพูดกับนักบินที่ยืนอยู่ในแถว " เฮะ !

ที่เราร้องเอ็ดตะโรดูเราเฮะ ที่อ้ายพลทูปเราไม่ยกกว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่ยุติธรรมเฮะ ? "

หลวงอีกกะทีก ๆ กะใจนพรวดเข้าบิบบคอกิมหงวนคั้นเสี้ยเต็มแรง

"แกว่าใคร อ้ายหงวน ? "

อาเสี้ยยกมือจี๊สะเอวท่านผู้บังคับฝูง คุณหลวงหัวเราะก้ากกะใจนถอยหลังหนีไปหลาย

ก้าว กิมหงวน รีบก้มลงคว่ำก่อนอิฐก้อนหนึ่งขึ้นมาถือไว้ แล้วร้องให้

"ฮือ – เล่นบิบบคอก ผู้ใหญ่รับแกเด็ก ฮือ – เดียวจะฟ้องคุณอา "

คุณหลวงยิ้มแห้ง ๆ

"แกอยากว่าฉันไม่ยุติธรรมทำไมละ "

กิมหงวน ยกหลังมือเช็ดน้ำตา เดินตุบตุบป่องกลับมาเข้าแถว พวกทหารอากาศหัวเราะครืน ท่านผู้บังคับฝูงอดทนระอาใจเป็นที่สุดแล้ว ท่านยืนจ้องมองดูกิมหงวนทั้งตัวแหละ ทั้งชั้น

"เฮ้ย - เสือกสูบบุหรี่ในแถวทำไม ?" หลวงอี๊กกะทีก ๆ เอ็ดตะโร

อาเสี่ยทำหน้าที่เง้ากะงอด

"ก็มันอยากสูบนี๋ครับ "

หลวงอี๊กกะทีก ๆ เม้มริมฝีปากแน่น

"สูบไม่ได้ อ้ายบ้า รู้ไหม แกอยู่ไหนแถว "

เสี่ยหงวนทำปากแบะ

"ได้ทำสูบได้ ผมก็สูบได้เหมือนกัน ฮือ - ผมจะสูบ - ทำไมล่ะ - ฮือ "

"เออ - ตามใจแกเถอะวะ ดีแล้ว ฉันจะเรียนท่านแม่ทัพขอให้ปลดฉันเป็นพลทหารหรือม่ายก็ย้ายฉันไปอยู่ที่อื่น ขึ้นปกครองพวกแก ฉันเป็นบ้าตายแน่ "

"อ้าว ๆ ๆ " นิกรพูดขึ้นดัง ๆ "อย่าขึ้นพวกซี้ครับได้เท่า นี้วไหนร้ายก็ควรตัดนิ้วนั้นทิ้ง พูดถึงพวกผมก็จ้อแป้ไปด้วยซี้ครับ "

หลวงอี๊กกะทีก ๆ เดินลงสันบั้ง ๆ เข้ามาเ็นประชิดตัวกะดิงทอง แล้วท่านก็ยกมือชี้หน้า พระราชบุตรเขยของท่านแม่ทัพ

"แกนี้กว่าตัวแก้วเศษกว่าเจ้าหงวนยังนี่รี ? "

นิกรทำหน้าที่เรียกระาด

"ครับ - ผมเป็นนักบินที่มีวินัยที่สุด "

"ดู - แกจะดูเหมือนจะยิ่งกว่ากิมหงวนเสียด้วยซ้ำ เพราะนอกจากทะเลาะแล้วยังเลี้ยงงานแอบไปนอนตลอดวัน สำหรับพวกแกสามคนนะ ฉันเห็นว่าพลคนเดียวเท่านั้น ที่สุภาพเรียบร้อยเหมือนนักบินอื่น ๆ ส่วนแกสองคนเลวมาก "

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

"ได้เท่าก็แล้ว "

หลวงอี๊กกะทีก ๆ ทำปากยื่นนัยตาถลน หันควับมาทางกิมหงวน

"ฉันเลยยังไ้ หา, ว่ามาซิ ? "

"ไม่รู้ล่ะครับ สุภาชิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า คุณางให้ดูหาง ดูข้างให้แม่ ดูนักบินให้แน่ ต้องดูผู้บังคับฝูง "

คราวนี้คุณหลวงต้องยิ้ม

"สุภาชิตบ่าบอะไรของแก มีแต่เขาว่า ดูข้างให้ดูหาง คุณางให้ดูแม่ "

" ว้า – " อาเสียงร้องเสียงยาว "มันถูกเมื่อไหร่ล่ะครับ คุณข้างมันต้องดูแลคุณแม่ของมันซีครับ ไปดูหางมันทำไมกัน ถ้าเราดูแล เรารู้ว่าแม่ของมันเป็นช้าง ลูกมันก็ต้องเป็นช้างอย่างไม่มีปัญหาจริงไหมล่ะครับ ? "

ผู้บังคับฝูงกลืนน้ำลายเอือก พะยักหน้าซ้ำ ๆ

" แล้วก็ดูนางให้ดูหางล่ะ หมายความว่าอะไร ? "

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

" บู้โธ่ ! ผู้บังคับฝูงไม่น่าจะเชื่อถึงอย่างนี้เลย ดูนางให้ดูหางนะ หมายความว่าหางกะเบน ผู้หญิงที่ใจกะเบนสวยเป็นระเบียบเรียบร้อย ย่อมหมายความว่า หล่อนเป็นผู้หญิงที่เอาใจใส่ในกิจการบ้านการเรือน อ้า – ส่วนผู้ที่ใจกะเบนสักแต่ทำให้เป็นหางกะเบน คือม้วนแพลပ် ๆ ยกขาพับ ผูกติดเข้ากับเข็มขัด มองดูหางกะเบนคล้ายกับวงช้างหรือก้ามปูทะเลอะไร เหล่านี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้หญิงที่เกียจคร้าน ไม่รู้จักความเป็นระเบียบเรียบร้อย สุภาพสตรีเขาจึงได้กล่าวไว้ว่า ดูนางให้ดูหาง ดูข้างให้ดูแม่ ดูนักบินให้แน่ ต้องดูผู้บังคับฝูง "

" เอาละ พอที, ประโยคหลังไม่ต้องอธิบายนะจ๊ะ "

" จ๊ะ " แล้วกิมหงวนก็สะดุ้งโหยง " เอ๊ย – ครับ แฮะ ๆ เผลอไปครับ "

หลวงอีทิก ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก้มลงเก็บหน้าหมวกโยนมาให้กิมหงวน

" เอ้า – ติดเสียให้เรียบร้อย แกมันรุ่มร่ามไม่มีที่ลื่นสุด พบผ่า เมื่อไหร่หรือหิวว่ะมันจะเอาแกไปกินเสียทีนะ "

กิมหงวน หัวเราะหึ ๆ ดินหน้าหมวกพลางพูดพลาง

" มันไม่กินผมหรอกครับ เพื่อนกันแท้ ๆ "

ทันใดนั้น นิกรร้องเอะอะเอ็ดตะโรขึ้น ซี่มือไปทางขอบฟ้าข้างหน้าโน้น

" ไว้ย ! มาแล้วไว้ย โน่น – เอ้อเฮอ เครื่องบินดักกิลส์เสียด้วย ลำบ่อเริ่มเขียว "

ทุกคนมองตามสายตานายการุณวงศ์ เครื่องบินขนาดใหญ่แบบดักกิลส์ ของกองทัพอากาศ ๑ เครื่องบินตรงเข้ามาที่สนามบินในระยะต่ำไม่เกินพันเมตร เสียงเครื่องยนต์สี่เครื่องคำรามลั่น เครื่องบินลำนี้แหละได้นำท่านแม่ทัพใหญ่ด้านเขมร เดินทางจากศรีโสภณมาตัดตีบ

พวกนักบินและพรรคนาวิกโยธินเตรียมตัวต้อนรับท่าน ธงเขียวเปิดทางสะดวกปรากฏทางเหนือสนามบินแล้ว เครื่องบินยักษ์เบาเครื่องบินต่ำลงมาทุกที อีกสักครู่ก็ถึงพื้นสนามโดยสวัสดิภาพ มันวิ่งไปตามทางเป็นระยะไกลราว ๓๐๐ เมตร จึงค่อย ๆ เลี้ยวกลับ อีกสักครู่ก็จอดนิ่ง

บันไดลูกล้อถูกเข็นไปที่เครื่องบินลำนี้ทันที และเทียบกับบานประตูของเครื่องบิน
หลวงอีกทีก็เวหากับนายทหารที่เป็นผู้บังคับฝูงต่างเข้าไปรับท่านแม่ทัพพร้อมด้วยหลวงตอร์ปิโด
พิฆาต ผู้บังคับการพรรคนาวิกโยธิน.

นักบินประจำเครื่อง มีเครื่องหมายยศเป็นนายเรืออากาศเอกทั้งสองคนก้าวลงมาก่อน
ต่อมาก็พนักงานวิฑู อีกในราว ๓ นาทีท่านเจ้าคุณปัจฉิมก็พินาศก็พาร่างอันอ้ายอ้ายของท่านลง
มาจากเครื่องบินด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม.

หลวงอีกทีก็เวหา ฯ ชิดเท้าตรงยกมือวิฑูหาหัตถ์

“ กระผมในนามแห่งผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธิน รู้สึกปลื้มใจอย่างยิ่ง ที่พระเดชพระคุณกรุณา
มาเยี่ยมพวกเรา “

ก่อนที่ท่านแม่ทัพจะพูดว่าอะไร น.ต.หลวงตอร์ปิโดพิฆาตก็ชิงพูดขึ้น

“ พวกเราทหารเรือทั้งหลายรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างใหญ่หลวง และทุก ๆ คนตั้งใจจะ
รับรองได้เท่ากรุณาเป็นอดีที่ที่สุด “

เจ้าคุณยิ้มแบ่น ยื่นมือให้หลวงอีกทีก็เวหา ฯ จับ

“ ขอบใจมากคุณหลวง “ แล้วท่านก็หันมาทางหลวงตอร์ปิโด ฯ “ ยังไงครับไม่ได้พบ
กันนาน ขอโทษคุณชื่ออะไร ? “

หลวงตอร์ปิโด ฯ อมยิ้ม

“ นายนาวาตรีหลวงตอร์ปิโดพิฆาตครับผม “

“ อ้อ – ขอบใจ ฯ คุณหลวงเคยเห็นหน้าหรือรู้จักกับผมบ้างหรือเปล่า ? “

“ ง่า – ไม่เคยครับ ทราบแต่เพียงว่าได้ทำเป็นนายทหารผู้ใหญ่ที่เต็มไปด้วยความรู้
ความสามารถ และมีใจเมตากรุณาต่อผู้น้อย “

เจ้าคุณยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ เอ – ทหารเรือนี้ยกคนเป็นเหมือนกัน “ ท่านพูดสัพยอก แล้วหันมาทางผู้บังคับฝูงบิน
นาวิกโยธิน “ ใจ – คุณหลวง, ยุทธนาวิกโยธินที่เกาะช้างเมื่อวันที่สิบเจ็ดเดือนนี้ฝูงบินของคุณหลวงทำงาน
ได้ดีเกินคาด ผมขอบอกให้คุณหลวงทราบเป็นส่วนตัวว่า อีกสองสามวันคุณหลวงจะได้เป็น
นายนาวาอากาศเอกแน่ ๆ อ้า – อ้ายหงวนมันมีจดหมายไปถึงผมหลายฉบับ สรรเสริญเยินยอคุณ
หลวงมากมายทีเดียว มันเล่าให้ฟังว่า ถ้าผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธินเป็นคนอื่น ไม่ใช่คุณหลวงแล้ว ก็คง
รู้เท่าไม่ถึงการ ส่งเครื่องบินไปช่วยเรือรบของเราไม่ทัน นอกจากนี้ เจ้าพลกับเจ้ากรพูดถึง
ความสามารถของคุณหลวงตั้งหลายหน้ากระดาษ ผมรู้สึกปลื้มใจมาก ที่คุณหลวงปฏิบัติงานได้
โดยเรียบร้อย “

หลวงอีกทีก็เวหา ฯ ปลาบปลื้มแทบจะพูดอะไรไม่ได้ ท่านนึกขบใจ พล, นิกร,
กิมหงวน ที่ช่วยกันเสนอความดีของท่านไปให้เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ทราบ

“ กระทบ – ง่า – กระทบได้นายนาวาอากาศโทแน่นอนหรือครับ ? ”

ท่านแม่ทัพลี้มตาโพลง

“ แล้วกัน, ผมจะโกหกคุณหลวงเอาตะหวั้ตะบวยอะไรกันนะ “

“ มิได้ครับผม กระทบกราบเรียนถามก็เพื่อจะได้เตรียมหาซื้ออินทนูนายนาวาอากาศโทเอาไว้ ที่สัตตหีบหาซื้อยากขอรับ “

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ หัวเราะก๊าก ต่อจากนั้นก็สนทนาไต่ถามทุกข์สุขของนายทหารอากาศที่เป็นผู้บังคับฝูง และย้อนถามเหตุการณ์บางอย่างที่ฝูงบินนาวิกโยธินเมื่อรุ่งอรุณวันที่ ๑๗ สนทนากันพอสมควรแล้ว ท่านแม่ทัพก็เดินตรวจกองพันพรรคนาวิกโยธินและนักบินแห่งฝูงบินนาวิกโยธิน เจ้าคุณปฏิสันถารกับทหารโดยทั่วหน้า การตรวจแถวของแม่ทัพใหญ่ภาคเขมรสิ้นสุดลงที่พล, นิกร, กิมหงวน.

สามเกลอเฝ้าอยู่ในท่าตรงไม่กระดุกกระดิก ทำให้เจ้าคุณปัจฉนิกแปลกใจมาก ท่านมองดูหน้านายลิงทีละคน แล้วหัวเราะหึ ๆ หันมาถามผู้บังคับฝูง

“ เจ้าหลานชายและลูกเขยของผมเป็นยังไงบ้างคุณหลวง ? ”

หลวงอีกทีก็เวหา ฯ ยิ้มอ่อนโยน

“ ดีที่สุด, เรียบร้อยและมีวินัยดีที่สุดขอรับ นายเรืออากาศตรีพลกล้าหาญมาก นายเรืออากาศตรีนิกรเคร่งครัดต่อหน้าที่และวินัย ส่วนนายเรืออากาศตรีสงวน เป็นนักบินที่ดีเยี่ยมทั้งการบินและทั้งความประพฤติขอรับ “

สามสหายมองดูหน้ากันและยิ้มแย้ม ๆ ไม่นึกฝันเลยว่าท่านผู้บังคับฝูงจะพูดขาวเป็นคำเช่นนี้ เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ เองก็แปลกใจอย่างยิ่ง

“ อ้อ – ไม่น่าจะเป็นอย่างที่คุณหลวงว่าเลย “ แล้วท่านก็ยกคิ้วกับกิมหงวน “ ใจจะอ้ายหลานชาย, อาคิดถึงแก่มาก รู้สึกดีใจที่แกกลับนิสัยเป็นคนดีแล้ว “

อาเสียวางสีหน้าเคร่งขรึม ยกมือตันหน้าอกเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ให้ออกห่าง

“ ไปรดอย่าชวนผมพูดครับคุณอา ผมกำลังอยู่ในแถว และอยู่ในท่าตรง “

ท่านแม่ทัพหัวเราะลั่น

“ อ้ายตุตเอ๊ย อย่าทำเป็นคนวินัยจัดหน่อยเลยวะ ทำไมแกจะพูดกับอาไม่ได้ เพราะอาเป็นผู้บังคับบัญชาฝูงบินนี้ “ พูดจบเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ก็ถอดหมวกเหล็กออกแลเห็นศีรษะอันล้านเลี่ยนแดงแจ๋ ท่านล้วงกระเป๋าหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกมาเช็ดเหงื่อที่หัวล้าน.

เสียงหวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก หันมาพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสองเกือบเป็นเสียงกระซิบ

“ ไม่ได้เห็นเพียงสองอาทิตย์ ชะเวกชะวากขึ้นอีกเป็นกอง น่าดูขึ้นนิ ยังกะลูกมะอีกพับผ่า “

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเจ้าคุณแม่ทัพเปลี่ยนแปลงเป็นบูดบึ้งทันที ท่านแม่ริมฝีปากแน่น ถอยหลังออกมา ๑ ก้าว ยกเท้าเตะอาเสี้ยพลักเข้าให้เต็มรัก.

“ นี่แน่ ๆ ๆ พบพบหน้าก็เริ่มทะเลาะตั้งที่เดียว “ แล้วท่านก็รีบสวมหมวกเหล็กตามเดิม กิมหงวน สูดปากเบา ๆ

“ คุณอา ก็เหมือนกันแหละครับ พอเห็นหน้าผมก็เตะผมที่เดียว “

เจ้าคุณตวาดเว็ด

“ ตะชีวะ มึงอยากลื้อข้านี้หว่า โธ่ – ประเดี๋ยวพ่อสั่งยิงเป้าเสี่ยหรือก “

“ อื้อฮือ “ เสี่ยหงวนคราง

ท่านแม่ทัพค้อนประหลับประหลือก หันมายิ้มแย้มแจ่มใสกับพล

“ อ้ายหลานรัก “

“ ครับ “ กิมหงวน ขานเสียงแจ้ว

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก ยกเท้าเตะหน้าแข้งเสี่ยหงวนดังโป๊ก

“ ฉันทันไม่ได้พูดกับแก ทาลิ่ง “

อาเสี้ยยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ เชิญครับ เชิญ ๆ ๆ “ อ้ายเรามันก็อดทะเลาะไม่ได้เสี่ยด้วยนา เจ็บใจนักประเดี๋ยวพ่อตีมน้ำมันหมูให้ตายเสี่ยรู้แล้วรู้รอด

ท่านเจ้าคุณทำปากหุบหิมบอวยชัยให้พรกิมหงวน แล้วพูดกับพลต่อไป.

“ อาดีใจมาก ที่แกยิงเครื่องบินเข้าศึกตกอีกหนึ่งเครื่อง เมื่อวันที่จะเดินทางจากท่าใหม่ มานี้ เก่งมากอ้ายหลานชาย “

นิกรอ้าปากหวาดง ๆ

“ เสี่ยว – ง่วงนอนไว้อย “

เจ้าคุณหันมาแยกเขี้ยวกับลูกเขยของท่าน

“ โธ่ – อ้ายเปรต แกยืนอยู่ในท่าตรงไซ้ใหม่ หา ? ทำไมชอบฝ่าฝืนวินัยเสมอ “

กะดิ่งทองยิ้มกะเรียกระวาด

“ ก็มันง่วงนี่ครับ “

“ ถึงเช่นนั้นแกก็พูดไม่ได้ “

“ อ้าว – ผมไม่ได้เป็นใบ้ครับ ฮี้ย – คุณพ่อนี่ดูไม่เข้าเรื่อง “

ท่านแม่ทัพกัดฟันกรอด ๆ

“ หยุด ๆ หยุดพูดเดี๋ยวนี้ ถ้าแกขึ้นพูดอีกฉันจะขังแกทันที “

อาเสี้ยพูดสอดขึ้นเบา ๆ

“ แล้วผมล่ะครับ ? “

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“ มึงก็พูดไม่ได้ “

“ อ้อ – จริง “ แล้วเขาก็หันมาพะยักคิ้วกับนิกร “ อย่าพูดโวย เราเป็นทหารเราต้องมีวินัย ทหารที่ขาดวินัยก็เปรียบได้กับกองโจร เราต้องสงบปากเสียง การพูดในแถวย่อมเสียวินัย และเมื่อเสียวินัยก็ต้องมีความผิด มีเรื่องอะไรก็อดใจไว้พูดเมื่อเลิกแถวแล้ว เข้าใจไหมล่ะ กันเองพยายามรักษาวินัยเสมอ เออ – เฮ้ย เราตกลงกันว่าจะลาพักผ่อนกลับไปเยี่ยมบ้านสักเจ็ดวันไม่ใช่หรือ บอกคุณอาท่านชีวะ ท่านคงไม่ --- “

“ **เพี้ยะ !** หลังมือของเจ้าคุณปัจจนึก ๆ สัมผัสสั่นแก้มกิมหงวนเต็มแรง “ ใครอนุญาตให้แกพูดหา – อ้ายโย่ง ? “

กิมหงวนทำหน้าที่ต่าบ้องแบริ้วชอบกล เขาสูดปากลั่น

“ อูย – จี๋ ๆ ๆ ๆ ซี้ด ฟันโยกหมดปากเลย ว่า เลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้อีกแล้ว ”

พวกนักบินอดหัวเราะไม่ไหว ก็พากันหัวเราะครืน เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ.

“ อะไรของแกวะอ้ายหงวน แมวตัวผู้มันเกี่ยวอะไรกับฟันของแก ? “

“ เอาเถอะครับ ไว้มีโอกาสเหมาะ ๆ ผมจะเรียนให้ทราบ โบราณเขาห้ามไว้ คนฟันโยกนะหัวเด็ดตีนขาดก็เลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้ “

เจ้าคุณพาชื่อ พะยักหน้าซำ ๆ หันมาพูดกับท่านผู้บังคับฝูง

“ เห็นจะจริง คุณหลวง คนฟันโยกย่อมปวดฟันเป็นธรรมดา ถ้าเลี้ยงแมวตัวผู้ไว้เวลาร้องครวญคราง แมวมันอาจเข้าใจว่าหนูเลยกัดเข้าไป คงเป็นอย่างนี้ “ แล้วท่านก็หันมาทางกิมหงวน “ แกมันช่างจืดช้ำจ้านัก “

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ

“ เตี่ยแกเคยสั่งสอนผมครับ เตี่ยแกเล่าว่า แต่ก่อนนี้แกเลี้ยงแมวตัวผู้ไว้มาก ครั้นพอฟันแกโยกแกก็เอาไปปล่อยหมด หาแมวตัวเมียมาเลี้ยงแกม อ้า – แล้วก็มิฎฐีกอย่างหนึ่งครับ คุณอา ทฤษฎีของการเลี้ยงแมว

เจ้าคุณหัวเราะ

“ แหม – กูรำคาญมึงเต็มทนแล้วอ้ายหงวน “

อาเสี่ยอมยิ้ม

“ ไม่ใช่ครับ เมื่อพูดแล้วก็ต้องพูดให้จบเรื่อง “

“ เรื่องแมวนะหรือ ? “

“ ครับ ทฤษฎีของการเลี้ยงแมว นอกจากห้ามคนฟันโยกเลี้ยงแมวตัวผู้แล้ว ยังห้ามคนฟันดีเลี้ยงแมวตัวเมียอีกด้วย “

ท่านแม่ทัพทำคายน

“ อ้ายเวร มันเกี่ยวอะไรด้วย ? ”

“ อ้อ – เกี่ยวซีครับ ”

“ ไม่ฟังละว้ย เสียเวลา ” แล้วท่านก็พูดกับผู้บังคับผู้บังคับการพรรคคนาวิกโยธิน “ บอกเล็กแถวเถอะครับ เขาจะได้ไปพักผ่อนกัน ”

ประมุข แห่งฝูงบินนาวิกกับหลวงตอริปีโต ฯ ต่างบอกเล็กแถว พวกนักบินกับทหารเรือพากันแยกย้ายออกจากแถวไปพักผ่อน

หลวงอีกทีก ฯ ได้เชิญท่านไปที่ตึกกองบัญชาการ

“ เชิญได้เท้าไปบนตึกเถอะครับ กระผมสั่งให้เขาจัดน้ำชาไว้สำหรับได้เท้าแล้ว อ้า – ได้เท้าจะพักอยู่ที่นี้สักกี่วันครับผม ? ”

“ วันเดียวเท่านั้นแหละคุณหลวง พรุ่งนี้เช้าผมเดินทางไปกรุงเทพ ฯ ท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไปได้กรุณาให้ผมหยุดพักผ่อนร่างกายเจ็ดวัน ”

พล, นิกร, กิมหงวน ลืมตาโพล่ง นายพัชราภรณ์เดินเข้ามาหาท่านแม่ทัพ แล้วพูดนอบน้อม

“ คุณอาครับ พวกผมทั้งสามคนต่างรู้สึกคิดถึงบ้านมาก เวลานี้ก็เป็นเวลาหยุดพักรบ คุณอาจะอนุญาตให้เราลาไปบ้านสักหนึ่งอาทิตย์ได้ไหมครับ ? ”

เจ้าคุณปัจจนึกขมวดคิ้วย่น

“ แกจะกลับบ้าน ? ”

“ ฮี๊ย ” อาเสียร้องลั่น “ เวลาพูดไม่ฟัง แล้วจะมาย้อนถามเอาตะหวัคตะบวยอะไรก็ไม่รู้ ”

ท่านแม่ทัพโกรธกิมหงวนตัวสั่น ท่านกะใจนพรวดเข้าปีบคอ กิมหงวนเขย่าเต็มแรง

“ ทำไมแกทะเล้งนั้ก อ้ายหงวน ? ”

เสียหงวนยิ้มแป้น

“ ก็จริง ๆ นี่ครับ ง่า – ให้ผมสามคนลาไปเยี่ยมบ้านได้ไหมครับ ? ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ นิ่งตรึ่ตรง

“ ก็ได้ ถ้าแกจะไปเพียงอาทิตย์เดียว ” แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่ผู้บังคับผู้ “ ว่า ไรคุณหลวงไม่ขัดข้องไม่ใช่หรือ ? ”

อาเสียพูดขึ้นแผ่วเบา

“ ขึ้นขัดข้อง พ่อตีกะบานแยกเลย ”

หลวงอีกทีก ฯ สะดุ้งเฮือก รีบหันมาทางอาเสียทันที

“ หา ! ว่าไ้งนะ ? ”

กิมหงวน ยิ้มปู้เลียน ๆ

“ เปล่าครับ ผมว่า – ง่า – อ้า ขึ้นขัดข้องก็ชวดกลับบ้านเลย “

“ เอ – ฉันได้ยินน่ากลัวกว่านี้นี่นา “

เสียงหวนรีบพูดกลับเกลื่อน

“ ผู้บังคับฝูงหนูแว่วไปนะครับ ได้ยินว่ายังไงครับ ? “

“ ได้ยินว่า แกว่า ขึ้นขัดข้องพ่อตีกะบานแยกเลย “

“ นั่นแน่ “ กิมหวน ร้องลั่น “ หาเรื่องให้ผมเข้าซังเตแล้วไหมล่ะ มีอย่างหรือครับ
นักบินที่สุภาพเรียบร้อยอย่างผม จะกล้าดูหมิ่นผู้บังคับบัญชาอย่างนี้ ขึ้นตีกะบานได้ทำผมก็ถูก
ยิงเป้าเท่านั้นแหละ “

หลวงอีกกะทีก ๆ พะยั๊กหน้า แล้วพูดกับเจ้าคุณแม่ทัพ

“ ถ้าพล, นิกร, กิมหวนจะลาไปเยี่ยม กระทบก็ไม่มีการขัดข้องครับ “

สามเกลอยิ้มแป้นไปตามกัน

นิกรว่า “ ถ้างั้นพรุ่งนี้เราสามคนโดยสารเครื่องบินไปกรุงเทพฯ ๆ กับคุณพ่อ นะครับ “

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ คุณยิ้มเล็กน้อย

“ ตามใจ จะไปกับข้าก็ได้ ไปลงดอนเมือง “ ท่านเปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้านายพัชรา
ภรณ์ “ ดีแล้วพล อ้า – ระหว่างที่แกไปพักผ่อนอยู่ที่กรุงเทพฯ ๆ อาจะมอบหน้าที่ราชการอันมี
เกียรติให้แกทำสักอย่างหนึ่ง “

พลแสดงกิริยาแปลกใจทันที

“ งานอะไรครับคุณอา ๆ “

อาเสียสลดขึ้น

“ คู่มือหลวงพ่อโตวันอินทร์ออกบินณฑาตร์ ”

ท่านแม่ทัพขยับเท้าเกือบ ๆ จะเตะกิมหวน

“ โธ – อ้ายเก่าเจ็ง เจียบเสียทีเถอะ เขาจะพูดกันเป็นงานเป็นการ “ แล้วท่านก็พูดกับ
พลต่อไป “ คือยังงี้พล – อ้า- ง่า ทางเลขาธิการสันนิบาตช่วยป้องกันภัยและบรรเทาภัยทาง
อากาศ เขาได้มีหนังสือมาถึงอาหนึ่งฉบับ ขอร้องให้อาส่งนายทหารอากาศที่มีคุณวุฒิคคนหนึ่งไป
อบรมสมาชิกอาสาสมัครที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์ในวันที่ห้าเดือนนี้ ด้วยหัวข้อ “ การโจมตีและทิ้ง
ระเบิดของเครื่องบิน ” เพื่อให้สมาชิกได้ฟังเป็นความรู้ อาเห็นว่าถ้าได้แกไปอบรมก็จะเหมาะมาก
แกจะรับทำงานในหน้าที่นี้ได้ไหมล่ะ ? “

นายพัชราภรณ์นั่งตริตรองอยู่สักครู่

“ ได้ครับ “

เสียงหวนพูดชัดขึ้น

“ เมื่อไม่ได้ก็อย่ารีบปากนะไว้อย่า ขายหน้าเขา กันคิดว่าหน้าที่สำคัญเช่นนี้มอบให้กัน ดีกว่า “

“ ถุย ! “ เจ้าคุณร้องลั่น “ รูปร่างสูงเหมือนเปรตและหน้าตาเหมือนตุ๊กตาศาลพระภูมิ อย่างแฉะรี จะไปอบบรมสมาชิกสันนิบาต ฯ “

อาเสี้ยซักฉิว

“ นี่แหละใหม่ล่ะ เขาว่าดีเรื่องทั้งโคลน ทำไมผมจะทำไม่ได้รับงานกล้วย ๆ อย่างนี้ ถ้าผมไม่มีความสามารถทำได้ดังปากพูด ผมยอมให้คุณอากระทืบห้าสิบที “

ท่านแม่ทัพหัวเราะ

“ เอาเถอะ แกมันสามารถเกินไป ให้เป็นหน้าที่ย้ายพลมันก็แล้วกัน “ แล้วท่านก็หัน มาพูดกับนายพัชราภรณ์ “ ถ้าเช่นนั้น อาจจะได้มีจดหมายตอบเขาไป เป็นอันว่าแกมีเวลาเตรียม ตัวสามวัน แล้วก็อย่าเหลวนา ทางสันนิบาต ฯ เขาบรรจจุตารางสอนไว้เรียบร้อยแล้ว “

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ ถ้าเจ้าพลเกิดมีเรื่องขัดข้องไปไม่ได้ เอาผมไปแทนนะครับคุณพ่อ “

เจ้าคุณปัจฉนีก ฯ ทำหน้าเบ้

“ อย่าเลยพ่อคุณ ฉันทัวแก่จะไปล้วงกะเป๋าสมาชิกเขาเข้า หรือมายกยีนหลับขาย หน้าเขาเปล่า ๆ “

“ อ้อ – เห็นจะจริงครับ “

ต่อจากนั้น ท่านผู้บังคับฝูงก็เชิญท่านแม่ทัพและนักบินที่มาของท่านไปที่ตึก กองบัญชาการ หลวงตอริปิโต ฯ กับผู้บังคับฝูงและพล, นิกร, กิมหงวน เดินตามไปด้วย อาเสี้ยขา ยาวกว่าเจ้าคุณปัจฉนีก ฯ จึงเดินออกหน้าท่าน

ท่านเจ้าคุณยกเท้าเหยียดลูกแปดกั๊กกับกิมหงวนดั่งฟัน

“ เฮ้ย – มาเดินข้างหลัง อ้ายเวรนี่ไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ “

เสี้ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ ถอยลงมาเดินเคียงเพื่อนเกลอทั้งสอง ท่านแม่ทัพนำหน้าพาขึ้นไป บนตึกกองบัญชาการ กิมหงวน เดินวางข้อกาง เพื่อให้ใครต่อใครรู้ว่าเขาเป็นหลานชายของท่าน เจ้าคุณปัจฉนีก

เครื่องบินดักกลัสของกองทัพอากาศได้นำท่านแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร และ “ เสืออากาศ “ ๓ คน จากสัตตทีบมาถึงดอนเมืองโดยสวัสดิภาพ ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ กับพล, นิกร, กิมหงวนก็ขึ้นรถยนต์เก่งของกองทัพอากาศ ออกจากดอนเมืองตรงแนวมาบ้าน.

เจ้าคุณแม่ทัพกับสามเกลอไม่ต้องการให้ทางบ้านตื่นตื่นมากมายจนเกินไป จึงไม่ได้โทรเลขบอกล่วงหน้ามาให้ทราบ ฉะนั้นการมาของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ กับพล, นิกร, กิมหงวนจึงเงียบไม่มีใครไปรับ

บัดนี้, บุคคลสำคัญทั้งสิ้นกำลังพากันมาบ้าน “ พัชรภรณ์ “ ตั้งใจแวะเยี่ยมเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์นิติศาสตร์ ต่อจากนั้นก็จะไปเยี่ยมเจ้าคุณวิจิตร ๙ “ที่บ้านการุณวงศ์” ไปบ้านกิมหงวนที่พาหุรัด และย้อนมาบ้านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ ที่ถนนรองเมืองเยี่ยมให้ทั่วถึงในวงศาคณาญาติ.

มอริสเก่งพันถนนประชาธิปไตยเข้าสู่ถนนพญาไทแล้ว พลกับกิมหงวนและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ คอยกันเสี่ยงลุ้นถนน ส่วนนิกรนั่งสัปประหงกน้ำลายไหลยึดหลักตั้งแต่ออกจากดอนเมือง.

ต่างรู้ลึกคือกตัญญูที่ได้กลับมาเยี่ยมบ้าน โดยเฉพาะกิมหงวนปีติยินดีมากกว่าเพื่อน เพราะจะได้คู่หูคู่ใจกับนวนลละออ และจะได้อ้อแอ้อแจ้อแจ้อกับลูกชายสุดสวาทของเขา อาเสียดคิดถึงเมียใจแทบขาด ตั้งแต่อยู่ร่วมกันมา ไม่เคยพลาดพรากจากกันนาน ๆ อย่างนี้เลย.

รถข้ามสะพานพระราชเทวี ผ่านสี่แยกตรงไปสระปทุม ไกลก็จะถึงบ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว.

นายพัชรภรณ์ยกมือตบป่าอาเสียดก่อนข้างแรงแล้วพูดยิ้ม ๆ

“ ว่าไง อ้ายเสียด กะโปรแกรมนักไวเสียดก่อนเถอะ คืนนี้เราจะไปเที่ยวไหนกันบ้าง ? “

กิมหงวนยิ้มแหง ๆ

“ อ้า – กัน – ง่า – กันเห็นจะขอตัวไว้้ย สำหรับคืนนี้ “

“ อ้าว – ทำไมละ ? “

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ พูดเสริมขึ้น

“ แกจะกะหลีกะหลอกกับนวนลละออละซี “

อาเสียดผืนหัวเราะ

“ เปล่าครับ แต่มันเมื่อยเหลือเกิน ตั้งใจจะนอนแต่หัวค่ำ แล้วก็ถ่านนวนลละออเขาว่างก็จะวานให้เขาช่วยบีบนวดให้ “

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“ อ้ายหงวนเฮ้ย ข้ารู้หรือกว่า ”

อาเสียดยกคิ้วแฉลบ

“ รู้ยังไม่ว่า “ แล้วกิมหงวนก็สะดุ้งโหยง รีบยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ ทันท

ท่านเจ้าคุณเงือกกำปั่นฟาดลงบนบ่าอาเสี้ยเต็มรัก

“นี่แน่ ทะลึ่งนัก อ้ายเปรต “

เสี้ยหงวนสูดปากเบา ๆ หันมาพูดกับพลต่อไป

“ ล้อลองทายดูซิว่า นวลละออเห็นอ้าวเข้าหล่อนจะดีใจมากไหม ? “

พลยิ้มเล็กน้อย

“ จะไปรู้รี แต่สำหรับกัน ถ้าคุณนวลละออเห็นกันเข้า เธอต้องดีใจแน่ ๆ “

กิมหงวนทำปากแเบะ

“ นั่นแน่ อ้ายนี่จะเป็นผู้กะเมี้ยฆ่าละซี “

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ จึยกปาก

“ เฮ้ย ๆ ๆ อย่าล้อกันให้มันเกินไปไฉน ประเดี๋ยวก็จะเกิดจะปากกันเข้าหรอก “

อาเสี้ยหัวเราะ

“ นั่นนะซีครับ อ้ายผมมันเป็นคนเลือดร้อนเสี้ยด้วย โมโหขึ้นมาทีไรจะเอาลูกมะอึกขว้าง กระบानถลอกไปเท่านั้นแหละ “

เจ้าคุณแม่ริมฝีปากแน่น ค่อย ๆ หันหน้ามามองดูกิมหงวน นิ่งอึ้งไปในราว ๑ นาที ท่านก็ยกกำปั่นซ้ายขวาร่วงลงตามเนื้อตัวอาเสี้ยโดยไม่ต้องนับครั้ง ปากก็ร้องเอ็ดตะโรลั่น

“ ลูกมะอึก ๆ ๆ ๆ นี่ – ลูกมะอึก ๆ “

“ โอ๊ย ! อ๋อ – อู๊ย กลัวแล้วครับ โอ๊ยทีนี้ไม่พูดอีกละครับ “

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หายใจถี่ คนขับรถซึ่งเป็นพลทหารหัวเราะหึ ๆ เจ้าคุณหันไปตวาดแว๊ด

“ หัวเราะอะไร อ้ายเปรต ? “

คนขับรถทำคายน ไม่กล้าได้ตอบท่านนอกจากนั่งนิ่ง ขณะนี้มีมอริสแก๊งแล่นมาถึงบ้าน “ พัชราภรณ์ “ แล้ว พลบอกคนขับให้นำรถเลี้ยวเข้าไปในบ้าน รู้สึกหัวใจเต้นแรงที่ได้กลับมาเห็นบ้าน และได้พบกับท่านผู้ให้กำเนิดตลอดจนบุตรภรรยา.

วันนี้ มันเป็นการบังเอิญที่สุด คณะพรรคของสามเกลอได้รับเชิญจากคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ให้มารับประทานน้ำชาที่นี่ ซึ่งคุณหญิงได้จัดให้มีขึ้นในฐานะกันเอง คือตั้งโต๊ะยาวที่สนามหน้าตึก มีขนมมีกาแฟ น้ำชาและผลไม้ บรรดาผู้ที่ได้รับเชิญมา คือ เจ้าคุณวิจิตร บรรณาการ นวลละออ, ประภา, ประไพ.

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ กับนันทา นวลละออ นั่งอยู่ด้านหนึ่งของโต๊ะ ประไพ, ประภา กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นั่งอยู่อีกด้านหนึ่ง ส่วนเจ้าคุณวิจิตร ๆ นั่งหัวโต๊ะในฐานะที่มีอาวุโสกว่าเพื่อน การเลี้ยงน้ำชาเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อตะกี้นี้เอง ขณะที่คณะพรรคของสามเกลอกำลังสนทนากันอย่างร่าเริง มอริสแก๊งของกองทัพอากาศก็เลี้ยวเข้ามาในบ้าน.

การสนทนาหยุดชะงักทันที ทุก ๆ คนมองไปที่รถคันนั้น ซึ่งแล่นมาหยุดหน้าเรือน
ต้นไม้ คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ ตาไวแลเห็นลูกชายของท่านก่อนอื่น ความตื่นเต้นยินดีได้บังเกิดขึ้นแก่
คุณหญิงสูงสุด ท่านผลุดลุกขึ้นยืนร้องตะโกนสุดเสียง

“ พล ! พลของแม่ ซาโย้ “

แล้วคนอื่น ๆ ก็พรวดพราดลุกขึ้น เจ้าคุณปัจฉิม ๔, พล, นิกร, กิมหงวน, พากันก้าวลง
จากรถฝั้วของใคร คนนั้นก็ร้องเสียงแซ่ดไปหมด คณะพรรคดีใจมาก คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ วิ่ง
นำหน้าพาประไพ, ประภา, นวลละออ, นันทา, และเจ้าคุณทั้งสองเข้าไปหา คุณหญิงวิ่งพลางร้อง
ไชโยไปด้วย เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เกรงว่าคุณหญิงจะถึงลูกชายก่อนก็ยกเท้าปิดขาหลังคุณหญิงของ
ท่าน คุณหญิงเสียหลักหกล้มป้าบ มือกางเท้ากาง แต่แล้วก็รีบลุกขึ้นวิ่งปุเลง ๆ เข้าไปหาลูกชาย

เสียงเจี๊วจ้าวก็ว้าวดังแซ่ดไปหมด รวากับว่าเกิดโจรปล้นหรือไฟไหม้บ้าน พวกคนใช้
ชายหญิงวางมือจากการงานแตกตื่นวิ่งออกมาหน้าตึก ตะโกนกู่บอกกันว่า คณะสามเกลอ
กลับมาบ้าน

นวลละออ กะโจนเข้ากอดกิมหงวนด้วยความดีใจ อาเสียไม่ทันตั้งตัวก็เสียหลักหกล้ม
นวลละออเลยนั่งคร่อมอยู่บนหน้าอกเขา ประไพเผลอเข้าสู่วงแขนนิกรไม่อายุใครแล้ว หล่อนจับ
กระดิ่งของฝั้วรัวเสียหลายพอด นายการุณวงศ์ค่อยแกะธรรมาบัตรใบละ ๒๐ ที่ประไพเหน็บไว้กับเข็ม
ขัดหลายฉบับออกมาได้อย่างง่ายดาย แล้วเขาก็จูบหล่อนบ้าง กอดรัดพิดเมียเสียแทบหายใจไม่
ออก

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ต่างเผลอเข้ากอดกัน แสดงมิตรภาพอย่างสูงสุด
อารามดีใจศิระชะอันล้านเลี่ยนจึงกะทบกันดังเบ็ง เจ้าคุณแม่ทัพสุดปากลิ้น คลายมือที่กอดเจ้า
คุณประสิทธิ์ ฯ ออกแล้วหันมากะโดดเข้ากอดเจ้าคุณวิจิตร ๔ ต่างจูบกันคนละพอดสองพอด
แสดงความรักอันสนิทสนมในระหว่างคนแก่

พล พัทธภรณ์ สวมกอดนันทาไว้ในวงแขน พอเขาจะจูบหล่อน คุณหญิงก็ดึงตัว
ลูกสะใภ้ ออกและกะโจนเข้ากอดลูกชายท่าน.

“ พ่อคุณของแม่ แม่ดีใจที่แลเห็นหน้าเจ้าจนแทบจะพูดอะไรไม่ถูกแล้ว” คุณหญิง
ประสิทธิ์ ฯ พูดละล้าละลัก.

พล น้ำตาคลอหน่วย เขาก็ตื่นตันใจเช่นเดียวกัน

“ ผมคิดถึงคุณแม่เหลือเกินครับ จดหมายของคุณแม่พร้อมด้วยถุงของขวัญที่ส่งไปนั้น
ผมได้รับเมื่อวานขึ้นนี้เอง “

คุณหญิงยิ้มเศร้า ๆ ยกมือลูบเรือนผมบุตรชายสุดสวาทของท่าน สายตาจ้องจับ
ใบหน้าพล ดีใจอะไรไม่เท่ากับว่า ลูกชายของท่านอยู่ในเครื่องบินเรืออากาศตรี และประดับ

สายแดง อันเป็นเครื่องหมายแห่งความกล้าหาญ เชิดชูเกียรติใครเห็นใครก็ต้องรู้ว่า ลูกชายของท่าน คือ “เสื่ออากาศ” คนหนึ่ง.

เสียงจ๊อกแจ๊กจอกแจไต่ถามทุกข์สุขและอะไรต่ออะไรกัน ฟังราวกับกับนกกะจอกยกพวกเข้าตีกัน ฝ่ายทางบ้านผลัดกันซักถาม ฝ่ายที่มาจากสนามรบผลัดกันตอบ บทที่คำถามกับคำตอบไม่ตรงกัน

“ วั๊ย ! “ เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ เอ็ดตะโรลั่น “ ค่อย ๆ ถามทีละคนซี ว้า – “

“ วั๊ย ! “ คุณหญิงประสิทธิ์ ๗ ร้องขึ้นบ้าง “ ก็อยากรู้เรื่องนี้มา “

เจ้าคุณแม่ทัพหัวเราะก๊าก แล้วสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ ตั้งหลาย ๆ คนรุมกันถาม แล้วผมจะตอบอย่างไรถูก เข้า – คุณหญิงอยากทราบอะไรถามมา “

คุณหญิงอมยิ้ม

“ ไปที่โต๊ะน้ำชาเถอะคะ กินกันพลางคุยกันพลาง เด็ก ๆ วั๊ย ยกเก้าอี้มาอีก และจัดน้ำชามาอีกสามที่ สำหรับเจ้าคุณและพ่อพล, พ่อนิกร “

กิมหงวน สะดุ้งโหยง ค่อยเอื้อมมือเขี่ยสะเอดคุณหญิง

“ แล้วก็ผมล่ะครับ คุณอา ? “

คุณหญิงหันควับมาทางเขา ทันใดนั้นท่านก็อ้าปากหวอ ยกมือขวาทาบอก แสดงกิริยาตื่นตื่นแปลกใจอย่างยิ่ง ท่านเพิ่งแลเห็นอาเสียเดี๋ยวนี้ อารามที่ท่านสนใจอยู่กับลูกชายของท่านคนเดียว.

“ พ่อหงวน ! “ คุณหญิงพูดเสียงลั่น “ พ่อหงวนหรือนี่ ? “

อาเสียยกมือวันทยาหัตถ์

“ ครับ – ผมเอง “

คุณหญิงโผเข้ากอดกิมหงวน แล้วจูบแก้มเขา ๑ ทีน้ำหมากติดแก้มเลอะเทอะ

“ หลานรัก ขอโทษ – อาเพิ่งเห็นเธอเดี๋ยวนี้เอง “ แล้วคุณหญิงก็หัวเราะลั่น “ เออเนาะ แต่งเครื่องแบบนายทหารดูสง่างามขึ้นอีกเป็นกอง พ่อคุณของอาหมดเคราะห์หมดโชคเสียทีนะ หลานนะ เขาลือกันออกแซ่ดไปว่า นายเรืออากาศตรีสงวนตกเครื่องบินตายโหงไปหลายวันแล้ว “

กิมหงวน ทำคายนหลับตาปี

“ ู้ไฉน มีอย่างหรือครับคนอย่างผมตายง่าย ๆ “ แล้วกิมหงวนก็หันไปร้องบอกคนใช้ของบ้านพัชรภรณ์ “ เฮ้ – ขอเก้าอี้สี่ตัววั๊ย น้ำชาอีกห้าที่ “

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ หันมามองดูกิมหงวนทันที

“ สีคนเท่านั้น สั่งมาทำไมตั้งห้าที่ ? “

อาเสียจุกปากแล้วขมวดคิ้วย่น

“อย่ายุ่งหน่อยเลยนะ มันไม่ใช่เรื่องของเจ้าคุณหรอก “

ท่านแม่ทัพทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“แกเรียกข้าว่ายังไงนะอ้ายหงวน ? “

“ก็เรียกเจ้าคุณอานะซีครับ “ อาเสี่ยพูดหน้าตาเฉย.

เจ้าคุณขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ คำว่าอานะซี “ เจ้าคุณตวาดเว็ด “ แกเรียกเจ้าคุณเฉย ๆ “

“ นั่นแน่ “ กิมหงวนร้องลั่น “ จะหาเรื่องเตะผมละซี ถ้ามีใคร ๆ ดูซิครับว่าผมเรียกเจ้าคุณเฉย ๆ หรือเจ้าคุณอานะซี “

เจ้าคุณวิจิตร ๆ พุดสอดขึ้น

“ หาเรื่องกะเด็กนี่ เจ้าคุณ มีอย่างรู้เจ้าหงวนมันจะกล้าเรียกเจ้าคุณเฉย ๆ ไป – ไปคุยกันที่โต๊ะน้ำชาเถอะครับ “

ครั้นแล้วสามเกลอก็เดินประคองเมียของตนตามท่านผู้ใหญ่ทั้งสี่ไปเป็นคู่ ๆ ประภาเดินล้ำหลังทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้ ผัวของน้องและผัวของเพื่อนได้กลับมาเยี่ยมบ้าน แต่ผัวของหล่อนไม่มา ยิ่งแลเห็นเขาจะหนุงกะหนิงกัน ประภา ก็อยากจะร้องไห้ นึกน้อยใจดิเรกที่ไม่หาโอกาสลามายบ้านบ้าง.

คนใช้ในบ้านพัชราภรณ์ ยกเก้าอี้มาตั้งเรียงร้อย การเลี้ยงน้ำชาครึกครื้นขึ้นอีก คณะพรรคต่างนั่งลงบนเก้าอี้คนละตัว และพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ประภา นั่งร้องไห้กะซิก ๆ

นันทาหันมาเห็นเข้าก็ยกมือจับแขนประภาเขย่า

“ ร้องไห้ทำไมคะ คุณอาท่านกลับมาคุณไม่ได้ใจหรือ ? “

แม่งามสะอื้น สิ้นศิริชะงัก ๆ

“ ไม่ได้ใจหรอกคะ “

ท่านแม่ทัพสะอื้นโฮง

“ หา ? ว่าไง ประภา, พ่อกลับแกไม่ได้ใจ ? “

“ ค่ะ – ลูกอยากเห็นหน้าพี่เขรกว่าคุณพ่อ “ หล่อนพูดพลางร้องไห้พลาง

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ อ้อ – แกนี่รักผัวยิ่งกว่าพ่อเชียวนะ “

“ ก็ยังงั้นนะซีคะ “ แล้วหล่อนก็ร้องไห้โฮ “ คุณพ่อนะเป็นแม่ทัพอยู่หลังแนวรบ ถึงอย่างไรคุณพ่อก็ไม่ตาย ส่วนพี่เขร – อ้อ – เป็นยังไงก็ไม่รู้ จดหมายแม้แต่ฉบับเดียวก็ไม่ส่งมา “

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ อ้ายเขรมันก็อยู่แนวหลังเหมือนกัน มันยังไม่ตายหรอกวะ ที่มันไม่ได้ลามายเยี่ยมบ้านก็เพราะงานมันมาก ตั้งแต่เช้าจนค้ำน้ำเย็นแผลให้ทหารไม่มีเวลาว่างเลย เจ้าคิดดูซิ ทหาร

ของเราที่อยู่ในแนวรบนะ ตั้งหลายสิบคนต้องบาดเจ็บอันเป็นธรรมดาของการสงคราม บางคนก็
คอขาด, แขนขาด. หูหลุด เจ้าดิเรกต้องทำหน้าที่ติดต่อกับให้เหมือนอย่างเดิม บางทีงานมาก ๆ ก็ทำ
ผิดพลาด ทำแล้วทำอีกเป็นต้นว่าทหารคนหนึ่งถูกยิงขาและแขนขาดไปอย่างละข้าง เจ้านั้นถือขา
ถือแขนวิ่งโรมมาให้เจ้าดิเรกติดต่อกับให้ เจ้าเหรกรีบร้อนกินไป เสือกเอาแขนไปต่อที่ขา และดันเอา
ขามาต่อที่แขน ทหารคนนั้นพอเจ้าดิเรกเย็บให้เสร็จก็คิดว่าป็นจะไปรบอีก คราวนี้เกิดยุ่งกันใหญ่
มือของตัวกลายเป็นเท้าไปแล้วหียบปีนไม่ถนัด เจ้าดิเรกต้องหะใหม่ที่ย็บออกแล้วทำให้ใหม่ วัน
หนึ่ง ๆ มีผิดพลาดอย่างนี้เสมอ “

คณะพรรคหัวเราะครืน เจ้าคุณคิดว่าซ่อมจิมได้กรอกเยอรมัน ๓-๔ ขึ้นใส่ปากเคี้ยวด้วย
๗.

อาเสี่ยพูดขึ้นบ้าง

“จริงครับ คุณภา อ้ายเหรกมันงานมากถึงกับทำผิดพลาดอย่างที่คุณอาท่านเล่าให้ฟัง
อ้า - เมื่อก่อนที่ผมจะย้ายไปสัตตหีบ ผมเห็นกับตาทีเดียว วันนั้นทหารราบของเราคนหนึ่งถูกขึ้น
ระเบิดกะสุนปืนใหญ่คอขาดกะเด็น แต่หมอนั้นใจดีมากรีบหิ้วคอวิ่งกระแจะกระรำมาหาเจ้าดิเรก
ดิเรกก็รีบเย็บคอให้ ครั้งพอทำเสร็จก็ปรากฏว่า หน้าของทหารคนนั้นกลับไปอยู่ข้างหลังเสียแล้ว
เจ้าดิเรกจะหะด้ายออกเย็บให้ใหม่ก็ทำไม่ได้ เพราะเกรงว่าเลือดออกมากจะเป็นอันตรายเลย
ปล่อยเลยตามเลยจนกระทั่งบัดนี้ “

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ตบมือหัวเราะชอบใจ

“จริง - จริงอย่างเจ้าหงวนว่า ทหารคนนั้นเข้าประจำแนวรบอีก พวกเขาซึกเห็นเข้าทั้ง
ปืนวิ่งหนีหมด เข้าใจว่าผีหลอก “

เสียงหัวเราะอย่างครั้นแครงดังขึ้นอีก ทุกคนรู้ว่าเจ้าคุณกับกิมหงวนหาเรื่องขบขันพูด
ให้ประภาหายเศร้าโศก.

สาวใช้ของบ้าน “ พัทธภรณ์ ” กับคนใช้รวม ๔ คน ถือถาดใส่ที่น้ำชาเดินเข้ามาเป็น
แถว แล้ววางลงข้างหน้าพล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ คนละถาด.

เสี่ยหงวนยักคิ้วกับสาวใช้คนหนึ่ง

“แม่แป้ว สำหรับฉันสองที่นะจ๊ะ “

แป้วหัวเราะ

“ ค่ะ, ดิฉันทราบแล้ว “

“เออ - ชอบใจ นั้น - วางตรงี้แหละ ฮะแอม จู๊ย ๆ ๆ ๆ แชนวิช, ไล่กรอก, เนื้อกะป๋อง
เด็ดสระตีทั้งนั้น อ้อ - กะหรีบก็มี ฟาดให้เรียบเลย บา - ขาหมูยัดไส้ของโปรดเสียด้วย อยู่แนว
รบไม่ได้แอม ฮุ๊ย - น้ำลายไหลวู๊ย “

นวลละออยยกกำปั้นทุบหลังกิมหงวนดังตุบ แล้วตวาดแหว

“อย่าทำเป็นคนตะกละตะกรามหน่อยเลยคะเฮีย”

กิมหงวน สะดุ้งโหยง ถลึงตามองดูเมียรักของเขา และยกมือชี้หน้าหล่อน

“ฮะ – ฮ้า นวลละออ, หล่อน – หล่อนบังอาจทูปหลังนายทหารสัญญาบัตรเสื่ออากาศของประเทศไทย ผู้มีสมญาว่าเปรตเวหาเซียวหรือนี่ ห่า ? หล่อนอย่าเหยียบบเกียรติยศอันมเหมาของฉันทหรือนี่?”

นวลละออยิ้มแป้น กิริยาท่าทางของกิมหงวนที่ตั้งตงกับหล่อน แม้งามรู้สึกคล้ายกับว่าเด็ก ๆ ที่น่าเอ็นดูคนหนึ่งโกรธพี่เลี้ยง.

“เฮียจะเป็นนายเรืออากาศตรีหรือจอมพลอากาศก็ตาม แต่ดิฉันก็เป็นเมียของเฮียไซ้ใหม่ละคะ เฮียเข้าใจคำว่าเมียใหม่ เมียแปลว่าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือผู้เผด็จการ”

กิมหงวน พะยักรหน้าซ้า ๆ แล้วพูดเสียดแทงหนักแน่น

“อ้อ – ถ้ายังงั้น ฮิตเลอร์ก็อเป็นเมียชาวเยอรมันนะซีจ๊ะ ?”

คณะพรรคหัวเราะครืน แม้งามเหวียงหลังอาเสียดอีก ๑ ตูบ

“บ้า – เขาหมายความว่ายังงั้นเมื่อไหร่” แล้วหล่อนก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เผยยิ้มอย่างน่าเอ็นดู “คุณอาอธิบายให้เฮียฟังหน่อยคะ ว่าเมียนะเขาแปลว่าอะไร ?”

เจ้าคุณยักคิ้วกับกิมหงวน

“เมียเขาแปลว่าแม่”

อาเสียดสะดุ้งโหยง

“แล้วผัวละครับ ?”

“ผัวแปลว่าลูก” เจ้าคุณพูดหน้าตาเฉย.

“อ้อ – เข้าที่ดีเหมือนกันครับ ถ้ายังงั้นอย่างผมมีอายุคร่าวลูกชายของคุณอา ผมก็เป็นผัวของคุณอานะซีครับ ?”

เจ้าคุณล้าล้าพรวด เค้กซ์ที่กำลังเคี้ยวอยู่ในปากกะเด็นออกมาเป็นฝอย ท่านทำหน้าที่ทะเลแม่ง ๆ ซอบกล ทุกคนพากันหัวเราะงอหาย.

ท่านแม่ทัพยิ้มแห้ง ๆ

“อ้ายเปรต – ประเดี้ยวฟ้าผ่าตายห่า มีอย่างรีวะ แกจะมาเป็นผัวซ้า”

กิมหงวนทำกิริยากะชดกะช้อยเหมือนผู้หญิง

“ยังงั้นผมเป็นเมียคุณอาก็แล้วกัน”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ หัวเราะก้าก ฝอยน้ำหมากกะเด็นเลอะเทอะไบหน้าและศิรัษะเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ แดงถือกไปหมด ท่านแม่ทัพเม้มริมฝีปากแน่นทำตาปริบ ๆ จ้องมองดูคุณหญิงด้วยความโกรธ เกือบ ๆ จะลุกขึ้นเตะคุณหญิงเสียดแล้ว.

คุณหญิงหน้าซีด

“อ้าย – ตายตาย โธ่ – ดิฉันไม่มีเจตนาเลยคะ เจ้าคุณคะ, ตายจริง – โธ่”

“พับผ้า !” เจ้าคุณครางเบา ๆ “นี่ดีว่าเป็นคุณหญิงนะ ให้ดิฉันตายซี หมด – หน้าตา
เลอะเทอะหมด”

กะดิ่งทองหัวเราะคิกคัก พะยักพะเยิดกล่าวกับเพื่อเกลอ

“คูซีเฮ้ย เจ้าคุณพ่อตาข้าหน้าเหมือนสิงห์โตดวงตุงไม่มีผิด”

นันทายกมือเขกศิรัษะน้องชายจอมทะเล้นเต็มแรง

“นี่แปะ – บ้าจริงเชียวแกนี่ ไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ประเดี้ยวแม่ตบหน้าตาหัน”

นิกรชักฉิว หันมาทางเจ้าคุณวิจิตร ฯ

“คุณพ่อ คูพีนั่นซีรับมาเขกกะบานผม ประเดี้ยวผมเขกเอาบ้างร้องไห้ไม่รู้ณา”

นันทาแปร้นขึ้นทันที

“อวดดีลองมาเขกแม่ซี”

กะดิ่งทองทำปากจู๋ ยกมือเขกกะบานนันทาดังนือด ทันใดนั้นมิดคัสตัญญีระหว่างพี
น้องก็เกิดขึ้น นันทาส่งเสียงเหมือนนกหวีดตำรวจ ทวบ, ชววย, หยิก, ตบน้องชาย ปากก็ฟันคำที่ไม่
สู้จะนำฟังออกมา เสียงตู่บตู่บ ๗ ผัวะ, ฉาด อ้ายเสือมือกาวยกมือปิดป้อง ส่วนสายตามองดู
ปากกาหมึกซึมที่นันทาเสียบไว้ที่หน้าอกเสื้อพอได้ถ้ำก็คิดว่ามันบโดยที่นันทาไม่รู้สีกตัว.

การตะลุมบอนระหว่างพีสาวกับน้องชายรุนแรงขึ้น เพราะนิกรยกมือผลักถูกหน้านัน
ทาเข้า แม่งามคว่ำจานเค็ช้เง้อขึ้นสุดแขนขว้างหน้ากะดิ่งทองทันที.

นิกรระวังตัวอยู่แล้ว เขาก้มตัวหลบอย่างหูดหวิด จานเค็ช้ที่มีครีมโรยหน้าข้ามศิรั
ษะนิกรตั้งวิตแล้วอนิจจาเอ๋ย ---

จากเค็ช้ทั้งจานก็ถูกศิรัษะเจ้าคุณปัจฉนิก ๗ ดังโพละ

ใบหน้าของท่านแม่ทัพเหมือนมัมมีหรือศพอาบยาของชาวโอยคุปต์ ครีมที่ขนมติดเลอะ
เทอะทั่วหน้าและเห็นแต่นัยตาดำ ๗ ส่วนศิรัษะที่แดงแจ๋เหมือนลูกมะอึ๊กกลายเป็นสีชาด้วยครีม
ขนม.

เจ้าคุณทำปากยี่น นิ่งนิ่งเหมือนตุ๊กตา ทุก ๆ คนพยายามกลั้นหัวเราะแทบแย
คุณหญิงประสิทธิ์ ๗ ปล่อยฮี ๗ ในลำคอ เจ้าคุณวิจิตร ฯ ยกกำปั้นขึ้นชนหน้าตัวเองเพื่อให้อู้สึกเจ็บ
จะได้ไม่หัวเราะ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ แลบลิ้นออกมาแล้วกัดลิ้นของท่านแทบขาด กิมหงวนหยิกกัน
ตัวเองเต็มแรง นิกรพยายามนึกว่าเมียของเขากำลังมีซู้ ส่วนพลเอานี้ว้ท้มลูกนัยตาตัวเองค่อนข้าง
แรง ประภา, ประไพ, นวลละออเบือนหน้าไปทางอื่น อมยิ้มไปตามกัน มีเสียงพรี๊ด ๆ ตลอดเวลา.

นันทาเกือบลมจับ !

ใบหน้าของแม่งามซีดเผือดเหมือนกระดาษ หัวใจแทบจะหยุดทำงาน หล่อนโกรธนิกรจนกระทั่งน้ำตาไหล เพราะเขายั่วให้หล่อนโกรธ นั่นทาจิ่งขำขันหาเขาด้วยจวนเด็กซ์ แต่แล้วเจ้าคุณปัจจุบันก็เป็นผู้รับกรรม.

หล่อนค่อย ๆ ลุกขึ้น เดินกะตุ้มกะเตี้ยมเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ทรวดตัวนั่งพับเพียบบนสนามหญ้า แล้วกราบลงแทบเท้าท่านแม่ทัพเป็นการลูบะโทษ.

“คุณอาขา ยกโทษให้หนูเถอะนะคะ หนูไม่ได้แกล้งเลย”

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไป! ไปให้พ้น แก – เลวมาก” เจ้าคุณตวาดเว็ด หันมายกมือชี้หน้าเจ้าคุณวิจิตร ๆ “เจ้าคุณก็เลว”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ทำคายน

“อ๊ะ – ผมไปเกี่ยวข้องอะไรด้วยล่ะ ?”

“ไม่รู้ ลูกเลวพ่อก็เลว – เลว- เลว เต็มทน เห็นไหมหน้าผมเหมือนยังกะถูกหมาพัด”

คราวนี้คณะพรรคพากันหัวเราะก๊าก เพราะอดกลั้นไม่ไหว คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ หน้าตาแดงกล้า ท่านลุกขึ้นเดินมาหาเจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ก็มลงแบมือตีกันนั้นทาดังพัวะ.

“นี่แน่ ชุ่มช่ามนัก ไม่ดูตาม้าตาเรือ”

เจ้าคุณเอ็ดตะโรลั่น

“ตาม้าตาเรือตะหวักกะบวยที่ไหนกัน หน้าและกะบานผมต่างหาก ไร่นี้ที่ว่าที่นี้ละ ถ้าเป็นที่อื่นผมจะเอาหน้าไปไว้ไหนกัน หมด – ฉิบหายหมด”

คุณหญิงหัวเราะคิกคัก

“หลานสาวมันไม่ได้แกล้งหรือคะเจ้าคุณ”

“ไม่ได้แกล้งทำไมถึงปาฎกล่ะ?”

นันทาเงยหน้ามองดูท่านด้วยสายตาแสดงการวิงวอน

“หนูไม่ได้แกล้งจริง ๆ นี่คะ คุณอาโกรธก็เขี่ยหนูซีคะ”

เจ้าคุณทำตาโต

“เขี่ยนซี อ้ายพลมันจะได้เตะปากข้าเข้า”

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ประคองท่านแม่ทัพให้ลุกขึ้นยืนแล้วพูดตบท.

“เชิญไปบนตึกเถอะคะ เจ้าคุณ จะได้ล้างหน้าล้างตาให้เรียบร้อย โถ-มองดูม่อกล่อ กม่อกล่อคล้ายกับจิงโจ้ใส่สำภา”

“แน่ะ” เจ้าคุณร้องลั่น “ยังจะพูดมาอีก เอ- ผมชักฉิวแล้วนาจะบอกให้”

กิมหงวน อดใจอยู่ไม่ไหว เลยปล่อยออกมาก๊ากใหญ่ เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ หันควับมาทางอาเสี่ย ท่านโกรธจนลั่น.

“อ้ายชาติหมา หัวเราะอะไร?”

อาเสี่ยลงลูกคอดังเอี๊ยง ๆ

“หัวเราะ จิงใจโย้สำเนาครับ”

“อย่านะมึง อย่ากะเข้านะ จะบอกให้”

“จุกกรู” แล้วกิมหงวนก็ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก.

ท่านแม่ทัพโกรธจนลืมหิว ท่านก้มลงคว้าจานขนมเคี๊จี่ที่วางอยู่ข้างหน้า ยกขึ้นเงื้อสุดแขน ขว้างผลุงไปที่หน้ากิมหงวนทันที.

อาเสี่ยเป็นนักบิน จึงมีความรู้สึกไวดีมาก เขาใช้เท้ายันดินถึงเก้าอี้ขึ้น แล้วทั้งเก้าอี้และตัวของเขาก็หงายหลังผลึง.

จานขนมเคี๊จี่ผ่านศิรัษะกิมหงวนอย่างหวุดหวิด และกระทบหน้าเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อย่างเต็มรัก

ผละ !

ประมุขของบ้าน “พัชรภรณ์” สะดุ้งเฮือก คณะพรรคหัวเราะครืนใหญ่ ให้เทวดาก็กลั้นหัวเราะไม่ไหว เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ มีสภาพเช่นเดียวกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ไบหน้าของท่านและเทอะ ศิรัษะอันลั่นแล่นเปรอะเปื้อนด้วยครีมขนม อาเสี่ยว่าเสียวอหายน พล, นิกร. เจ้าคุณวิจิตร ๆ และแม่งามทั้งสี่คนก็เช่นเดียวกัน นันทาหัวเราะพลางทุบสามีพลาง.

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ หายโกรธแล้ว ท่านแลเห็นเพื่อนเกลอมีหน้าตาเป็นไปเช่นนี้ก็หัวเราะเสีงคับบ้าน.

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พรวดพราดลุกขึ้นยืน ยกมือชี้หน้าเจ้าคุณปัจฉิมนี้

“เจ้าคุณหมายความว่าอย่างไรกัน ?”

ท่านแม่ทัพหน้าจ้อย หยุดยืมทันที รีบยกมือไหว้ประมุขของบ้าน “พัชรภรณ์”

“อย่าโกรธผมเลยครับ ให้ตายห้าชี ! ผมไม่ได้แกล้งเลย ตั้งใจจะขว้างหน้าอ้ายหงวนแต่มันหลบก็เลยโดนหน้าเจ้าคุณเข้า เอ้า-ผมให้เจ้าคุณเตะหนึ่งที่เข้า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มออกมาได้ แต่แล้วก็หันมาตวาดคุณหญิงของท่าน

“หัวเราะอะไร ยายถ้ำขุนตาล ?”

คุณหญิงปล่อยคิด

“หัวเราะเจ้าคุณนะซี. ไปส่องกระจกดูซีคะ เหมือนจิงใจโย้สำเนาใหม่ ฮะ - ฮะ เอี๊ยงวันนี้สนุกเหลือเกิน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คำรามเบา ๆ

“โธ่ - ประเดี๋ยวจิตต่างฟุตบอลล์เลย” พุดจบก็หันมาจับแขนเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ “ไป-ไปห้องน้ำบนตึกเถอะครับ เรามันต่างก็ช่วยด้วยกันทั้งคู่ ช่างมันเฮอะ นึกว่าพาดเคราะห์”

ประมุขที่บ้าน “พัชรภรณ์” ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ให้ตายซี นี่ถ้าเป็นคนอื่นมาทำกับผมยังงี้ละก็ผมเตะหางย้งเลย”

ท่านแม่ทัพยิ้มแหย ๆ ต่อจากนั้นท่านผู้ใหญ่ทั้งสองก็พากันเดินลัดตัดสนามตรงไปที่ตัว
ตึก ขณะพรรคพวกกันหัวเราะจนเสียงดังไปตามกัน.

เจ้าคุณวิจิตร ฯ กล่าวกับทุกๆ คน

“กินน้ำชากันไปเถอะพวกเรา อ้า – เจ้าหงวนมานั่งทางนี้ อ้ายกรไปนั่งโน้น คั่นกัน
เสียทีจะได้ไม่มีเรื่อง”

สองเกลอต่างลุกขึ้นสลบที่นั่งกัน ทันใดนั้นประไพได้ร้องเอะอะขึ้น บอกว่าหล่อนเอา
ธนบัตรใบละ ๒๐ บาทเห็บเข็มขัดไว้ ๔ ฉบับ ไม่ทราบว่าจะหายไปไหนไหน ทุก ๆ คนช่วยกันมองดู
ได้โต๊ะ และในเวลาไล่ ๆ กัน นันทาก็บอกกล่าวขึ้นบ้างว่า ปากกาหมึกซึมที่เสียไปไว้ที่อกเสื้อได้
อันตรธานไป.

นายพัชรภรณ์จึงมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขาก่อนอื่น

“เฮ้ – อ้ายกร อย่าเล่นสกปรกไว้ย”

นายการุณวงศ์เคียวขนมตุ้ย ๆ

“อะไรกัน อย่ามาหาเรื่องนา นี่ – นายเรืออากาศตรีนิกรไว้ย ไม่ใช่จักจิกตามหน้า
โรงหนัง”

พลลุกขึ้นเดินเข้ามาหาอ้ายเสือมือขาว ยกมือตะครุบคอมับ

“เอาคืนมาดี ๆ ถ้าแกไม่เอาไปใครจะเอาไป ? “

“จะไปรู้รี !” นิกรทวาดแว็ด

พลบีบคอกนิกรเต็มแรง จนกระทั่งนิกรร้องลั่น

“อ้อย – อย่าเล่นไว้ย อู๊ย – คีน- คีนเดี๋ยวนี้อ้อยซี”

นายพัชรภรณ์ปล่อยมือออก นิกาทำหน้ากะเรียกระวาด ล้วงกะเป่าหยิบ

ปากกาหมึกซึมยื่นส่งให้พี่สาว และส่งธนบัตรให้ประไพเมียรักของเขา

นันทาหัวเราะเยาะเย้ย

“ฮี้ – หน้าตาดี ๆ ซี้ชะโมย นี่นะรีเสื่ออากาศ ?”

“นี่แหละยะ จำไว้เถอะ”

“ทะเล้น เดียวแม่ขำว่างด้วยมังคุดกะบานแยกหอรอก”

“ก็ลองดูซี ฉันไม่แพนพินันด้วยแก้วก็ค่อยว่า”

นันทาผลุดลุกขึ้นยืน

“เอาอะ แกจะลองดีกับฉันอะ อวดดี แกเป็นน้องฉันรู้ไหม?”

“ทำมา – พินันจะทำไมฉัน?”

แม่งามเอี่ยมมือคว้ามังคุดในพานผลไม้ เจ้าคุณวิจิตร ๔ ร้องเอ็ดตะโรเหมือนแจ็กตี้นไฟ

“เฮ้ย ๆ ๆ ๆ แล้วกัน ลูกสองคนนี่มันยังงักงันไว้ย ู้ไธ – พี่น้องคลานตามกันมาแท้ ๆ ยายนั่นก็ไม่หยอก อ้ายกรก็ไม่ใช่เล่น ขนมพะสมน้ำยา เห็นหน้ากันเข้าแทนที่มันจะดีใจ กลับหาเรื่องทะเลาะกัน ประเดี้ยวพ่อตีกะบานแยกทั้งคู่”

นันทาทำหน้ากะเง้ากะงอด

“มันอยากอวดตีกะลูกก่อนทำไมละ”

เจ้าคุณจื๋ยปาก

“หนักนิดเบาหน่อยก็ต้องอภัยให้กันบ้างซีไว้ย”

แม่งามนิ่งอึ้ง ค่อย ๆ หันมามองดูน้องชาย นิกรทำปากเบี้ยวแลบลิ้นออกมายาวตั้งศอก นันทาร้องกรี๊ด

“คุณพ่อ ! อ้ายกรแลบลิ้นหลอกหนู”

เจ้าคุณหันควับมาทางลูกชายของท่าน นิกรแลบลิ้นหลอกท่านบ้างเพราะความแผลงตัว เจ้าคุณวิจิตร ๔ สะดุ้งโหยง หันมาพูดกับนันทาทันที

“ช่างมันเถอะลูก พ่อเองมันยังหลอกนี่นา”

คุณหญิงประสิทธิ์ ๔ ปลิดกลัยหอมผลหนึ่งขวางกุกอกนิกรหลานชายของท่านดังปู.

“แกจะบ้าหรือกร เอ – เอาใหญ่แล้วอ้ายเด็กคนนี้ ล้อจนกะทั่งพ่อ”

นิกรแลบลิ้นออกมาอีก คุณหญิงยกมือคว้ามผลหลานชายของท่านตั้งจนหน้าหงายแล้วตบหน้าพั่ว

“นี่แะ – ทะลึ่งมาแลบลิ้นหลอกฉัน แหม – ฉันเกลียดหน้าแกจ้ง เด็กบ้าอะไรก็ไม่รู้”

กะดิงทองสอดปากลั่น เจ้าคุณวิจิตร ๔ พูดเสริมขึ้น

“อ้ายนี่เห็นจะต้องตีกะบานเอาเลือดหัวออก”

นายการุณวงศ์ยิ้มแหย ๆ ต่อจากนั้นการรับประทานน้ำชาาก็เริ่มต่อไป กิมหงวนคุยกับเจ้าคุณวิจิตร ๔ จ้อ ท่านเจ้าคุณซักถามถึงเรื่องยุทธนาวิที่เกาะช้าง อาเสี้ยมไ้สะบัน อวดว่าเขาเก่งกล้าสามารถที่สุดในฝูงบินนาวิ.

พลกับนันทาคู่กันกะหนุงกะหนิงเบา ๆ นันทาอวดพลว่าพ่อพนัสศุยก้ออ้อแฮยป้วยเป็นปกติแล้ว เติบโตขึ้นกว่าเก่ามาก พูดถึงลูกหัวใจของพลก็ตื่นเต้น อยากรจะเห็นหน้าลูกชายสุดสวาทของเขาขึ้นมาทันที.

“พี่ดีใจที่ได้พบคุณพ่อคุณแม่และนั่น จนกระทั่งลืมนึกถึงลูก นันบอกให้ใครอุ้มมาให้พี่หน่อยซี”

กิมหงวน ได้ยินคำพูดของพล ก็นึกถึงลูกชายของเขาบ้าง นิกกรก็เช่นเดียวกัน ต่างไต่ถามภรรยาของตน นवलละออบกับประไพบอกว่า หล่อนได้นำลูกมาที่นี่ด้วย ขณะนี้พ่อแดงทั้งสามกำลังนอนหลับอยู่ในห้องกลาง.

สามเกลอผลุดลุกขึ้นพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันได้

“ไปไว้อย่า ไปหาลูกเราเถอะ” อาเสี้ยพูดละล่ำละลัก

แล้วสามสหายก็ออกวิ่งปุ่ลง ตรงไปที่ตึก อีกในราว ๒-๓ นาที พล, นิกกร, กิมหงวนก็คุ้มเด็กคนละคนลงบันไดตึกเข้ามา เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ ตามมาด้วย ใบหน้าและสีระชะของท่านทั้งสองที่เประอะเปื้อนขนมเค้กช้สะอาดเรียบร้อยดีแล้ว.

นันทา, ประไพ, นवलละออบ มองดูหน้ากันแล้วหัวเราะคิก ด้วยความขบขันสามี่ของตน ที่ดูลูก อาเสี้ยคุ้มพ่อนพลูกชายของนิกกร พลคุ้มลูกพ่สมนึกลูกชายกิมหงวน ส่วนนิกกรคุ้มพ่อนศลูกชายของพล ต่างเข้าใจผิดคิดว่าเป็นลูกของตัวเอง สามเกลอกอดจูบรับขวัญด้วยความรัก

โบราณว่าลูกไม้ย่อมหล่นไม่ไกลต้น สุภาษิตบทนี้เป็นของแน่นอนที่สุด พ่อแดงทั้งสามย่อมมีอุปนิสัยคล้ายคลึงกับพ่อของแก

พลจูบลูกชายกิมหงวนเต็มรัก แล้วยิ้มกับภรรยาของเขา

“พนศของพี่อ้วนท้วนขึ้นแทบจะจำไม่ได้”

นันทาเกือบหัวเราะออกมาดัง ๆ

“หรือคะ เตี่ยวันนี้แกเป็นเด็กรู้ที่อยู่คะ ไม่ใคร่ขี้้ออน”

นายพัชรภรรณ้อมยิ้ม มองดูหน้า “อ้ายตี” โดยมั่นใจว่าเป็นลูกของเขา

“ว่างาย – ลูก – หือ – อ้อ – หัวเราะ แล้วกันเฮ้ย ๆ”

พ่อตี้ยกมือจิกผมพลตึงเต็มแรง แล้วถุยน้าลายรดหน้านายพัชรภรรณ ผู้ที่รู้ความจริงพากันหัวเราะลั่น

พลยิ้มแหย ๆ จ้องมองดูพ่สมนึกอย่างแปลกใจ

“ว่า – อ้ายเสี้ย – เฮ้ย นี่ลูกแกนี่หว่า ทะลิ่งเหมือนแกไม่มีผิด”

กิมหงวน อ้าปากหวอ

“ฮ้า ? ลูกกันกันคุ้มอยู่นี่ต่างหาก”

พลชักฉิว

“อ้ายเวรนี้ จะโก่งลูกละซี เอาไปไว้อย่า เอาลูกข้าคืนมา”

เสี้ยหงวนทำตาปริบ ๆ คุ้มพ่อนพลูกชายนิกกรเดินเข้ามาหาพล จ้องมองดูอ้ายตีของเขาด้วยความลังเลใจ

“เฮ้ – เ็ง อ้ายตีของเตี้ยไซ้ใหม่ ? “

พ่สมนึกพะยักหน้าและหัวเราะ พุดเสี้ยง้อแอ้ตามประสาทารก

“อาทื่อ-อ้อ-ฮะ-ฮะ-แอ้อ-อ้ายบ้า!”

กิมหงวน ทำคายนหลับตาปี แล้วหัวเราะก๊าก

“ใช่แล้วโว้ย พล เอาลูกขำมานี่”

ต่างคนต่างเปลี่ยนลูกกัน อ้ายตีเกือบจะพลัดตก ถึงแม้สับเปลี่ยนกันแล้วพลก็ยังสำคัญผิดอยู่นั่นเอง พ่อหนูน้อยที่เขารับมาจากกิมหงวน คือลูกชายของอ้ายเสียมือกวาวซึ่งถ้านับตามลำดับญาติ พลก็เป็นอาเด็กคนนี้ แต่เขาอายุมากกว่านิกรเขาจึงมีศักดิ์เป็นลุง

นายพัชรภรณ์ก็อดจวบพอนพอย่างทะนุถนอม เข้าใจว่าลูกของตนแล้วเขาก็ต่อว่านั่นทา.

“ปู่โด้ – ไม่ยกบอกพี่ด้วย หลงเอาลูกอ้ายเสียมือมาอ้อมตั้งเป็นนาน นึกสงสัยแต่แรกเหมือนกัน อ้า – พอที่จะอ้อมเกินจากเบาะ แยกทำให้พี่แล้วหัวเราะชอบใจ ทะลึ่งเหมือนพ่อไม่มีผิด”

นันทาหัวเราะคิก

“มือย่างหรือคะ ลูกของตัวแท้ ๆ จำไม่ได้”

พลขยับแขนที่อ้อมพอนพ แกว่งไปมา

“ทีนี้เห็นจะไม่ผิดละนะ” แล้วเขาก็มองดูหน้าพ่อแดง พลสะดุ้งโหยงลืมตาโพลงพ่อแดงกำลังเล่นปากกาหมึกซึมของเขา ดิ่งเอาออกมาจากกะเป๋าก็เมื่อไรก็ไม่ยกู้ นายพัชรภรณ์ทำหน้ากะเรียะราดชอบกล “นั่น – นั่นจ๋า นี่ลูกพี่หรือลูกอ้ายกรแน่?”

แม่งามหัวเราะจนน้ำตาไหล

“ก็ดูเอาเองซีคะ”

นิกรอ้อมพอนพิศ เดินพราวพราวเข้ามาเย็นใกล้ ๆ เขาจ้องมองดูหน้าลูกชายของเขา

“เฮ้ย – อ้ายหนู เอ็งเป็นลูกขำหรือลูกอ้ายพลวะ”

พอนพอมยิ้มยกคิ้วแผล็บ ยกมือทั้งสองรำป้อในท่ายี่เก แล้วอ้าปากหวาดัง ๆ

กะดิ่งทองกะโดดตัวลอย

“เฮ้ย – ลูกขำ ตายห่า สับกันยุ่งหมดแล้ว”

คณะพรรคหัวเราะครืน พลกับนิกรต่างเปลี่ยนเด็กกัน คราวนี้ถูกต้องแล้วลูกของใครคนนั้นก็อ้อม.

อารามดีใจได้เห็นหน้าลูก กิมหงวน จวบอ้ายตีจนหายใจหายคอไม่ทน มีหน้าขำเกิดมันเขี้ยวขึ้นมาก็กัดโคนขาอ่อนข้างแรง.

อ้ายตีร้องให้จ๋า นवलละออลืมตาโพลง

“ตายจริง เฮ้ย ทำยังไงกะลูกคะนั่น ทำไมแกร้งองอหายอย่างนี้?”

อาเสียมือแห่ง ๆ

“ง่า – เปล่าจ๊ะ พี่กั๊ดขาแกนิดเดียวเท่านั้น”

แม่เสื้อขมวดคิ้วย่น ยกมือขวาทาบอก แล้วพูดเร็วปรือ

“ตายตาย ไปกั๊ดแกทำไม อู๋ย – อู๋ย นี่เป็นรอยจ้ำ ๆ ยังกะถูกหมากั๊ด

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก

“ไม่ใช่หมา เสี้ยกั๊ดแกต่างหาก ฮี้ย – อ้าว- เลยร้องใหญ่ เอา-ร้องเข้าไปอ้าปากเสี้ยจน
กว้างแลเห็นลิ้นไก่ โถ-อ้ายเปรต ถูกกั๊ดนิดเดียวแหกปากร้องเสี้ยใหญ่ นิ่งเสี้ยทีไวย์”

นวลละออตวาดเว็ด

“ก็เสี้ยอยากไปกั๊ดแกทำไมละ แหม – บ้าอะไรยังงี้ไม่รู้ ต้องปลอบให้แกนิ่งนา โถ –
ประเดี๋ยวก้อ แม่ ---“

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“โถ – นิ่ง ๆ ๆ นิ่งนะลูกนะ เตี้ยรักหรอกน้ำ เตี้ยถึงได้กั๊ด นิ่ง – ลูกไหว้ละวะ ประเดี๋ยว
พ่อโมโหขึ้นมาพ่อจับสองตีนฟาดตายห่าเลย โถ-นิ่งไวย์ ! ตั่งแข็ง ๆ ตะลุ่มตั่งแข็ง ตั่งแข็ง
ว่า – เอ้าร้องไปฉิบหาย, ไวย์-ฮี้ย- นิ่งน่า จะให้กูกราบตีนก็เอววะ กรไวย์ – ช่วยกันปลอบอ้ายตี
หน้อย ทิง ๆ โจ๊ะถิดทิง ไซ้ดไซ้ ทิง ๆ โจ๊ะถิดทิง ตาเถรซี่ควาย กระต่ายซี่ลิง
โยئن ๆ ทิง ๆ โจ๊ะถิดทิง เอ้าว่า! ทิง ๆ โจ๊ะ ถิดทิง มะอึกมะพรวด มะนาย
มะปริง เจ๊ะจ๊ะ ทิง ๆ โจ๊ะถิดทิง”

ป๊าบ!

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ กะโจนเตอะอาเสี้ยเต็มแรง

“ทำไมแกต้องลามปามมาถึงฉันด้วย?”

คณะพรรคคนนอกจากเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พวกกันหัวเราะลั่น กิมหงวน ทำหน้าปูเลี่ยน ๆ
ชอบกล

“ก็ผมร้องเพลงปลอบอ้ายตีนี้ครับ”

“เพลงอื่นถมไปทำไมมึงไม่ร้อง?”

“ก็แล้วคนเขาหัวดีทั้งนั้น ทำไมคุณอาถึงหัวล้านล่ะ?”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ทำปากยื่นนัยตาถลน หันมาทางประมุขของบ้าน “พัชราภรณ์”

“เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ช่วยกันกะที่บอ้ายหงวนเถอะครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มทะแม่ง ๆ

“ช่วงมันเถอะครับ มันล้อเรา ๆ ไม่โกรธมัน ทีหลังมันก็เลิกล้อเราเอง กินน้ำชากัน
ต่อไปเถอะครับ”

ท่านแม่ทัพพะยักหน้าหงิก ๆ

“อือ-เห็นจะจริง” แล้วท่านก็หันมาพูดกับอาเสี้ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ที่นี้ฉันจะไม่โกรธ
แกละ แกละล้อฉันหัวล้านหัวเหลืองยังไงก็ตามใจ”

กิมหงวน หัวเราะก๊าก อ้ายตีตกใจเลยร้องให้อีก

“จริงหรือครับ?”

“เออซีวะ เชิญ – แกล้อให้พอ แล้วแกจะต้องแหยไปเอง”

อาเสี้ยหันมาพะยักพะเยิดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เอาไว้ย นาน ๆ ได้ตัวฟรี”

พลจ๊วยปาก

“บ้าน่า อ้ายหงวน, ไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ รู้แล้วว่าท่านหัวล้านเหมือนลูกมะอีก แล้วยังจะ
เสือกล้อท่านอีก”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ทำปากจู้ มองดูพล

“อ้ายพลเฮ้ย, อ้ายเด็กวานขึ้นนี้ อย่ามาพูดทำนองตบหัวแล้วลูบหลังหน่อยเลยว้า มึง
อยากจะทำสิ่งเหมือนอ้ายหงวนบ้างก็เชิญ” แล้วเจ้าคุณก็ขมวดคิ้วนี้วหน้า หันควับมาทางอาเสี้ย
“เฮ้ย – ปลอดภัยมึงเสี้ยที่เถอะวะ แสบแก้วหูหมดแล้ว”

อาเสี้ยยกฝ่ามือผลักหน้าอ้ายตีเต็มแรง

“นิ่ง ! โธ่-ประเดี๋ยพอชกหน้าตาหา ว่า – คุณอาช่วยปลอบมันหน่อยเถอะครับ” พูด
จบกิมหงวนก็โยนเจ้าตีให้เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ

ท่านแม่ทัพนัยตาเหลือก รีบกางแขนรับพ่อสมนึก เซเซต๊ด ๆ ถอยหลังไป ๒-๓ ก้าวล้ม
ลงก้นกะแทก อ้ายตีชอบใจหยุดร้องให้หัวเราะก๊าก เจ้าคุณสันศิริชะช้า ๆ ค่อย ๆ อุ้มพ่อสมนึกลุก
ขึ้นยืน ความจริงทารกทั้งสามคนนี้ เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ รักใคร่เท่า ๆ กัน ไม่ใช่หลานก็เหมือนหลาน.

ท่านอุ้มอ้ายตีไว้แนบบ่า แล้วดูกิมหงวน

“เห็นไหมล่ะ พอฉันอุ้มก็เจียบกริบ แค่นี้จะมีลูกกันเขาด้วย”

กิมหงวน อมยิ้ม

“อะไรแค่น มันมีมาเองตั้งหากคับ ผมเองไม่อยากมีเลย”

“เออ – อีกหน่อยเถอะวะ ชี้คร้านเลี้ยงไม่ไหว โดนเข้าหัวปี ทำยปี บ้านแกจะต้อง
กลายเป็นโรงเลี้ยงเด็ก”

อาเสี้ยหันมายกคิ้วกับภรรยาของเขา

“ว่าไงน้อง เราตกลงกันไว้ว่า เราจะมีลูกแต่เพียงอ้ายตีนี้เท่านั้นไม่ใช่หรือ?”

นวลละออค้อนควับ

“ไม่รู้ไม่ชี้”

“เปรตเวหา” หัวเราะเบา ๆ เปลี่ยนสายตามองดูลูกเขา แล้วอ้าปากพูดปะหงับ ๆ ใน
ลำคอ

“ همین چیزیไหมวะ ? “

อ้ายตีพะยัคหน้าหงิก ๆ ยกมือทั้งสองตบตีศีรษะเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เล่นอย่างสนุกสนาน
อาเสี่ยหลับตาปี คณะพรรคหัวเราะคิกคักไปตามกัน.

ท่านแม่ทัพทำตาปริบ ๆ

“เออเนาะ, เหมือนพ่อมันเหลือเกิน” แล้วท่านก็ค่อย ๆ เงยหน้ามองดูอ้ายตี เจ้าคุณ
ตะโกนราวกับเสียงข้างร้อง “เฮ้ย !”

พ่อสมนึกตกใจสะดุ้งโหยง ร้องให้จำ เจ้าคุณรีบกดรับขวัญ

“โอ้-ขวัญเฮ้ย มา-มาขวัญมา ปู่ไม่ได้ดูหอกลูก ปู่ล้อเล่นนะ”

อ้ายตีแทนที่จะนิ่ง กลับร้องหนักขึ้นอีก เจ้าคุณเหงื่อแตก พาเดินไปรอบ ๆ ปากก็ร้อง
เพลงอะไรต่ออะไรให้แกฟัง

“นิ่ง – นิ่งลูก เสื่อปลาไวย มากินตบอ้ายตีของปู่ที โนน – อ้ายแขกหัวโตมาโน่น บา –
ไม่เห็นมันกลัวสักอย่าง เอ้า – เล่นกะบานูกูอีกก็เอา เอ้อ – เวรกรรม นิ่งชิวะแล้วกัน กูกไก่เอ๋ย
เลี้ยงลูกจนใหญ่ ไม่มีนมให้ลูกกิน ลูกมันร้องเจี๊ยะ ๆ แม่ก็เรียกไปคู้ยดิน”

อาเสี่ยร้องต่อ

“อ้ายลูกไม่กิน อยากจะกินลูกมะอีก”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ชุนทำหน้าที่เหมือนใจใจ

“อ้ายหงวน – ฮึม – ผากไว้ก่อนเถอะ ประเดี๋ยวพ่อจะเตะมึง ! “ แล้วท่านก็ปลอบพ่อ
สมนึก “โอ้ – นิ่ง ๆ ๆ หลานปู่ต้องไม่ขี้แย เอ้า – เล่นหัวปู่ชู้ลูก”

อ้ายตีราวกับว่าฟังคำพูดออก พ่อหนุนนอยยกมือทั้งสองตีศีรษะเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ แล้ว
หัวเราะทั้งน้ำตาทักทายทางสดชื่นขึ้นทันที นवलละออรู้สึกเกรงใจท่านมาก พอสบตาท่านแม่ทัพ
แม่เสี่ยก็ยิ้มอ่อนโยน “คุณอามานั่งรับทานน้ำชาเถอะคะ ส่งพ่อแดงมาให้หนูเถอะ”

เจ้าคุณหัวเราะ

“ไม่เป็นไรหลานสาว แกนิ่งแล้ว ส่งไปให้เจ้าประเดี๋ยวก็จะร้องให้อีก แกกำลังเล่นหัว
อาเพลิน ๆ ปล่อยแกตามเรื่องเถอะ เป็นเด็กไร้เดียงสาไม่รู้จะอะไรหรอก”

อาเสี่ยพึมพำเบา ๆ

“อ้ายตีนี้ไฝสูงมาก อะไร ๆ ถมไปไม่เล่น ชอบเล่นหัวล้าน ชี ๆ “

เจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก ขณะนั้นพ่อสมนึกได้ทำเสียงประหลาดขึ้นเสี่ยหนึ่ง
ขึ้นมาเบา ๆ

แป้ว๊ด ! ปร๊อด!

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ สะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทง ท่านได้กลิ่นเหมือนนมวัวเปรี้ยว ๆ อ้ายตีก่อกรรมทำเวรให้ท่านเสียแล้ว ฝ่ามือของท่านที่แนบอยู่กับกันพอสมนึกรู้สึกอุ่น ๆ และมีวัตถุสี่เหลี่ยมอ่อนแกลบออกตามซอกนิ้วมือเล็กน้อย.

ท่านแม่ทัพใจหายวาบ พยายามปลอบใจตัวเองว่าอ้ายตีไม่ได้ดี เพียงแต่กระจายแก๊สออกมาเท่านั้นเจ้าคุณลดสายตามองดูหลังมือของท่าน และแฉับฝ่ามือออกมีละออยเหมือนเลนไฟป๊อก แล้วท่านก็สะดุ้งเฮือก.

“ฮึบ!” ท่านร้องเบา ๆ แล้วปิดกั้นอ้ายตีไว้ตามเดิม.

ท่านเจ้าคุณยืนนิ่งทำตาปริบ ๆ แข็งใจผิวปากในทำนองเพลง “ข้ามโขง” พาลูกชายสุดสวาทของอาเสี้ยเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ โต๊ะ นี่ก็แน่ใจว่าท่านจะออกตัวกับคนอื่น เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ มาหยุดยืนข้าง ๆ คุณหญิงประสิทธิ์ ๕ คุณหญิงยกมือจับแก้มอ้ายตีแล้วพูดสัพยอก

“หลานใครลูก หา? หลานยาไซ้ไหม? ฮึย – หัวเราะ พ่อคุณ , ฮึย – หมั่นไส้ ประเดี๋ยวฉันก็หยิกแก้มเข้าให้หรอก”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ยิ้มเล็กน้อย ทำเป็นไก่อู้ตกับพอสมนึก

“ไป – ไปหาคุณย่าบ้าง ปู่เมื่อยแขนเต็มทนแล้ว”

คุณหญิงเอื้อมมือรับ

“มา – มาลูกมา โถ - ถ้าจะหิวนม ดูมือใหญ่”

เจ้าคุณส่งให้โดยดี แล้วท่านก็รีบยึดมือขวาลงไปในกะเป๋ากางเกงพอร์ม เช็ดกับผ้าเช็ดหน้าซึ่งอยู่ในกะเป๋า เดินกลับไปนั่งตามเดิม.

คุณหญิงวางพ้อตี่ลงบนตัก บีแซนวิชชิ้นเล็ก ๆ ใส่ปากพ้อหนูน้อย แล้วก้มลงจูบเรื้อนผมเบา ๆ อ้ายตีคงเข้าใจว่าตักคุณหญิงประสิทธิ์ ๕ เป็นส้วมสาธารณะ จึงนั่งอมยิ้มหน้าตาแดงก่ำปล่อยออกมาอีก.

แพรวด์ ๆ

คุณหญิงประสิทธิ์ ๕ ลืมตาโพล่ง รู้สึกอุ่น ๆ ที่หน้าขา รู้ทันทีว่าลูกชายอาเสี้ยทำความงามหน้าให้กับท่านแล้ว คุณหญิงรีบหยิบผ้าเช็ดมือคลี่ออกยัดเข้าไปใต้กันพอสมนึก แล้วยกตัวพ้อหนูน้อยวางไว้บนตักเจ้าคุณวิจิตรฯ พี่ชายของท่าน.

“อ้อมหลานหน่อยซีคะ คุณพี่”

เจ้าคุณวิจิตร ๕ ยิ้มแป้น เอามือซ้อนใต้กันพอสมนึก และขยับมือไปมา

“จึงใจเอย มาใช้สำภา หมาไล่เห่า อ้ายตีโดดน้ำ หมาไล่เข้า อ้ายตีดำหนึ่ ได้กล้วยสองหวีทำขวัญจึงใจ จิงใจให้อิ้ว บา – ยังมันก็น่าอ้อมเท่านั้น อ้ายตีโตขึ้นต้องตีกว่าพ้อแน่ ๆ ลักษณะท่าทางของมันบอกว่าเป็นคนใหญ่คนโต ฮึบ !”

เจ้าคุณวิจิตร ๕ หยุดพูดเพียงเท่านี้ เพราะรู้สึกว่ามีมือของท่านอุ่น ๆ ผิดปกติ

“เอ – อ้ายเด็กเปรตนี้ซี้รตเรากะมังหว่า ? “ ท่านนี้กรำฟิง แะะฝ่ามือออกมามองดู “อู๋ ! ตายห่า เขาเข้าจริง ๆ นั้นแหละ ว้า – แะไว้ย”

เจ้าคุณส่งอ้ายตีคืนให้กิมหงวน

“อ๊า – เอาลูกของแกคืนไปไว้ย ลุงจะกินน้ำชา”

อาเสี้ยมอ๋มก่อนโยน

“มา – มาหาเตี้ยมาลูกมา”

อ้ายตีโบกมือแล้วสั่นศีรษะแทนคำพูด

“แอี่ – อากือ-อี่ - - -“

เสี้ยมหงวนสะดุ้งโหยง เขาพอจะฟังภาษาของลูกชายออก กิมหงวนทำหน้าที่บึ้งแบ้ว

ชอบกล

“คุณลุงครับ ฮะ – ฮะ อ้ายตี้ออกมากะมังครับ?”

“ก็อี่นะซี” ท่านตวาดแว๊ด “ยายปากถ้าขุนตาลตันส่งมาให้ได้”

คุณหญิงค้อนพี่ชายควับ

“แล้วยังงั้นดิฉันจะไปออกตัวกับใครละคะ” พุดจบก็หันทางเจ้าคุณบัจฉริก ฯ “เจ้าคุณถ้าจะโดนก่อนกะมัง ? “

ท่านแม่ทัพหัวเราะแหย ๆ

“ง่า – ครับ”

คณะพรรคหัวเราะครืน คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ กับ เจ้าคุณวิจิตร ฯ ต่างลุกขึ้นยืน เป็อนเปรอะเลอะเทอะไปตามกัน อาเสี้ยมมองดูท่านผู้ใหญ่ทั้งสามแล้วหัวเราะงอหาย เจ้าคุณวิจิตร ฯ ซักฉิว กะโจนพรวดเข้าชิดตัวกิมหงวน ยกฝ่ามือที่เป็อนอึลือบหน้ากิมหงวนเต็มรัก

“นี่แน่ะ ออยากหัวเราะ”

อาเสี้ยมร้องไ้ก้ ล้วงกะเป่าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ด

“อี่ – ทำไมคุณลุงเล่นยังงี้ละครับ ว้า ? “

“ไม่รู้ ลูกแกอยากซี้รตฉันทำไมละ เอาไป – เอาลูกแกไป”

กิมหงวนทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ผมเอามามันก็เลอะเสื่อฟอร์มผมหมดเท่านั้น”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หน้านี้ว่คิ้วขมวด โยนอ้ายตี้อยละลิวมาที่กิมหงวน นวลละออร้องกรี๊ด อาเสี้ยมคว้าไว้ได้ แล้วเขาก็จับข้อเท้าอ้ายตี้อาหัวห้อยพาวังปูลุง ๆ ไปที่ตึก

คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ เจ้าคุณบัจฉริก ฯ และเจ้าคุณวิจิตร ฯ บ่นพึมพำไปตามกัน บรรดาผู้ที่เคราะห์ดีพากันหัวเราะลั่น ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามรีบเดินลัดตัดสนามตรงไปที่ตึก เพื่อชำระล้างนมเปรี้ยว

การเลี้ยงน้ำชา ในระหว่างญาติมิตรสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ทุก ๆ คนลุกขึ้นจากโต๊ะ เดิน
ย่อย ๆ ไปบนตึก พลกับนิกรเดินเคียงคู่เมียรักของเขา ได้กลับมามันเห็นหน้า ลูกเมียแล้ว ก็
เหมือนกับน้ำอมฤตชะโลมใจ ต่างลืมความเหน็ดเหนื่อยที่กรากกรำมาในสนามรบ.

คำวนั้น

สะตูดึงแก๊งคิงนามเล่นมาหยุดตรงข้ามกับห้าง “ศิริลัยซ์พานิช” ถนนพารุทธ์ ผู้ที่นั่งอยู่ในรถคือ พล, นิกรกับเจ้าคุณปัจฉนีก ฯ ทั้งสามแต่งกายพลเรือนแบบสากล ต่างตั้งใจจะพากันไปเที่ยวดูชะเลยศึกและอาวุธยุทธภัณฑ์ที่สวนอัมพร ซึ่งทหารของเรายึดได้ในการรบคราวนี้ แล้วก็จะเลยไปเยี่ยม “แฮปปี้โฮลล์” ซึ่งห่างเหินมานาน.

พลกับนิกรเอารถไปรับเจ้าคุณปัจฉนีก ฯ ที่บ้านรองเมืองตรงมานี้ ทั้ง ๆ ที่กิมหงวนได้โทรศัพท์ไปถึงพลปฏิเสธอย่างแข็งแรงว่า คินนี้ยากจะนอนหัวค่ำ ของดการเที่ยวเตร่

ท่านแม่ทัพหน้าสองเกลอลงจากรถ แล้วล้วงกระเป๋าหยิบนาฬิกาพกเรือนเท่าฝากระป๋องบุหรีขึ้นมาดูเวลา.

“ฟังทุ่มครึ่งเท่านั้น – อ้า-แกสองคนจะต้องเอาตัวอ้ายหงวนไปเที่ยวกับเราให้ได้นา”

พลหัวเราะ

“ครับ – ถ้าไม่ไปเป็นตัญญาตมิตรกันคราวนี้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“พ่อชะโมยของให้เกลี้ยงบ้านเลย พับผ่า”

เจ้าคุณปัจฉนีก ฯ อมยิ้ม พาสองสหายเดินข้ามถนน รถยนต์คันหนึ่งเฉียดมาบีบแตรบูด เจ้าคุณปัจฉนีก ฯ กะโดดตัวลอย ร้องตะโกนด่าคนขับเสียงลั่น

“ชิบหาย ไม่รู้ว่ามันจะรีบไปหาพ่อมันที่ไหน แหม – ใจหายหมด ทับพ่อเข้าละมั้ง พ่อเตะชักเลยไปไว้วัย ข้ามได้แล้ว”

ทั้งสามเดินข้ามฟากเข้าไปในครอกข้างห้าง “ศิริลัยซ์พานิช” อีกสักครู่ก็มาถึงหน้าบ้าน “ไทยแท้” ต่างแลเห็นไฟฟ้าในบานเปิดสว่างไสวราวกับงานฉลองรัฐธรรมนูญ พลเอื้อมมือกดกะดิ่งไฟฟ้าแล้วพูดกับนิกร

“กันไม่ยอมมาบ้านอ้ายหงวนเลย เห็นมันทำเจ้ายศเจ้าอย่างแล้วหมั่นไล่เหลือเกิน

เจ้าคุณหัวเราะ

“นั่นนะซี เจ้านายใหญ่ ๆ ไต ๆ ยังไม่มีเกียรติยศเท่าอ้ายเสีย อ้ายพวกคนใช้ในบ้าน ก็พลอยบ้าไปด้วย นึก ๆ นี้ดูบ้านนี้คล้ายกับโรงพยาบาลโรคจิตต์”

บานประตูบานเล็กเผยออกซ้า ๆ ชายหนุ่มรูปร่างลำสันคนหนึ่ง นุ่งกางเกงฝรั่งสีขาวสวมเสื้อกำมะหยี่แดง มีเข็มขัดคาดเอว สวมหมวกเก็บมีตรา “รักนายยิ่งชีพ” ท่าทางคล้าย ๆ กับตำรวจหรือทหารเป็นผู้เปิดประตูนี้ เขายกมือวันทยาหัตต์ แล้วกล่าวถามพล

“คุณจะต้องการพบใครครับ”

พลอมยิ้ม เข้าใจว่า เจ้าหมคนี่เพิ่งมาอยู่ใหม่จึงไม่รู้จักเขา

“ฉันมาหาอาเสี้ย”

ทหารรักษาการณ์บ้าน “ไทยแท้” ยิ้มอ่อนโยน

“ท่านพระองค์ชายมีพระประสงค์พักผ่อนพระอิริยาบถ รับสั่งห้ามไม่ให้ใครเฝ้าขอรับ”

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“พระองค์ชายไหนกันวะ ? “

“ท่านสงวนขอรับ” คนใช้พูดหน้าตาเฉย.

นิกรหมั่นได้เต็มทน ยกมือผลักหน้าคนยามของอาเสี้ยเซเซต ๆ แล้วก็พาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับพลเดินเข้าไปในประตู.

คนใช้เอ็ดตะโรลั่น

“นี่หมายความว่าอย่างไรกันครับนี้ พวกคุณเข้าใจว่าคฤหาสน์หลังนี้เป็นโรงแรมหรือก๊วนกัญชาหรือครับ คุณบังอาจบุกรุกเข้ามาในพระราชฐาน แล้วมีหน้าซ้ำยังทำร้ายมหาดเล็กของท่านพระองค์ชายอีก”

พล, นิกรกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะคิก กะดิงทองเดินเข้ามาหยุดยืนข้างทหารของท่านชาย แลเห็นการแต่งเนื้อแต่งตัวแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้.

“แกู้ใหม่ว่า ฉันเป็นพระสหายของท่านชาย ?”

คนใช้ขมวดคิ้วย่น ถอยหลังกรูด ๆ ยกมือวันทยาหัตถ์

“โอ – ฝ่าพระบาทเป็นพระสหาย คุณพระช่วย ! ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเออะพะยะคะ ข้าพระพุทธเจ้าไม่ทราบเกล้าจริง ๆ “

นิกรทำตาปริบ ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“เอา – เมื่อแกจะให้ฉันพลอยเป็นบ้าไปตามแกก็เอา สนุกดีโว้ย อ้า-“ เขาผายมือมาทางพลกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ “นั่น – พระสหายเหมือนกัน พระองค์เจ้าพล พัชรภรณ์ ส่วนท่านองค์นั้นเป็นสมเด็จพระเจ้าของนายแก”

เจ้าคนใช้ทำหน้าที่ขึ้น ๆ

“องค์ไหนพะยะคะ ที่ว่าเป็นสมเด็จเจ้า ?”

“องค์ที่หัวล้านเหม่งนั่นแหละเห็นไหม อ้า – กรมขุนปัจจนึกพินาศ”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“เฮ้ย ๆ ๆ ซึ่กรากจะกินข้า อ้ายเวร ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง”

นิกรหัวเราะ

“เราเข้าเมืองตาหลิว ก็ต้องหลิวตาตามซีครับ”

เจ้าคุณอมยิ้ม

“จ้ะ เอะ – ลองเป็นเจ้าคู่สักพัก อ้อ – ตะกี้แกว่าข้าหัวล้าน” แล้วเจ้าคุณก็ปรีเข้ามา ยกเท้าดีดลูกแปดลูกกันนิกรดังพับ.

คนใช้ของอาเสียมองดูพล, นิกรและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ด้วยความเคารพยำเกรง

“ข้าพระพุทธเจ้าจะกราบทูลพระองค์ชายให้ทรงทราบเดี๋ยวนี้ เจริญเสด็จพะยะค่ะ”

“ไม่ต้องไปทูลหรอกแก” พลพูดยิ้ม ๆ “ฉันสามคนมีสิทธิ์พิเศษเข้าเฝ้าได้ทุกเมื่อ ถึงแม้ท่านชายจะทรงพระสรวลอยู่ก็ตาม อ้า – คุณนวลอยู่ไหม ? “

ทหารยามยิ้มอ่อนโยน

“หม่อมแม่อยู่พะยะค่ะ”

นิกรยกเท้าถีบเจ้าคนใช้บังเข้าให้ เพราะความหมั่นไส้เหลือเกินที่จะกล่าว

“อู๊ย – หม่อมแม่ ประเดี๋ยวพอด --- โธ่ – อ้ายนี่”

แล้วสองเกลอกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ก็พากันเดินตรงไปที่ตัวตึก พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “ไทยแท้” แลเห็นเข้าก็พากันกะพุ่มมือไหว้แสดงความเคารพนบถนอบ นวลละอออุ้มพ้อสมนึก เดินออกมาจากห้องโถงพอดี หล่อนยิ้มแสบเมื่อแลเห็นเพื่อนเกลอของสามีกับเจ้าคุณแม่ทัพ.

“เจริญดีคะ ไปไหนกันมาคะนี่ ?” หล่อนพูดกับนายพัชราภรณ์

“จะมารับอ้ายเสียไปเที่ยวครับ”

แม่งามหัวเราะเบา ๆ

“ดิฉันนี่ไม่ผิด แหม – เจ้าคุณอาของหนูแต่งสากลไม่เห็นสวยเลยคะ ทำไมไม่แต่งงานทหารล่ะคะ”

เจ้าคุณว่า “อาไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าอาเป็นใคร จึงแต่งพลเรือนมา นี่ – แม่หลานสาว อ้ายเปรตที่สามเสื่อสักหลาดสีแดงยืนอยู่นั่นละ เป็นคนใช้ที่หนูจ้างมาใหม่ยังจ้ะนี่ ?”

นวลละออยึดคอมองไปที่ทหารยามคนนั้น แล้วหล่อนก็หัวเราะคิก

“มันเป็นคนใช้เก่าแก่ของเฮียคะ แต่ไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตต์มาปีกกว่า เพิ่งรับตัวมาบ้านเมื่อวันอาทิตย์ก่อนนี่เอง ยังไม่หายสนิทหรอกคะ ถ้าแดดร้อนมันมักจะเป็นมาก”

พล, นิกร, กับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ มองดูหน้ากันแล้วต่างก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน.

“เฮ้อ – สิ้นเคราะห์หีไปที” เจ้าคุณพูดพลางหัวเราะพลาง

นวลละออถามขึ้นเบา ๆ

“ทำไมคะ คุณอา ? “

เจ้าคุณสั่นศีรษะช้า ๆ

“มันพยายามให้อาเข้าใจว่า อ้ายหงวนเป็นพระองค์เจ้า และที่นี้เป็นวังเจ้า”

นวลละออหัวเราะก๊าก

“ยังงั้นเองแหละคะ เจ้าโชติมันบ้ายศ ที่ไปป่วยอยู่ปากคลองสานตั้งปีกว่า ก็เพราะมันอยากเป็นนะโปเลียน”

เจ้าคุณปัจจุบันก็หัวเราะหึ ๆ แล้วท่านก็ตีมือสัพยอกพอสมนึก

“เฮ้ย – ยังไม่นอนอีกรี หา – ว่าไง ? หนอยแน่ หัวเราะ”

อ้ายตี้ยกมืออุดจมูก แสดงกิริยาให้รู้ว่าเหม็นเขียว แล้วกางมือออกพะยักหน้าหงิก ๆ พุดอ้อแอ้เป็นความหมายจะให้เจ้าคุณปัจจุบัน ๔ คุ่ม

นวลละออว่า “อุ้มแกเสียหนอยซีคะ คุณอา”

เจ้าคุณหลับตาปี

“ไม่รับประทานละแม่คุณ ประเดี๋ยวจะมาอีรดาเข้าอีก เมื่อกลางวันยังเจ็บใจไม่หาย กว่าจะหมดกลิ่นต้องฟอกสบู่ตั้งสิบสองครั้ง อ้า – เจ้าหงวนอยู่ไหนล่ะ ?”

แม่เสื่อยิ้มอ่อนโยน

“อยู่ในห้องโถงคะ เชิญซีคะ เฮียกำลังยุ่งอยู่กับบัญชีคะ” พุดจบหล่อนก็เดินนำหน้าพาท่านเจ้าคุณกับพล, นิกรเข้าไปในห้องโถง.

ภายในห้องอันกว้างขวาง ประดับประดาด้วยเฟอร์นิเจอร์อันงดงาม เสียหงวนของเรา นุ่งกางเกงแพรและสวมเสื้อเชิ้ตแพรสีแดงเลือดนก นั่งอยู่บนเก้าอี้หวมกลางห้อง มีหมอนแพรปัก ๓ ไบริ่งทำวางทำทางราวกับท่านผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ สาวใช้ ๒ คนหมอบอยู่ข้าง ๆ ถือพัดขนนกคอยโบกกะพ้อลมให้ คนผู้ใช้ชายแต่งกายเรียบร้อยคนหนึ่งยืนอยู่ในทางตรง ถือพานทองใส่เสื้อฟอร์มนายเรืออากาศตรีอันเป็นเครื่องแบบของอาเสี่ย

ที่พื้นห้อง มีพื้ขนาดजूน้ำ ๒ แกลลอนวางอยู่สลั้บซั้บซั้บอันเกลื่อนกลาดเต็มห้อง มองดูราวกับโกดังเก็บน้ำเชื้อเพลิง ชายกลางคนคนหนึ่งซึ่งเป็นเลขานุการของเขา นั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ข้างหน้าอาเสี่ย อาเสี่ยนั่งปั้นสีหน้าเคร่งขรึม ปากคาบบุหรี ส่วนสายตามองดูสมุดบัญชีซึ่งวางอยู่บนตัก

นวลละออพุดกับเจ้าคุณปัจจุบัน ๔ เบา ๆ

“เห็นสภาพของเฮียแล้วอย่าไปเล่าให้ใครฟังนะคะ หนูอายเขาเหลือเกิน”

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะหลาน ยังไงไวยพล, นี่มันบ้านอ้ายหงวนหรือโรงพยาบาลโรคจิตต์แน่ ฮะ – ฮะ อยากถีบให้ตกเก้าอี้จัง”

อาเสี่ยกะแถมดัง ๆ เขาพะยักหน้ากับสาวใช้คนหนึ่ง

“แจ้ว – มานี ช่วยจับหน้าฉันให้หันไปทางประตูหนอยซี เสียงใครพุดอยู่ที่ประตู ? “

แจ้ววางพัดขนนกลุกขึ้น กะพุ่มมือไหว้กิมหงวน แล้วค่อย ๆ ยกมือจับหน้ากิมหงวนให้หันไปทางประตูห้องโถง

“เอาละ. หันหน้าฉันกลับมาตามเดิม แล้วก็เชิญท่านทั้งสามให้นั่งบนเก้าอี้ที่ผนัง
ตึกนี้”

พลเดินลงบันได บัง ๆ เข้ามาหาเสี่ยหงวน หมั่นไล่เหลือที่จะกล่าวแล้ว เขายกมือกะซา
คมอาเสี่ยตั้งจนหน้าหงาย

“แกจะบ้าหรือวะ อ้ายหงวน?” พลพูดพลางหัวเราะหลาง.

อาเสี่ยทำปากยื่นนัยตาโต เขาตบมือ ๓ ครั้ง ชายฉะกรรจรูปร่างขนาดยักษ์วัดแจ้วิ่ง
ออกมาจากห้อง ๆ หนึ่งตรงเข้ามาหาภิรมหงวน

“ได้ทำต้องการอะไรหรือครับ?”

เสี่ยหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ไปเอาตะบองผึ้งเพชรมาให้ข้า”

นายยักษ์ใหญ่ทำหน้าตื่น

“เอ๊ะ – ไม่มีนี่ครับ”

อาเสี่ยสะอึก

“โอ้ – อ้ายห้าร้อย บอกว่ามีหน่อยก็ได้ ไป – ไปให้พ้น ฉันจะต้องลดตำแหน่งแกลง
เป็นพนักงานเทศะโณชั้นสอง อันดับจัตวาจากกะบาดไป ชิบหาย เซอร์ระยำ”

นายน้องยักษ์วัดแจ้เดินอมยิ้มเข้าไปในห้องทางซ้ายมือตามเดิม อาเสี่ยยิ้มกับเจ้า
คุณปัจจุบันนี้ ๆ และเพื่อนเกลอ

“เชิญนั่งตามสบายเถอะครับคุณอา นั่งซีวีย์พวกเรา อ้า – ท่านผู้หญิงจะ โปรดสั่ง
ข้าหลวงไปชงน้ำชาชะชนิดห่อละสามร้อยบาทกับเครื่องจันอับอย่างดีออกมาต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ
ของเราโดยเร็วที่สุด”

นวลละออหัวเราะคิก

“มีแต่ชาห่อละหกสตางค์คะ”

เสี่ยหงวนสะอึกเฮือก

“แล้วกัน หมดยุคเลย ไป – ห่อละหกตังก็เอา ฮี้ย – ทำเป็นคนโกหกไม่เป็นไปได้”

เจ้าคุณเดินเข้ามายกมือตบศีรษะอาเสี่ย

“อ้ายหงวน ถ้ามจริง ๆ เถอะวะ แก่นะยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนหรือเปล่า?”

ภิรมหงวนอมยิ้มยักคิ้วแผล

“นั่นนะซีครับ ผมเองก็อยากจะเข้าใจว่าผมเป็นบ้าเหมือนกัน” พูดจบอาเสี่ยก็เอ็ดตะโร
ลั่น เมื่อเห็นนิกรแจ่มฝาปั๊บ ๆ หนึ่งชั้นดู “เฮ้ย – อย่ายุ่งมหาตเล็กไว้ระวังอ้ายหมอนี่หน่อย
ประเดี๋ยวมันจะแหนบเงินของข้าเข้า”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ชมวดควายน กวาดสายตามองดูป๊อบซึ่งเกลื่อนกลาดห้องในราว ๒๐

“ป๊อบอะไรของแคะหวงวน ?”

อาเสี่ยอมยิ้มแก้มตุ่ย

“ป๊อบใส่เงินนะซีครับ ทั้งหมดนี้คือเงินรายได้ของผมในระหว่างที่ผมไปรบบจนกระทั่งวันนี้”

ท่านแม่ทัพอ้าปากค้าง

“มีเงินเต็มทุก ๆ ป๊อบยังงั้นรี ?”

อาเสี่ยไม่ตอบ ลูกขึ้นก้มตัวลงเปิดฝาป๊อบใบหนึ่งออก ซึ่ให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ดู

“เห็นไหมครับ แน่นเอียดอย่างนี้ทุกป๊อบ ไม่เชื่อคุณอาเปิดป๊อบอื่นดูก็ได้” แล้วกิมหงวนก็หันมาพูดกับสาวใช้คนหนึ่ง “แม่เจิม ลูกขึ้นมาเช็ดขี้มูกให้ฉันทีเถอะ”

พลยกมือผลักหน้ากิมหงวนเต็มแรง

“อ้ายบ้า ! โธ่ – เพียงแต่เช็ดขี้มูก แกก็ต้องการคนอื่นเขาเช็ดให้”

อาเสี่ยชักคิ้ว

“อูอะ – นีมหาเศรษฐกิจแห่งไทยแลนด์ไว้ย เศรษฐีอย่างข้านะ ถ้าถึงกับเช็ดขี้มูกเอง มันก็หมดรูปเท่านั้น เสือกมาผลักหน้าข้าทำไม ประเดี๋ยวข้าเสียนด้วยหางกะเบนฝิ่งมรกฏหลังขาดเลย”

พลหัวเราะ

“ไหน – ไปหยิบมาให้ข้าดูหน่อยซี เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่พึ่งเคยได้ยิน หางกะเบนฝิ่งมรกฏเดี๋ยวนี้เอง ไป – ให้ใครไปหยิบมาให้ดูหน่อยเถอะ”

เสี่ยหงวนอมยิ้ม

“ไม่มีไว้ย พุดเล่นโก้ ๆ อย่างงั้นเอง นิ่ง – นิ่งพวกเรา นี่จะมารับกันไปเที่ยวยังงั้นหรือ ?

“

“เออ – อย่ารำไร แต่งตัวเข้าเถอะ”

กิมหงวนทำหน้าเบ้

“อย่าเอากันไปเลยวะ วันนี้ต้องขอตัวที ่งวงนอนเหลือเกิน”

นายพัชราภรณ์พะยักหน้าซ้ำ ๆ

“ตามใจ ดีแล้ว เมื่อแกไม่ไปกันจะชวนคุณนวลไป”

“ฮึะ – ยังงั้นก็อตะปากกันเท่านั้นแหละ”

เจ้าคุณพุดเสริมขึ้น

“ถ้าเอ็งไม่ไป เอ็งกับข้าเลิกเป็นอาเป็นหลานกันตั้งแต่วันนี้”

นิกรพุดขึ้นบ้าง

“และเงินของแกอย่างน้อยจะต้องหายหนึ่งป๊อบ”

กิมหงวนถอนหายใจเบา ๆ แล้วพูดเสียงอ่อย

“ไปก็ไป เราจะไปไหนกันล่ะ?”

พลว่า “ไปสวนอัมพร แล้วก็แฮปปี้ฮอลด์ ง่า-เมื่อตอนพลบค่ำ กันโทรศัพท์ไปถึงยาย เรณู หล่อนถามถึงแกไฉน สั่งให้บอกแกว่า – คิดถึงแกใจแทบขาด”

อาเสี้ยมยิ้มแป้น

“งั้นเรอะ ไปซีไฉน เฮ้-มหาดเล็ก ขึ้นไปบอกข้าหลวงเตรียมฉลองพระองค์แบบสากล ชุดซีกสะกินไว้ให้ข้า”

เจ้าคุณถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไปให้คุณหลวงวิเชียรฯ ท่านตรวจเสียทีเถอะ ว่า อ้ายหงวน”

อาเสี้ยมยิ้ม

“จะต้องตรวจทำไมกันครับ ในเมื่อผมเข้าใจตัวผมดีแล้ว”

“แกเข้าใจว่าแกเป็นบ้ายังงั้นรี?”

“เฮ้ส – อ้อไร ลูกมะอิกส์ส์”

“เพี้ยะ !” ฝ่ามือท่านแม่ทัพสัมผัสผืนหน้ามหาเศรษฐีเต็มรัก เสียงหงวนร้องลั่น ยกมือกุมแก้ม พลกับนิกรหัวเราะงอหาย.

นิกรว่า “ขึ้นไปแต่งตัวเถอะไฉน อย่าไอ้เอ๋อยู่เลย เสียเวลาเปล่า ๆ”

เสียงหงวนทำหน้าทะแม่ง ๆ ซอบกล

“ขอเวลาอีกสักสิบนาที่เถอะวะ กันกำลังตรวจสอบยอดเงิน พรุ่งนี้จะนำไปฝากแบงก์ นั่งซี ถอดเลือดอดแสงเสียก่อนก็ได้ ประเดี๋ยวน้ำชากับเครื่องจับอับมา”

เจ้าคุณปัจฉิม กัปปพล, นิกร เดินไปนั่งบนเก้าอี้คนละตัว ขณะนั้นนวลละออกับสาวใช้อีกคนถือถาดเครื่องดื่มและบุหรี่ปานผลไม้เดินเข้ามาในห้องวางลงบนโต๊ะ แม่งามเชื่อเชิญให้เพื่อนของสามีและเจ้าคุณดื่มน้ำผลส้มและสูบบุหรี่

“รับทานซีคะ ดิฉันแช่ไว้เย็นเชี่ยบเชี่ยว องุ่นนี่ยังงั้ละคะ คุณกร”

“ไอ้ะ ! ไม่ต้องบอกผมหรอกครับ” พุดจบก็คว้าพวงองุ่นสดมายัดไว้เป็นกรรมสิทธิ์

นวลละออยิ้มอ่อนหวาน

“ขอโทษนะคะ ดิฉันจะพาพ่อสมนึกขึ้นไปนอน แก่งวงแล้วคะ เคยนอนป่านนี้เสมอ” แล้วหล่อนก็หันมามาทวงสามี “จะไปเที่ยวก็แต่งตัวเข้าซีคะเฮีย”

อาเสี้ยมจุกปาก

“อย่า – อย่ายุ่งกำลังคิดบัญชี” แล้วเขาก็อ่านข้อความให้เลขานุการของเขาฟัง นวลละอออุ้มพ่อสมนึกเดินออกไปจากห้อง “อ้า-คอยนับเงินไฉน – ง่า – ชายข้าวสาร แปดหมื่นบาท แปดปีบ เอมามากองไว้ทางนี้ ต่อไป – ชายข้าวเปลือกสองหมื่นบาท สองปีบนะ เออ – เอมาทาง

นี่ ชายปลายข้าวหมื่นบาท ชายรำสองหมื่นบาทสามสิบสตางค์ เศษสตางค์อยู่ในบีบแล้วอะ ดี
มาก ต่อไป ที่นี้ชายกลับสองหมื่นบาท ก็บีบแล้วละ ?”

เลขานุการตอบอย่างนอบน้อม

“สืบท่าบีบครับผม”

กิมหงวน พะยักหน้า

“ถูกแล้ว สืบท่าบีบเป็นเงิน แสนห้าหมื่นบาท เอ้า- ฟังต่อไป รายได้ของห้างศิริวิทย์
พานิช หนึ่งหมื่นสองร้อยห้าสิบบาทสามสตางค์ ไหน – บีบไหน ?”

“บีบนี้ครับผม”

กิมหงวนยกมือเกาศีรษะ

“เศษสองร้อยห้าบาทสามสตางค์ เอาออกมาข้างนอก ยุ่งบัญชีไปล่า ๆ เดอ – นั้น เท่านั้น
เรียกบีบมาทางนี้สิ ยังงั้น ฟังต่อไป แผนกโรงเลื่อย ชายไม้สัก สองพันบาท ไม้ยางสองพันบาท
ไม้จิ้มฟันเอี้ยไม่เต็งรังพันบาท อ้า – ไม้รวกพันบาท รวมหมื่นบาทพอดี ไหน – บีบไหน ?”

“บีบนี้ครับผม”

“ดีมาก ยกมารวมกองนี้” อาเสี่ยพลิกบัญชีไปอีกหนึ่งหน้า “ต่อไป รายได้จากเรือ
โดยสารและเรือโยงสองหมื่นบาท”

เลขานุการยกบีบสองบีบมาวางข้างกิมหงวน

“เสร็จแล้วครับผม”

“เออ-ดี” แล้วอาเสี่ยก็ชำเลืองมองดูเจ้าคุณปัจฉิม ๗ “ฟังต่อไป รายได้จากรถยนต์
ประจำทางหมื่นบาท สองสตางค์”

“ครับผม เศษสองสตางค์กระผมชื้อน้ำแข็งรับประทานแล้วขอรับ”

“เออ – ดี ยกบีบมาทางนี้ ง่า รวมรายได้ทั้งหมดสองแสนบาท บรรจุบีบละหมื่นบาท
รวมยี่สิบบีบ” พุดจบอาเสี่ยก็นับบีบทั้งหมด “ถูกต้อง ดีมากเลขานุการ แกทำงานเรียบร้อยเกิน
กว่าที่ฉันจะคาดหมาย ฉันจะขึ้นเงินเดือนให้แกอีกห้าบาทสองสลึง เศษเงินสองร้อยห้าบาทสามสตางค์
แกเอาไปฉันให้”

ชายหนุ่มหน้าตาเซ่อ ๆ เลขานุการเก่าแก่ของเขาคลานเข้ามากราบแทบเท้ากิมหงวน

“เป็นพระเดชพระคุณอย่างยิ่งเชียวครับ”

กิมหงวน อมยิ้ม

“เออ-ดี”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“เฮ้ย ๆ กะเข้าข้าหลายหนแล้วนา จะบอกให้”

“เออ – ดี” อาเสี่ยพูดหน้าตาเฉย แล้วทำคายนรีบยกมือไหว้เจ้าคุณปัจฉนีก ๗ “เฮ้ ๗ ขอโทษเถอะครับ”

ท่านแม่ทัพมองดูบีบใส่ธนบัตรอย่างแปลกใจ ท่านพูดกับพลเบา ๗

“อ้ายเสี่ยนี่มันรวยชะมัดเลย ผ่าซี เพียงเวลาไม่ถึงสามเดือนมีรายได้ตั้งสองแสน”

กิมหงวน หัวเราะเบา ๆ

“ไม่พอค่าโถงหรือครับ ปีนี้อ่ามกะว่าผมจะมีกำไรราวล้านบาทเท่านั้น”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“พอ – พอ เก็บเงินเก็บทองเสี่ยให้เรียบร้อย แล้วขึ้นไปแต่งตัว”

อาเสี่ยมองดูบีบใส่เงินของเขาแล้วสิ้นศรัทธา ๗

“เฮ้อ – เศรษฐกิจตกต่ำ ทำมาค้าขายไม่มีใครดีเหมือนแต่ก่อน เฮีย – พวกมหาเด็กรู้ข้าหลวงเหล่านี้ละ ช่วยกันขนบีบเงินไปไว้ข้างบนที่ เรียนท่านผู้หญิงให้ทราบด้วย อ้า – แม่แจ้วยกกะโถนขึ้นให้ฉันบัวหน้าลายที”

เจ้าคุณหันมาพูดกับพล, นิกร

“ไปกันเถอะวี เรา, ข้าชักหมั้นใส่อ้ายเปอร์ตนี่เต็มทนแล้ว”

เสี่ยหงวนอมยิ้มแถมตุ้ย

“อ้ายเปอร์ตไหนครับ?”

เจ้าคุณตวาดเว็ด

“มึงนั่นแหละ”

กิมหงวน หัวเราะ ค่อย ๆ นวยนาดลุกขึ้นจากเก้าอี้ ยกแขนบิดขี้เกียจอ้าปากหวาดัง ๗

“เฮี้ยว - - -”

เจ้าคุณทูปหลังอาเสี่ยดังพลั๊ก

“แต่งพระองค์เสี่ยทีซี ท่านชายกะเบน”

กิมหงวนสะดุ้งแล้วหัวเราะ

“ยังดีกว่าชายผ้าขึ้นครับ รอดผมสักครู่จะครับ ผมขึ้นไปแต่งตัวเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงหรือครับ”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๗ ทำตาปริบ ๗

“ไป – ไปเร็ว ๆ ขึ้นชักช้าประเดี๋ยวจะโดนเตะ”

อาเสี่ยผิวปากเบา ๆ ในทำนองเพลงที่ไม่มีใครฟังรู้เรื่อง แต่แล้วเขาก็ทำจมูกพุดพิดหมุนตัวไปมารอบ ๆ ห้อง

“เอ๊ะ – เหม็นอะไรตุ ๆ ้วย ฮี้ – ฟักแสะ กลิ่นเหม็นเขียวชอบกล”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำปากยื่นนัยตาถลน ถลกแขนเสื้อนอกทั้งสองเดินรีเข้าไปหา อาเสียดะโดดตัวลอย วิ่งจูดขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้าคุณคว่ำสัจฉินผลหนึ่งเงื้องั่งขึ้นจะขว้าง นิกรรคว่า ซ้อมมือท่านไว้

“อย่าครับ ลูกหนึ่งหลายดั่ง ให้ผมเจี๊ยะดีกว่า” แล้วนายการุณวงศ์ก็เก็บใส่กะเป๋ากางเกง.

ทั้งสามต่างนั่งรอคอยกิมหงวน และกะโครงการมรที่จะไปเที่ยวกันในคืนวันนี้.

๒๑.๓๐ น.

พาท่านผู้อ่านมาที่ “แฮปปี้ฮอลล์” สถานหย่อนใจของท่านผู้ดีชั้นสูงในยามราตรี คืนนี้ “แฮปปี้ฮอลล์” อุ่นหนาฝ้าคังมาก เพราะอยู่ในระหว่างต้นเดือน

เสียงดนตรีสากลกำลังบรรเลงเพลงมาร์ช อย่างไพเราะ นักเลงเหล้าอาชีพและนักเลงเหล้าสมัครเล่นนั่งดื่มเหล้าสรวลเฮฮาตามโต๊ะต่าง ๆ นักเลงขอเหล้ากินก็มาก ประจบคนโน้นบ้างจิบคนนี้บ้าง หาเหล้ายากะเพาะไปคืนหนึ่ง ๆ ซึ่งนักเลงขอเหล้ากินนี้แหละพวกเราคควรระวังกันให้จงหนัก.

สามเกลอกับท่านเจ้าคุณแม่ทัพมาปรากฏตัวที่นี่แล้ว เจ้าคุณปัจจนึก ๆ โผล่ขึ้นบันไดมาก่อน แลเห็นศิรัชะเป็นมันแฝล็บ พล, นิกร, กิมหงวนตามขึ้นมาพอดีย้ายสแนบจบเพลง.

สายตาหลายคู่จ้องมองไปที่ “สามทหารเสือ” พล, นิกร, กิมหงวนเป็นขาประจำของ “แฮปปี้ฮอลล์” คู่ไม่เคยกับที่นี่เป็นอย่างดี ดั่งนั้นจึงมีคนรู้จักเขามาก นับตั้งแต่ผู้จัดการจนกระทั่งแม่เสีฟสาว และผู้ที่เป็นขาประจำโดยมาก.

มีเสียงเรียกชื่อนามแฝง ของพล, นิกรล่นไปหมด

“วู้ป ! คุณกำแหง ! ไชโย ! คุณประชา ! เสิญทางนี้ครับ อาเสียด ! อาเสียดครับ หายไปไหนนานครับ ไม่ได้เลี้ยงเหล้าผมตั้งสามเดือนแล้ว คืนนี้แสดงฉีกแบงก็ให้ดูเป็นขวัญตาอีกสักครั้งเถอะครับ”

กิมหงวน ผ่านแฝลวขึ้นไปยืนบนโต๊ะตัวหนึ่ง ทุมมือขึ้นเหนือศิรัชะใบหน้ายิ้มแฉ่ง.

“สวัสดิมีชัยครับ คืนนี้ข้าพเจ้าอาเสียดกิมหงวนยินดีเปิดฟรีบาร์เลี้ยงต้อนรับท่านผู้จัดการไว้วังนี้ คืนนี้อ้วเปิดฟรีบาร์ แล้วเอาบิลล์มาเก็บเงินที่คุนอาของอ้ว

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สะดุ้งโหยง

“เฮ้ย ๆ ข้าก็อแยนะซิไว้ว แกเปิดฟรีบาร์แกก็จ่ายซี”

กิมหงวน ทำคอย่น

“ไม่ไหวละครับ คนยังกะนอน ถ้าขึ้นเปิดบาร์ฟรีคงไม่ต่ำกว่าสามสี่ร้อยบาท “แล้วอาเสียดก็ตะโกนล่น “ไชโย ! เสิญสั่งอาหารและเหล้าตามความพอใจ ใครกินคนนั้นออก “

แล้วก็มีหญิงก็กะโดดลงมาข้างล่าง พวกแม่เล่ห์สาวของ “แฮปปี้โฮลล์” ซึ่งมีเรณู เป็นหัวใจประมาณ ๑๐ คน ได้พากันวิ่งเฮโรเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังสามเกลอกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ บางคนกะโดดกอดคอบ้างก็ดึงแขน ที่เอื้อมน้อยถึงกับจูบสามเกลอของเรา.

พลประคองเรณูกุหลาบงามไว้ในวงแขน หอมหล่อนเสีย ๑ ผอศ สามเกลอและ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ มาถึงนี่ก็ลืมอะไรต่ออะไรหมด.

“คิดถึงเรณูใจจะขาดอยู่แล้ว” อ้ายเสื่อพลเริ่มแสดงความเจ้าชู้.

แม่งามค้อนควับ เอื้อมมือหยิกแขนเขา

“อย่าเข้าเลย คิดถึงเรณูหรือว่าคิดถึงคนอื่น หายหน้าไปไหนคะตั้งเกือบสาม เดือน ใจคอคุณกำแหงจะลือแฮปปี้โฮลล์เซียวหรือ ?”

พลยักษ์คิ้ว

“ฉันไปบ้านนอกกลับมา งานมันยุ่งมาก นี่เพิ่งกลับจากหัวเมืองวันนี้เอง”

“หรือคะ ? ดิฉันนึกว่าคุณถูกระดมไปรบกับฝรั่งเศสเสียอีก”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

“เปล่า, ฉันไม่เคยเป็นทหารหรอก”

อาเสี่ยวพูดสอดขึ้น

“พวกเราเป็นแต่ทหารรั้ว”

เจ้าคุณตะครุบคอกิมหงวนมับ

“ทหารรั้ว ?” แล้วท่านก็เขกศีรษะเสียหงวนดังโป๊ก.

“โธ้ย ! อะไรกันครับนี่ ?”

เจ้าคุณแยกเขี้ยว

“แกว่าซ่าหัวล้าน”

อาเสี่ยวเอียงคอกอมยิ้ม

“แน่ – หาเรื่อง ผมว่าทหารรั้วตั้งหาก”

“นั่นแหละ ทหารรั้ว – ทะ – หัวล้าน อย่าหน่อยเลยวะ ซ้ำอาบน้ำร้อนมาก่อนแก ตั้งหลายร้อยหน”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“เอ – พิลึกเฮะ ทหารรั้ว – ทะหัวล้าน อ้อ !” แล้วกิมหงวนก็หัวเราะก๊าก ชูด แขนเรณูดึงตัวหล่อนพาไปที่กะถางปาล์มทางบันไดขึ้นลง กิมหงวนกะชิบกะซาบกันหล่อน “นี่ – เรณู จูบเจ้าคุณอาฉันที่เถอะน่า ฉันให้ห้าบาท”

เรณูทำปากจู๋

“อู๋-ไม่ได้หรอกจ้ะ ท่านเป็นผู้ใหญ่”

“น่า-ไหว้ละ ให้สืบบาทเข้า”

แม่งามยิ้มอ่อนหวาน

“จริงหรือคะ?”

กิมหงวนพะยักหน้า ยัดเยียดธนบัตรใบละสิบบาทหนึ่งจะบับลงไปนอกเสื้อเธอแม่งามหัวเราะเสียงใส วิ่งกะตัวมกะเตี้ยมเข้ามามากะโจนกอดเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕

“หนูคิดถึงคุณอาใจจะขาดอยู่แล้ว”

เจ้าคุณใจเต้นรากับกลองอเมริกัน

“อย่า-อย่าแม่หนู อย่าเล่นกับฉันยั้งๆ ประเดี๋ยวไฟฟ้าช็อต อี้ย-ยุ่งกันใหญ่แล้ว ้วยอย่าเล่น! ปล่อย-ปล่อยฉัน ว่า-ปล่อยซี หัวใจหยุดเต้นแล้ว”

เธอรูบจูบพอดเข้าให้ แล้วคลายมือที่กอดคอท่านออก เสียงฮาอย่างครื้นเครงดังขึ้น เจ้าคุณแม่ทัพใจแป้วยี่นึ่งไม่กะดุกะดิก ท่านเคยรบชนะกะกองทัพอินโดจีนอย่างง่ายดาย แต่เมื่อมาเจอข้าศึกนัยตากกลม ๆ แก้มเป็นพวง ปากแดงเหมือนตุ๋นไปรษณีย์เข้าอย่างนี้ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ก็พ่ายแพ้.

ร่างของท่านซึ่งคล้ายกับก่อนไม่ห่างหลังตั้ง เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ นอนท่าตาปริบ ๆ ยกมือลูบค้ำแก้มของท่าน พล, นิกร, กิมหงวนหัวเราะก๊าก.

“ยังไงครับ คุณอา” อาเสี่ยกะเข้า ก้มลงจุดเทียนท่านให้ลุกขึ้นยืน.

เจ้าคุณนัยตาวาวเหมือนเสือโคร่ง ท่านจ้องมองดูหน้าเธอ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ ยกมือชี้หน้าแม่งามพร้อมกับกะทืบเท้า

“เหม-ทำไมมาจูบฉัน?”

เธอรูหน้าซีด ยืนตัวสั่นงันงก

“ประทานโทษเถอะคะ หนู-หนูตีใจจนลืมตัว”

“มานี้” เจ้าคุณตวาดแว๊ด “มา-เข้ามาหาฉันดี ๆ”

แม่เสี่ยสาวทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เดินจตุจตุ จ้องๆ เข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบันนี้

๕

“ยกโทษให้หนูสักครั้งเถอะคะ”

“ไม่ได้ ฉันต้องจูบคืนหนึ่งที่”

กิมหงวน กะโดดพรวดเข้ามายืนข้างหน้าเธอ แล้วทำกิริยากะตุ้งกะตึ้งเหมือนผู้หญิงที่ตัดจริตคนหนึ่งจิบปากจิบคอด

“คุณพี่จูบหนูแทนได้ไหมคะ?”

ท่านเจ้าคุณทำคายนหลับตาปี ยกเท้าถีบอาเสี้ยบั้งเข้าให้ กิมหงวน เซแซต ๆ
ปะทะกับเรณูเต็มแรง แล้วทั้งสองก็ล้มครืนลงกลางห้อง ผู้ที่อยู่ใน “แฮปปี้ฮอลล์” พากันหัวเราะไป
ตามกัน

อาเสี้ยบะซากแขนเรณูให้ลุกขึ้น ยกมือขึ้นแบท่าท่าจะตีแขนเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ
“แหม – เดี่ยวหนูตีเผียะให้ห rokok” พุดจบก็ค้อนควัก “เล่นกะหนูยั้งกะบังลมหนู
หักไปจะว่ายังไง”

เจ้าคุณนัยน์ตาถลนแทบจะออกมานอกบ้ำ

“นี่-มึงอย่าทะเล้งให้มันมากนักไว้ย ชักฉิวแล้วนาจะบอกให้”

กิมหงวนหัวเราะ กะพุ่มมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม

“อย่าโกรธผมเลยครับ ตั้งเกือบสามเดือนแล้ว ผมพึ่งสนุกสนานวันนี้”

เจ้าคุณจื๋ยปาก

“แต่ว่า มึงออกจะทะเล้งเกินไปหน่อย”

อาเสี้ยบักควักแพล็บ ซี่มือไปที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง

“ไปเถอะครับ ไปนั่งร้ปทานเหล้ากันดีกว่า บำรุงตัวให้เป็นสุขสนุกใจ เมื่องานใน
หน้าที่ได้ทำเสร็จ”

เจ้าคุณยืมออกมาได้ แล้วกิมหงวนก็นำท่านกับเพื่อเกลอทั้งสองเดินไปที่โต๊ะว่าง
โต๊ะนั้น พวกแม่เสีฟสาวตามกันเป็นชะบวนแห่ พล, นิกร, กิมหงวนคือหมูตัวใหญ่ มา “แฮปปี้
ฮอลล์” ที่ไรพวกแม่เสีฟได้เปอร์เซนต์จากเหล้าและอาหารคนละหลายบาท เป็นขาประจำที่กะเป่า
หนักที่สุด และจ่ายเงินสดเสมอ

สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ นั่งลงบนเก้าอี้คนละตัว มีแม่งามนั่งบนตักคนละ
คน ออเซาะออเลาะขอเหล้าเป๊ก บรรดานักขอเหล้าอาชีพแห่กันมายืนล้อมรอบ พุดทักทาย
ประจบประแจงต่าง ๆ นานา แล้วสรุปความด้วยการขอเหล้า.

เจ้าหนุ่มหย็องกรอดแต่งสากลคนหนึ่งพุดกับกิมหงวนอย่างพินอบพิเทา

“ตราดำขวดใหญ่สักขวดเถอะครับเสี่ย ผมเห็นหน้าอาเสี้ยแล้วเท่ากับเห็นพระมา
โปรดสัตว์ นะครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เอมือสะกิดตะโพกกิมหงวน อาเสี้ยเข้าใจความหมายของท่าน
เป็นอย่างดี จึงพุดปฏิเสธนายหย็องกรอด

“ง่า – ความจริงผมอยากจะได้ยงคุณเหมือนกัน แต่ว่า - - -”

“แต่อะไรครับ ?”

อาเสี้ยอมยืม

“แต่ที่ผมไม่เลี้ยง” เขาพูดหน้าตาเฉย “คุณน่าจะไม่รู้หรือกว่าเราสามคนไม่เหมือนแต่ก่อนเสียแล้ว กะเป้าอู๋สตรงค์บ๊อคคุณ การค้าขายของเราขาดทุนป็นปี เราไม่ไม่โผล่มา แะปปีฮอลล์ตั้งหลายเดือนก็เพราะทรัพย์แบ้เมล์ตายถึงแตก”

เจ้าหนุ่มนักขอเหล้าลืมตาโพลง

“มายก็อด เป็นความจริงหรือครับนี้?”

พลพูดเสริมขึ้น

“ถูกแล้วคุณ ผมถูกฟ้องล้มละลายเมื่อเดือนก่อนนี่เอง เราสามคนไปตกระกำลำบากอยู่ป็นปีได้ตั้งนาน”

“เอ๊ะ-ไปทำงานที่นั่นหรือครับ?”

นิกรโพลงขึ้นทันที

“ครับ- เราไปตั้งร้านเพาะลูกหมาขายที่จังหวัดยะลา แต่ราคาลูกหมาเดี๋ยวนี้นี้ตกต่ำมาก พอ ๆ กับไข่เบ็ด ลูกหมาอย่างดีร้อยละสองบาทเท่านั้น พวกเราเลยแจ็งกลับมา นี่ตั้งใจจะเดินทางไปหาคนที่จำปาศักดิ์ - อ้า - คิดจะลองขายปาทองโก่ดูสักพัก”

เจ้าหย็องกรอดหัวเราะ

“ผมขอแสดงความเสียใจด้วย ในโชคร้ายของพวกคุณ”

อาเสี่ยพูดสอดขึ้น

“ไม่ต้องเสียใจหรอกครับ เพราะคุณไม่ใช่ลูกผม และผมก็ไม่ใช่พ่อคุณ”

เจ้าหย็องกรอดยิ้มแหย ๆ เจ้าหน้าข้าวตั้งซึ่งอยู่ข้าง ๆ พุดขึ้นบ้าง

“อ้า-เอาเถอะครับ ถ้าอาเสี่ยไม่กรุณาเลี้ยงตราดำพวกเรา ขอตราขาวสักขวดก็
ยังดีครับ”

กิมหววนสันคีร์ชะ

“ผมมีทรัพย์มานิดหน่อยเท่านั้น”

ชายร่างเตี้ยอีกคนหนึ่งพุดขึ้น

“เมื่อไม่ได้จริง ๆ ว.ก.สักขวดเถอะครับ”

คราวนี้อาเสี่ยชักฉิว

“แล้วกันไว้ย นี่ไปเป็นหนี้พวกมึงตั้งแต่เมื่อไหร่กัน หน้าด้านยังกะหนังตีน เจอหน้าทีไรเป็นต้องขอเหล้า ไป - ไปให้พัน อ้ายเปรต ! ประเดี๋ยพอด เตะคนละทีสองทีหงายท้องไปตามกัน ชิบหาย - - -”

นักขอเหล้าอาชีพแสดงกิริยาไม่พอใจไปตามกัน ขณะนั้นมีสุภาพบุรุษหนุ่มแต่งกายพุ่มฐานคนหนึ่ง เดินเข้ามาใน “แฮปปีฮอลล์” อย่างสง่าผ่าเผย ชายหนุ่มผู้นี้คือ อาเสี่ยเฟ่งอัน

ลูกจีน – ไทย ที่มีฐานะอยู่ในคั่นเศรษฐกิจคนหนึ่ง เขาเป็นขาประจำหน้าใหม่ของ “แฮปปี้โฮลล์” พึ่งมาเที่ยวได้เดือนกว่า ๆ.

อาเสี้ยกิมหงวนได้พบคู่ปรับคนสำคัญของเขาแล้ว !

พอแลเห็นเฟ่งอัน นักขอเหล้าอาชีพก็ตื่นเต้นยินดีไปตามกัน ต่างตะโกนเรียกเขาเสียงแซ่ดไปหมด นายหย็องกรอดพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปไว้ย พวกเรา ลูกพี่ของเรามาแล้ว อาเสี้ยกิมหงวนนะ มันเสียกำมะลอหรือกะวะ”

กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืนทันที

“อ้ายหมาวัด ! “ เขาเอ็ดตะโรไล่ “อ้ายพวกกะสือตอมห่า – ตอมกู่ไว้ย ไม่ใช่ตอมห่า ฤย! ให้กินก็ชมเชย พอไม่ให้ก็ด่า เฮ้ย – เงินกูมีมาหลายพันไว้ย”

นักขอเหล้าคนหนึ่งหันมาตะโกนตอบ

“อ้ายโย่งโก๊ะ!”

อาเสี้ยสะดุ้งโหยง แล้วทรุดตัวนั่งตามเดิม หันมาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“เห็นไหมวะ อ้ายคนจำพวกนี้เนี่ย หน้าโลกแท้ ๆ หน้าด้านระยำเลย ประเดี๋ยวต้องหาเรื่องเตะอ้ายพวกนี้ให้ได้”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ จุ้ยปาก

“อย่าไว้ย เกิดเรื่องขึ้นลำบากนา ต้องคิดดูให้ดีว่า เวลานี้แกเป็นอะไร ไม่ใช่ นายกิมหงวนเหมือนแต่ก่อนไว้ย เจ้าพลเจ้ากรก็เหมือนกัน”

กิมหงวน นึกขึ้นได้ว่า ตนเป็นนายเรืออากาศตรี เขาหัวเราะเบา ๆ

“ผมหมั่นไล่อ้ายพวกเปรตนี้เหลือเกินครับ ดูซีครับ มันกำลังห้อมล้อมอ้ายเบ็อกนั้น และซุบซิบนินทาเรา ถ้ามันคงจะบอกว่าพวกเราเป็นอาเสี้ยกำมะลอ ชะ – ช้า ไม่รู้จักอาเสี้ยกิมหงวนเสียแล้ว ไม่ได้ต้องเอาแบ็งกีโบละพันมวนนุหรือสูบอดมันเสียหน่อย

พลคว่าซ้อมมือกิมหงวนไว้

“อย่าว่าอ้ายเสี้ย เงินพันบาทไม่ใช่ซีไก่อ่นา”

กิมหงวนยิ้มอย่างพากพวม

“ไม่ยี้เจ้ยหรือว่า อย่าว่าแต่พันเลยเพื่อน แกอยากดูใหม่ละ กั้นจะเอาธนบัตรโบละล้านบาทออกมาฉีกอวดแกเดี๋ยวนี”

เจ้าคุณทำปากจู๋ ยกกำปั้นฟาดหลังเสี้ยหงวนดังบึ๊ก

“ธนบัตรโบละล้านมีหรือวะ หา?”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ – ไม่มีครับ ผมลืมไป ข้า – พวกเรากินอะไรสิ่งไว้ย อ้อ-เดี๋ยวก่อนแม่เรณู
บอกฉันหน่อยเถอะ เจ้าหนุ่มท่าทางกวนแฉ่งคนนั้นนะใครกันเธอ ?”

เรณูยิ้มอ่อนหวาน

“อาเสี่ยเฟ่งอันคะ”

กิมหงวนพะยักหน้าหงิก ๆ เลือดแห่งความมีสตางค์ฉีดไปทั่วตัว

“มันรวยมากยังงั้นเธอ ?”

เรณูหัวเราะ

“ยังไงก็ไม่ทราบคะ แต่เขาเคยเลี้ยงเจ้าพวกนั้นทุกครั้งที่เขามานี่”

อาเสี่ยเฟ่งอึ้งทำตาปริบ ๆ

“เคยฉีกแบ็งก์หรือเปล่า?”

“เคยคะ เมื่อคืนนี้เอง เอาฉีกไปละร้อยบาทตั้งสองฉบับ”

กิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

“มันฉีกแบ็งก์ไปละร้อย?” แล้วเสี่ยหงวนก็ลุกขึ้นยืนพูดเสียงเอ็ดตะโร “กุยมอฉิบ
หายวันนี้ หน้อยแฉะไม่ได้มาเพียงสามเดือนเท่านั้น เกิดมีคนดีมาชิงตำแหน่ง สะฮ้า – เอละวะ
วันนี้ กูสู้ตายเลย”

นิกรกะซอกแขนกิมหงวนให้นั่งลงตามเดิม

“แกจะเออะอะมะเทิงไปทำไมกันวะ เขายังไม่ได้มาลวงเงินแกสักหน้อย ส่วนการ
ฉีกแบ็งก์มันเงินของเขา และเขาก็ไม่ได้ฉีกเยาะเหย่แก”

กิมหงวนได้คิด

“เออ – จริงสินะ ข้ายกันก็เออะอะไปไม่เข้าเรื่อง”

นิกรว่า “แกอย่าแสดงตนเป็นคนพาลหน้อยเลยนะ เราเป็นสุภาพบุรุษ แกเข้าใจ
คำว่าเฮ็ดเตลใหม่ ?”

กิมหงวนสันตึ๋นชะ

“เฮ็ดเตลตะหวักตะบวยอะไรกัน ข้าเข้าใจแต่คำว่าเย็นตาไฟและเย็นใจอันละ
สตางค์”

กะดิงทองหัวเราะ ต่อจากนี้สามเกลอกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ก็สั่งอาหารและวิสก็
คนละหลายอย่าง และอนุญาตให้แม่เสี่ยสาวที่ปรนนิบัติเขาสั่งเหล้าเป๊กมาดื่มโดยไม่ต้องอั้น เรณู
กับเพื่อน ๆ ดื่อกดีใจไปตามกัน ต่างไปจัดอาหารและเหล้ามาให้ตามความประสงค์

คณะนักเลงขอเหล้าพาอาเสี่ยเฟ่งอันมานั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง ใกล้เคียง ๆ กับคณะสาม
เกลอของเรา เฟ่งอันมองปราดมาที่โต๊ะสามเกลอ แล้วหัวเราะก๊าก

“มิน่าล่ะไฉน ร้อนจะตายโหง ‘ไฉย่า ! พระอาทิตย์ขึ้นกลางคืน แดงแจ๋เขียวไฉน มีกลิ่นเหม็นตุ ๆ เสียด้วย” พุดจบก็แหกปากหัวเราะ

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ สะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง ถ้าท่านไม่คิดว่าท่านกำลังดำรง ตำแหน่งแม่ทัพภาคเขมร ท่านคงจะลุกขึ้นปราดเข้าไปเตะเจ้าเสียเพ่งอันเสียแล้ว.

ท่านเจ้าคุณเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมทันที ท่านมองดูพล, นิกร, กิมหงวน สามเกลอของเรา กำลังจ้องมองนายลูกจีนคนนั้นด้วยความโกรธแค้นแทนเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ.

พลพุดขึ้นฟัง ๆ

“นี่มันดูถูกคุณอาของเราอย่างชัด ๆ นี่หว่า”

กิมหงวนพะยักหน้า

“กูเอง แกกับเจ้ากรนังเฉย ๆ เถอะ คอยตามไปประกันที่โรงพักก็แล้วกัน อ้อ – ไม่เป็นไรหรอกเราเป็นนายทหาร ตำรวจเอาเราเข้าห้องขังไม่ได้” พุดจบกิมหงวนก็ลุกขึ้น จับเก้าอี้ เหวี่ยงโครมไปกลางห้อง.

ทุก ๆ คนมองดูเขาเป็นตาเดียว “แปรตเวหา” ถอดเสื้อขึ้นนอกออกโยนให้เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ แต่บังเอิญเสื้อของเขาคลุมศีรษะท่านเจ้าคุณพอดี ทั้ง ๆ ที่ไม่มีเจตนา เพ่งอันกับพวกนักเลงขอกินเหล้าปากกันหัวเราะลั่น

“ไซโย!” อาเสียเพ่งอันร้องตะโกน “สุริยคราสไฉน ฮ่า ๆ บังที่เดียวมิดดวงเลย”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ รีบดึงเสื้อขึ้นนอกออก ท่านอดใจอยู่ไม่ไหวแล้ว

“สันตึนแนะ” แล้วท่านก็ยกเท้าให้พรรคพวกนายเพ่งอัน

“ฮา-พระอาทิตย์ปากม้าไฉน” นักขอเหล่าคนหนึ่งร้องเอ็ดตะโร.

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเคร่งขรึมขึ้นอีก คราวนี้พลเห็นว่าเจ้าเพ่งอันกับพรรคพวกได้ดูหมิ่นเหยียบย่ำเกียรติยศเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เกินไปแล้ว นายพัชราภรณ์ลุกขึ้นทันที กิมหงวนรีบจับแขนเขา

“อย่าน่าพล ให้อ้วจัดการมันดีกว่า เถอะนำอ้วต้องกะที่บมันให้ได้ ถึงแม้มันจะหนีไปจากนี้ มันก็จะตามไปกะที่บให้ถึงในมุ้งทีเดียว”

พลยิ้มเล็กน้อย

“เอา- อ้ายเสีย เพื่อกู้เกียรติคุณอาของเรา กันคิดว่าเจ้าเสียขี้เรื้อนนั่นนะ ถูกแกเตะเบา ๆ ก็ชัก”

เสี่ยหงวนขอกางขึ้นมาทันที เขาเดินอาด ๆ เข้าไปหาคณะอาเสียเพ่งอัน ดึงขอบกางเกงให้สูงขึ้นมากะโจมอก ในบทบาทของหนุ่มควาบอยที่เดินร้องเพลงกลางถนน กะแอมดัง ๆ ๗ ครั้ง แล้วพุดเสียงหนัก ๆ

“เฮ้ย ! สุภาพบุรุษกะบานแห่งนี้มันนะเป็นอาอัวเอง อัวอยากจะรู้ันักว่า เพราะอะไรลื้อจึ่งได้ดูถูกดูหมิ่นท่าน หา? ลื้อหมายความว่ากะไร ? “

เฟ่งอันแหงนหน้ามองดูเฟตดาน แล้วหัวเราะอย่างเปิดเผย

“ใคร – ใครดูถูกวะ อัวพูดของอัวทางนี้ ลื้อจะเป็นเจ้าปากอัววี ?”

อาเสี่ยชมวดคิ้วย่น

“อ้าว – พูดยั้งมันก็อตะปากกันเท่านั้นแหละ” พูดจบกิมหงวนก็กะซากกล้องยาเส้น “ตันฮิล” ออกมาจากปากเฟ่งอัน แล้วเหวี่ยงไปนอกประตู “อย่าตามเลยละ หมั่นไส้ฉิบหายเลย มองยังกะหมาคาบกระดูก”

คู่แข่งของกิมหงวนขบเขี้ยวกรอด ๆ

“แกว่าใครเป็นหมา ?”

เสี่ยหงวนยกนิ้วชี้ที่มลูกนัยตาเฟ่งอันเต็มแรง

“ว่ามึงนะแหละ”

อาเสี่ยเฟ่งอันร้องโไ้ก ผลุดลุกขึ้นยืนทำกิริยาราวกับจะฆ่ากิมหงวน

“แก – อ้ายก๊วย ! แกเป็นนักเลงโตหรือ ? “

กิมหงวนอมยิ้ม

“เออซีวะ นี่แหละเฮ้ยหัวหน้าอั้งยี่ซาเล้ง – เฮ้ย ซาเตียมไว้วัย ซาเล้งนะมัน

รถสามล้อ”

เฟ่งอันหัวเราะเสียงกร้าว

“แกจะหาเรื่องกับฉันเอาอะไรกัน หรืออยากจะกินเหล้าไม่มีอัฐซื้อก็บอกมา เสี่ยเฟ่งอันยินดีจะเลี้ยงแกในฐานมิตรภาพ”

เลือดแห่งความมีสติต่างเดือดพล่าน

“แกจะเลี้ยงฉัน ? อ้าว – ดีแล้ว “ กิมหงวนหันหน้าตะโกนไปที่บาร์ “บ๊อย ! เอาตราดำขวดใหญ่ห้าสิบบวด เร็ว – ยกมาเดี๋ยวนี้ไว้วัย”

เฟ่งอันสะอื้นโฮยง

“แกแดกเข้าไปหมดหรือ ?”

“เฮ้ย – แกจะต้องมาถามทำไม ในเมื่อแกบอกว่าแกเลี้ยงฉัน”

“ว่า – ตั้งห้าสิบบวดแล้วจะเอาเงินที่ไหนให้เขาล่ะไว้วัย ? “

คราวนี้กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ถุย ! นี่หรือวะอาเสี่ย ? ฮะ ๆ อ้ายก๊วย, เหล้าห้าสิบบวดเท่านั้นไม่มีทรัพย์สินจ่าย”

เฟ่งอันซ้กละอายเสี่ยหงวนของเรา

“ก็อ้าวเอาเงินมาไม่พอนี่หว่า แล้วก็ยังมีมนุษย์คนใดบ้างวะที่จะมีใจเหมือนมหาสมุทรแปซิฟิก เลี้ยงเหล่าครั้งหนึ่งห้าสิบขวด”

อาเสี่ยยิ้มอย่างผู้มีชัย

“ถ้ามีล่ะ?”

เสี่ยเฟ่งอันหัวเราะแหะ ๆ

“ถ้ามีอ้าวอมกราบดินเลย”

กิมหงวนใจเต๋นแรง เขาร้องประกาศกับทุก ๆ คนที่อยู่ใน “แฮปปี้ฮอลล์”

“ท่านสุภาพบุรุษ และก๊วยทั้งหลาย ข้าพเจ้าอาเสี่ยกิมหงวนจะสั่งตราดามาเลี้ยง อ้ายหน้าปลาจวดคนห้าสิบขวด และเขาได้สัญญากับข้าพเจ้าว่า ถ้าข้าพเจ้าทำได้เขาจะกราบเท้าข้าพเจ้า บ่อย ! บ่อยไว้ย ! เอาตราดามาห้าสิบขวดเดี๋ยวนี้”

ทั้ง “แฮปปี้ฮอลล์” เจียบกริบ แม่เสี่ยสาวกับบ่อยรีบปฏิบัติตามคำสั่งทันที ผู้จัดการ “แฮปปี้ฮอลล์” ดื่อกดีใจควบคุมการลำเลียงเหล้าไปให้เสี่ยหงวน มองดูราวกับลำเลียงอาวุธยุทธภัณฑ์ส่งไปแนวหน้า ลังวิสกี้ตราดำถูกขนทะยอย ๆ ตามกันมาจนครบจำนวน ๕๐ ขวด.

อาเสี่ยเฟ่งอันเหงื่อแตก หน้าขาวเหมือนกระดาษ เขาเกือบจะคิดว่าเขาฝันไปตราด้าที่ “แฮปปี้ฮอลล์” ชายขวดละ ๑๐ บาท ๕๐ ขวดเป็นเงิน ๕๐๐ บาทถ้วน เฟ่งอันเอื้อมมือเขียนกิมหงวนเบา ๆ แล้วพูดเสี่ยงเควี่อ

“คุณ – คุณเป็นคนจ่ายเงินนะครับ”

“อ้าย – แน่นอน ผมไม่มีตังผมจะสั่งมาทำไม เฮ้ – เท้าไหวไว้บ่อยเอาเงินไปเสี่ยก่อน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการพูดอย่างนอบน้อม

“ห้าร้อยบาทครับ อาเสี่ย”

กิมหงวน หัวเราะลั่น ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยปึกเบ้อเริ่มออกมาทั่วทั้ง “แฮปปี้ฮอลล์” อ้าปากค้าง ย้ำสเบนด์หยุดทำเพลงกลางคัน เพราะพวกเขาพากันตื่นตื่นในความมั่งมีของกิมหงวน อาเสี่ยส่งธนบัตร ๖ ฉบับให้ผู้ช่วยผู้จัดการ.

“อ้าวอ้าวให้หกร้อย เหลือหนึ่งร้อยเอาไปแบ่งกันเป็นรางวัลที่ยกเหล้ามาให้ ขอบใจ – ขอบใจมาก อ้า – เอาไซตามาให้อ้าวอีกห้าไหล”

“ครับผม” ผู้ช่วยผู้จัดการรับคำสั่ง แล้วพะยักพะยิดพาพวกบ่อยกลับไป.

กิมหงวน มองดูบรรดานักเลงขอกินเหล้า ซึ่งกำลังแลบลิ้นเลียริมฝีปากด้วยความกระหาย แล้วอาเสี่ยก็หยิบตราด้า ๒ ขวดส่งให้นายหย็องกรอด.

“ไป – พาพวกแกไปกินทางอื่น ออย่ามาเกะกะขัดขวางความสำราญของฉัน”

คณะนักเลงขอล้ำริบลุกขึ้น เดินห้อมล้อมนายหยิ่งกรอดไปทันที มองไม่ผิด
อะไรกับฝูงสุนัขป่าที่อดโซ.

กิมหงวนยกมือตบศีรษะอาเสี้ยฟ่งอันเบา ๆ

“ว่าไง ลื้อสัญญาว่าจะกราบดินแล้ว”

ฟ่งอันละลายแทบจะแทรกแผ่นดินหนี เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาพบคู่ปรับซึ่ง
ร่ำรวยกว่าเขา จ่ายเงินหรือยบายาทอย่างน่าตาเฉย.

“โอ – คุณ – คุณมั่งมีอะไรอย่างนี้ ผม – ผมยอมแพ้คุณแล้วครับ ที่แรกอ้ายพวก
นั้นมันกะชิบบอกผมไม่เชื่อ ง่า – ยกโทษให้ผมเถิดครับ เท่าที่ผมพูดวงเกินก้าวร้าวของคุณ
คุณ” แล้วเขาก็กะชิบเบา ๆ “ไว้หน้าผมบ้างเถอะครับ อย่าให้ผมต้องกราบดินคุณเลย”

กิมหงวน ปลื้มอกปลื้มใจในชัยชนะอันใหญ่หลวงของเขา อาเสี้ยแอ็คทำให้สม
กับเป็นคนมีสตางค์จริง ๆ

“คุณไม่ต้องกราบผมก็ได้ แต่ – คุณต้องไปขอโทษคุณอาผมเดี๋ยวนี้”

ฟ่งอันยิ้มออกมาได้

“ได้ – ได้ครับ” พูดจบเขาก็ลุกขึ้น เดินตรงเข้าไปหาเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ทอดตัวนั้น
บนเก้าอี้ตัวหนึ่งทำหน้าปูเลียน ๆ ซอบกล แล้วกะพุ่มมือไหว้เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ อย่างนอบน้อม
“คุณอาครับ”

เจ้าคุณตวาดเว็ด

“ใครเป็นอาแก ?”

กิมหงวนเดินเข้ามายืนข้างหลังท่าน ยกมือตบป่าเจ้าคุณปัจฉิมนี้เบา ๆ

“นี่ – อย่างอ่อนน้อมเลยนะ เมื่อเขารู้สำนึกในความผิดและมาขอโทษเรา เราก็
ควรอภัยให้เขา”

เจ้าคุณสะตั้งโหยง เงยหน้าขึ้นมองดูกิมหงวน

“เอ – อ้ายหงวน ฉันทงสัยเหลือเกิน แก่นะเป็นพ่อฉันกะมัง “ ?

อาเสี้ยหลับตาปี

“มิได้ครับ แะะ – แะะ อี พุดอะไรก็ไม่รู้”

“ก็แกทำไมถึงพูดกับฉัน เหมือนอย่างพ่อพูดกับลูกละ บู้ไร๋ – อ้ายนี่ชักกำเริบใหญ่
แล้ว”

กิมหงวนยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“อย่าโกรธผมเลยครับ ผมเผลอไปจริง ๆ”

“อ้อ – ดี อีกหน่อยแกก็คงจะถึงกับด่าแม่ฉัน แล้วก็บอกว่าเผลอ”

เสี้ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“แหม – ไม่ถึงกับยังงั้นหรอกครับ อ้า – พุดกับนายหน้าปลาจวดเขาหน่อยซีครับ”
เจ้าคุณแม่ทัพหันมาทางเฟ่งอัน

“ว่าไง พ่อหนุ่ม?”

เฟ่งอันกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“ผม – ผมโทษนะครับ ที่ผมได้ล่วงเกินคุณอาไป โปรดอนุญาตให้ผมเรียกท่านว่า
คุณอาเถอะนะครับ ผมเองมีตาเสียเปล่าหามีแววไม่ ความจริงลักษณะท่าทางของคุณอาที่สง่า
งาม บอกให้รู้ว่าเป็นคนมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ถึงแม้ศิรัษะล้าน ก็ล้านอย่างผู้มีบุญวาสนา ยกโทษ
ให้ผมเถอะนะครับ”

ถูกอุกยอเจ้าคุณก็หายโกรธ ท่านยิ้มเอียงอาย

“ง่า – ฉันทินคือภัยให้พ่อหนุ่ม คุณดีมาก, ผิดแล้วรู้จักสารภาพผิด นี่คือวิสัยของ
ลูกผู้ชาย ขอโทษคุณชื่ออะไร?”

เฟ่งอันยิ้มอ่อนโยน

“ผมชื่อเฟ่งอันขอรับ”

“พ่อคุณล่ะ ชื่ออะไร?”

ผู้ถูกถามทำคายน

“เอ-ไม่น่าจะถามถึงเตี้ยผมเลย แต่ไม่เป็นไรครับ ผมยินดีที่จะบอกให้คุณอา
ทราบ คุณเตี้ยของผมชื่อเฟ่งตือ”

เสียหงวนพะยักหน้าหงิก ๆ

“ขอบใจคุณ คุณกับผมมาเป็นเพื่อนกันเถอะ โบราณว่า ผูกอินเียผูกไมตรีดีกว่า
พาล ผมชื่อกิมหงวนครับ มหาเศรษฐีหนุ่มรูปหล่อที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองไทย ผมคือเจ้าของห้างศิ
วิไลซ์พานิช เตี้ยผมชื่อกิมเบ๊ ปู่ผมชื่อกิมเหลียง แล้วก็ผมถือโอกาสนี้แนะนำคุณให้รู้จักกับเพื่อน
เพื่อนเกลอของผมด้วย นี่ – ท่านผู้นี้ พระยาปัจฉนิก ๆ --- “

“อ้ายหงวน!” เจ้าคุณร้องลั่น “ช้านะ, เป็นเพื่อนเ็งยังงั้นหรือ?”

“ฮึ้ย!” อาเสียร้องเหมือนม้า “ปู่โธ-ผมพุดยังไม่ทันจบ คุณอาที่สูบเอาไปพุด ฟัง
ให้ตลอดก่อนซีครับ” แล้วเขาก็หันมาพุดกับเฟ่งอันต่อไป “ท่านผู้นี้พระยาปัจฉนิก ๆ อาของผมเอง”

เฟ่งอันไหว้ท่านแม่ทัพอีกครั้ง

“ผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างยิ่งเชียวครับ แต่ – แต่ว่า – อ้า – กรุณาบอกผมสักนิด
ได้ไหมครับว่า คุณอาที่แม่ทัพภาคเขมรนะ คนเดียวกันใช่ไหม?”

เจ้าคุณสะอึกเล็กน้อย รีบพุดกลับเกลื่อนทันที

“โอ – ไม่ใช่ ๆ คุณ ท่านแม่ทัพคือเจ้าคุณปัจฉนิกพินาศ ส่วนฉันทินพระยาปัจฉนิก
อ้า-ง่า ---“

นิกรรีบพูดต่อ

“ปัจจุบันนี้ก็ี่ราด”

เจ้าคุณหันมาแยกเขี้ยวกับลูกเขยของท่าน

“พ่อมึงนะซี”

กะดิง'ทองอมยิ้ม

“คุณพ่อผมเพียงแต่เลือดครับ ไม่ถึงกับราด”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ พูดกับเฟ่งอันต่อไป

“ฉัน - พระยาปัจจุบันก็วิปลาศ”

อาเสี้ยเฟ่งอันขมวดคิ้วย่น ทำตาปริบ ๆ เป็นเชิงแปลกใจ

“เอ๊ะ ! - วิปลาศนะเขาแปลว่าบ้าไม่ใช่หรือครับ?”

เจ้าคุณลืมหูลง อดอึ้งพูดอะไรไม่ได้ พลเห็นไม่เป็นการจึงรีบพูดแทนท่าน

“ถูกแล้วคุณ วิปลาศแปลว่าบ้าหรือเสียดสีหรือสติฟั่นเฟือน รวมความตามราช

ทินนามของท่าน ปัจจุบันก็วิปลาศก็คงแปลว่า ข้าศึกเสียขวัญนั่นเอง”

เจ้าคุณปัจจุบันก็ ๆ พูดเพิ่มพัม

“นับถือเลย อ้ายหลานชาย” แล้วท่านก็เผลอด้วยกมือไหว้นายพัชราภรณ์ ไหว้

แล้วจึงได้คิด “ไอ้โยโย่ ดันไหว้เข้าไปได้ แก่เป็นเด็กครวลูกครวหลานแท้ ๆ “

เสี้ยหงวนสอดขึ้นตามเคย

“ยังงั้นก็ไหว้คืนเสี้ยซีครับ”

ท่านแม่ทัพจู้ยกปาก

“ทะเล้งน่า อ้ายเปรต”

เปรตหันมายิ้มกับเฟ่งอัน แล้วแนะนำเขาให้รู้จักกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“นี่เพื่อนรักเพื่อนเกลอของผม คนนี้คุณกำแหง พัชราภรณ์ นั้น - อ้ายบ้านั้นชื่อ

คุณประชา การุณวงศ์ เพื่อความปลอดภัย คุณโปรดยื่นห่างคุณประชาหน่อยนะครับ”

เฟ่งอันกะโจนพรวดออกห่างนายการุณวงศ์ทันที เขายื่นมือให้พลจับ และยื่นให้

นิกรเช่นเดียวกัน อ้ายเสี้ยมือถนัดทั้งสองกุมมือเฟ่งอันไว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แล้วก็ปล่อยมือ

ออก กะคุมแขนเสื้อเซ็ดทองลงยาของเฟ่งอันข้างหนึ่ง อยู่ในอุ้งมือกะดิงทองเรียบริ้ว ด้วยการ

กระทำอย่างว่องไวและรวดเร็วที่สุด

“ยินดีครับที่ได้รู้จักกับคุณ” เฟ่งอันพูดกับพล, นิกร แล้ววงแขนมองดูนิกรหงวน

“ง่า - ผมคงจะได้เป็นมิตรที่ดีกับคุณทั้งสามต่อไป ความจริงผมเองจำรอยพอดูอยู่เหมือนกันครับ

คุณเตี้ยผมมีเงินนับแสน ตั้งแต่ผมกลับมาจากฮ่องกง ผมพยายามผลาญแกมสามปีแล้วครับ

หมดเข้าไปหลายหมื่น แต่เตี้ยแกบอกว่ายังมีเงินพอที่จะให้ผมถู้อีกในราวสี่ห้าปี”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กับสามเกลอหัวเราะลั่น

อาเสี่ยวว่า “ถ้าฉันสู้ผมไม่ได้ เตี่ยผมตายโหงไปนานแล้ว ทั้งทรัพย์สมบัติไว้ให้ผม คิดเป็นเงินอังกฤษตั้งหลายแสนปอนด์ ถ้าคิดเป็นเงินไทยก็ในราวสามสี่สิบล้าน” แล้วกิมหงวนก็ รับหันมาทางเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ “เฮ้อ ๆ ที่นี้ไม่มีเจตนาจริง ๆ ครับ “

เฟ่งอันอ้าปากหอลืมตาโพล่ง

“คุณนะหรือครับมีเงินสามสี่สิบล้าน ? “ เขาพูดเร็วปรือแสดงความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

กิมหงวน ยิ้มอย่างปากพุ่ม

“ถูกแล้วคุณ ฉะนั้นผมจึงกล้าบอกคุณว่า ในประเทศไทยนี้ มหาเศรษฐีน้ำมันเบอร์ หนึ่งต้องเป็นของผม”

“ยัง” นิกรชัดขึ้น “แกยังแพ้ข้า”

เสี่ยวหงวนหัวเราะก๊าก

“ชะ-ช้า พ่อแกจะมีสักเท่าไรหรือเชื่อว่า อย่างมากก็สองสามแสน”

นายการุณวงศ์ทำตาเขียว

“แกมันพอกบ แลเห็นน้ำรอยตีนควายก็เข้าใจว่าใหญ่โตแล้ว เฮ้ย – พ่อข้ามีตั้ง ร้อยล้านแน่เฮ้ย”

“เงินนะหรือ ?”

“ใครบอกแก่ล่ะ ?” นิกรพูดหน้าตาเฉย.

“แล้วยังงั้นอะไร ?”

“ก่อนกรวดชีวะ เมื่อตอนบ่ายท่านสั่งซื้อมาซ่อมถนนตั้งสามสี่คันรถ ไม่เชื่อแกไป นับดูก็ได้”

เสี่ยวหงวนกลืนน้ำลายเอือก หนึ่งวิ่งไปสักครู่จึงพูดกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ

“ไปนั่งรับประทานเหล้ากันที่โต๊ะนั้นเถอะครับ เหล้าของเราที่ตั้งห้าสิบลวด”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าเบ้

“จะกินกันเข้าไปหมดหรือวะ หา? เสือกสั่งเอามาทำไมกัน ช่างไม่รู้จักเสียดม เสียตายเงินทองบ้างเลย”

กิมหงวน ยกคิ้วแผล

“เอาเถอะครับ กินบ้างเท็งเล่นบ้าง สนุกดีเหมือนกัน โอ – นั้นเรณูกับพวกของ หล่อน ยกอาหารที่เราสั่งมาแล้ว ไปเถอะไว้วพล ไปกินโต๊ะโน้น ผมต้องขอเชิญคุณเฟ่งอันร่วม รับประทานกับผมด้วย”

เฟ่งอันทำหน้าที่กระเรียกระวาด

“ขอบพระคุณครับ ผม – ผมเห็นจะต้องลาคุณกลับไปละ ผมอายุคุณเหลือเกิน”

อาเสี่ยหัวเราะ

“อะไรอายุ จะต้องอายุทำไมกัน ผมเองตั้งแต่เกิดมายังไม่รู้เลยว่าความอายุคืออะไร หัดหน้าด้านเสียอย่างผมขึ้นมา สมัยนี้นะ ยิ่งหน้าด้านเท่าไรก็ดี” แล้วกิมหงวนก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิม ๕ “จริงไหม พี่ชุน?”

พี่ชุน ? ทำปากยื่นนัยตาถลน

“แกเรียกฉันว่าอะไร?”

เสี่ยหงวนยิ้มทะแม่ง ๆ

“เรียกว่าพี่ชุนครับ”

เจ้าคุณผลุดลุกขึ้น โยนเสื้อชั้นนอกที่ถือไว้คืนให้อาเสี่ย

“แกกับข้าเลิกคบกันที นับวันแกทะเล้งหนักขึ้นเชียว – เชียวแกอย่าดล้ากันตามลำพังเถอะ ฉัน – กลับบ้าน และตั้งแต่นั้นต่อไปแกไม่ต้องไปติดต่อกับฉัน”

กิมหงวน รีบเดินเข้ามายกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ปู้โธ – คุณอาครับ, คุณอาเข้าใจผิดเสียแล้ว คำว่าพี่ชุนนะไม่ใช่ภาษาไทยนะครับ”

ท่านแม่ทัพขมวดคิ้วย่น

“ภาษาอะไร?” ท่านตวาดเว็ด

“ภาษาเขมรซีครับ พี่ชุนแปลว่าอา ไม่เชื่อถามอ้ายกรดูซีครับ”

เจ้าคุณมองดูหน้าลูกเขยของท่าน

“จริงหรือวะ กร?”

อ้ายเสี่ยมือกวาดพุดหน้าตาเฉย

“จริงครับ ลูกของอ้ายเสี่ยมัน พี่ชุนเป็นภาษาเขมรแปลว่าอาครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ยิ้มออกมาได้ ท่านค้อนอาเสี่ยควบ

“ข้าจะไปรู้เรอะ แกเลือกพุดภาษาเขมรทำไมละ ฉันนี่กว่าแกดูถูกฉันนะซี” แล้วเจ้าคุณก็พุดเสียงอ่อย “เอ-พี่ลี้กแสะ อาภาษาเขมรว่าพี่ชุน ฮะ – ฮะ แล้วก็ลู่ละไวย เขมรว่ายังไงอ้ายหงวน?”

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ

“ลู่หรือครับ ? ลู่กว่าพี่หลวงครับ”

เจ้าคุณอมยิ้ม

“อ้อ – ลู่มีศักดิ์สูงกว่าอา เรียกว่าพี่หลวง” พุดจบท่านก็หัวเราะชอบใจ “ไหน – แกกับอ้ายกรลองพุดภาษาเขมรให้ข้าฟังหน่อยได้ไหมวะ?”

เสี่ยหงวนพะยักหน้าแล้วเริ่มตันทันที

“อะแมซาบายบานตาลชะโมย กรเอี้ย?”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ้ย

“ตาลชะโมยฟงโร วิททำยู ซายซำแลง ศรีโสภณ, เสียมราชฎร์, พระตะบอง”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“เอี้ย ๆ ๆ ทำไม่ถึงมีคำว่า ตาลชะโมยด้วยละว้ย ?”

“ฮี้ย !” นิกรร้องลั่น “คุณพ่อไม่รู้แล้วอย่าขัดคอซีครับ ผมจะแปลให้ฟัง อ้ายหงวนมันถามว่าอะแมซาบายมาน ตาลชะโมย กรเอี้ย”

“เออ-แปลว่าอะไรวะ?” เจ้าคุณถามอย่างสนใจ.

อ้ายเสื่อมือการชอนยิ้มไว้ในหน้า

“กรเอี้ย - เครื่องบินเราไปทิ้งระเบิดที่ไหนบ้าง ตาลชะโมยแปลว่าเครื่องบินครับ”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เดี๋ยพอถีบตายท่าเลย” เขาพูดพลางหัวเราะพลาง.

“เยียดชะแมบอยยอนฮ็อก” นิกรพูดหน้าตาเฉย.

นายพัชราภรณ์เอื่อมมือตะครุบผมนิกรไว้ เจ้าคุณเอ็ดตะโรลั่น

“เอี้ย-อย่ายุ่งน่า อ้ายพล, ซ้ำจะฟังภาษาเขมร”

พลสั่นศรีษะซ่า ๆ ปล่อยมือออก

“เทัญ - เทัญเถอะครับ”

เจ้าคุณยักคิ้วกับลูกเขยของท่าน

“อ้อ - ตาลชะโมยนะแปลว่าเครื่องบินยังงั้นรึ?”

“ครับ - เจ้าเสี่ยมันถามผมว่า เครื่องบินเราไปทิ้งระเบิดเมืองเขมรที่ไหนบ้าง ผมก็ตอบมันว่า ตาลชะโมยฟงโร วิททำยู ซายซำแลง ศรีโสภณ, เสียมราชฎร์, พระตะบอง”

เจ้าคุณตบมือกะที่บเท้าหัวเราะลั่น

“ซ้ำพอจะแปลได้บ้างว้ย ภาษาเขมรนี่ไม่ยากเลย แปลว่า, วิทยุประกาศว่า เครื่องบินของเราไปทิ้งระเบิด พระตะบอง, เสียมราชฎร์, ศรีโสภณ ไช้ไหมละ?”

“ครับ ๆ ๆ ถูกแล้ว” นิกรพูดยิ้ม ๆ “แหม - คุณพ่อนี้ปัญญาแหลมเหลือเกิน”

เจ้าคุณยิ้มแป้น

“ไหนแกลองสนทนาภาษาเขมรกันต่อไปซิ”

กะดิ่งทองปั้นสีหน้าให้เหมือนชาวเขมร แล้วพูดกับกิมหงวน

“หงวนเอี้ย - วิทตะกรมกะบานแดง ละม้ายชะแมใด?”

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก เอื่อมมือเขี่ยแขนลูกเขยของท่าน

“ภาษาเขมรนา ?”

“อ้อ – เขมรซีครับ” แล้วนิกรก็พะยักหน้ากับอาเสี้ย.

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ขึ้นมือตรงระดับศีรษะเจ้าคุณปัจฉนิก ๕ พลังพูดภาษา

เขมรอย่างคล่องแคล่ว

“ละม้ายชะแม้ออกญาปัจฉนิก”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู้ทันที

“เออละ, ที่นี้เป็นโดนเตะแน นายหงวนกับนายกร”

พลกับเฟ่งอันพากันหัวเราะคิก นิกยกมือห้ามเมื่อแลเห็นเจ้าคุณลุกขึ้นยืน

“เดี๋ยวละครับ คุณพ่อ ฟังผมอธิบายเสียก่อนซีครับ”

เจ้าคุณกัดฟันกรอด ๆ

“เฮ้อ- แปลให้ข้าฟังเดี๋ยวนี ที่แกว่า วิหคตะกรุมบานแดงละม้ายชะแมไตนะ เขา

แปลว่าอะไร?”

นิกยกมือเกาศีรษะแกร็ก ๆ

“นั่นแหละครับผมสดุดีคุณพ่อ”

“ก็แปลให้ข้าฟังซี อ้ายเปเรต ข้ารู้หรือจะ วิหคตะกรุมก็คือนกตะกรุม”

สามสหายกับอาเสี้ยเฟ่งอันหัวเราะก๊าก

“ใช่เมื่อไรครับ” นายการุดวงศ์พูดพลางหัวเราะพลาง “วิหคตะกรุมเขาแปลว่า –

อ้า-ง่า-“

“แปลว่าอะไร ?” เจ้าคุณพูดเร็วปรือ.

“แปลว่านกตะกรุมครับ” พูดจบก็สะดุ้งโหยง

เจ้าคุณลุกขึ้น เดินเข้ามายกกำปั้นทั้งสองข้างเหวี่ยงลงตามเนื้อตัวกิมหงวนและ
ลูกเขยของท่านโดยไม่ต้องนับครั้ง เสียงตู่ตู่ ๆ สองเกลอร้องลั่นยกมือปิดป้องวุ่นไปหมด.

“โอ้ – ประเดี๋ยวละพี่ตะกะบานด้วยขวิดเหล่าหัวแตกเลย”

สองสหายยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือกทำปาก
หมุบหมิบเดินกลับมา นั่งตามเดิม.

ต่อจากนี้พล, นิก, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจฉนิก ๕ กับอาเสี้ยเฟ่งอัน และพวกแม่
เสีฟสาวอีก ๔ – ๕ คน ก็เริ่มต้นดื่มเหล้ากันอย่างครื้นเครง.

เวลาผ่านไป วิสก็ก็พร่องไป และเมื่อวิสก็ก็พร่องไป สติสัมปชัญญะก็หมดไป ที่
แรกคนกินเหล้า หน้าเข้าเหล้ากินคน วิสก็หมดไป ๓ ขวดเท่านั้นสามเกลอกับเฟ่งอันก็หน้าแดง
กล้า มีนเคจนไม่เป็นผู้เป็นคน ส่วนเจ้าคุณปัจฉนิก ๕ ดื่มแต่พอหอมปากหอมคอ เพราะท่านระวัง
รักษาเกียรติยศของท่าน.

มันเป็นของธรรมดาเหลือเกิน คนเราถ้าลงเมาให้เจอนเต็มอุณหภูมิล้วนแล้ว
เปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจ และรู้สึกเป็นอีกคนหนึ่ง.

การแสดงจำลองบรรดาศักดิ์ได้เริ่มต้นมาครึ่งชั่วโมงแล้ว บัดนี้ก็มีวงนกำลังเต้น
ฮาไวอย่างทะมัดทะแมง สายตะโปกขยับแขนแบบเอลิเนอร์พาเวลล์หรือโดโลเรสเดลิโอในเรื่อง
กุหลาบทะเลใต้ พลกับนิกรตบมือเป็นจังหวะ ส่วนปากก็ร้องเป็นทำนองเพลง “ชาวทะเลใต้”

ผู้ที่มาเที่ยง “แฮปปี้ฮอลล์” พวกมันลุกจากโต๊ะอาหารเข้ามาล้อมวงดูจำลอง
บรรดาศักดิ์ บางคนก็ช่วยตบมือด้วย เสียงวงดนตรีตะโปกอย่างแคล่วคล่องว่องไว ไบหน้ายิ้มแฉ่ง
พล, นิกรช่วยกันร้องจนแทบคอหอย.

“วา - วาฮู้ววา - วาฮู้ - - - วา - วาฮู้วา ๆ - อ่าฮาฮ่าฮา อ่าฮาฮ่าฮา ฮ่าฮ่า - วา -
วาฮู้ววา - วาฮู้ - วา - วาฮู้วา ๆ - อ่าฮาฮ่าฮา อ่าฮาฮ่าฮา ฮ่าฮ่า”

นิกรร้องตะโกนดังขึ้นอีก

“ปะโหน่น ๆ ปะโหน่น ๆ เล่นโนราไว้ย ปะโหน่น ๆ ไว้ย ปะโหน่นโหน่น ว้า - กะดิงทอง
แสนจะครึ้มใจดีมีเหล่าเข้าไปปลื้ม - อูรา คีนนี้ตัวกูจะยอมตาย ช่างสนุกสบายเป็นนักหนา เอื้อก
-ว่าแล้วใจหมพิกันสุรา - ตะรุเห่งเต็งเตรง ตูเร็งเต็งเต็ง -“

แล้วนิกรก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มอีก ๆ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แม้ริมฝีปากแน่น
เอื้อมือตะครุบปากลูกเขยของท่าน

“**อ้ายกร !**”

กะดิงทองหันมามองท่านเจ้าคุณ แล้วหัวเราะในลำคอ

“ว่าอะไร พระบิดา ?”

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื้อก ชะโงกหน้าเข้ามากะชิบข้างหูเป็นการเตือนสติ

“แกต้องระมัดระวังรักษามารยาทบ้างซิไว้ย อย่าลืมว่าแกคือนายเรืออากาศตรี”

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

“ใคร ? ใครเป็นนายเรืออากาศตรี เข้าใจผิดแล้วพระบิดา ตัวของข้าพเจ้าเป็นโจร
ป่า มีนามกรว่ากะดิงทอง” แล้วนิกรก็ยกมือรำป้อ ร้องเป็นกลอนยี่เกต่อไป “โหมยงองค์กะดิง
ทอง ---“

ท่านเจ้าคุณยกเท้าถีบปั้งเข้าให้ โจรป่าหล่นโครมลงมาจากเก้าอี้ ก้นกะแทกพื้น
เต็มแรง เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือเกาศีร์ชะแกร็ก ๆ

“ไต่เอี้ย นี่แหละเขาจะเรียกว่ากินเพื่อหมาละ” แล้วท่านก็หันมาทักนายพัชราภรณ์
“เอี้ย - พล พอที่ซีไว้ย แก่ต้มเป็นแก้วที่ลืบแล้ว”

พลนัยตาแดงกล้า ไม่มีสติสัมปชัญญะอะไรเหลืออีกแล้ว เขายกมือขึ้นโบกแล้ว
พูดเสียงอ้อแอ้

“แก้วที่เท่าไร? อ้าวก็มาด้าย – เลือก – ไปตีมนกบาปอันลื้อ ไม่ต้องมาเสือก
ห้ามอ้าว เภาอะอะแคะจะรวนอะอะ – อ้วก – กา เดียว พ่อเตะหางย้งทองเลย ทาลิ่ง”

เจ้าคุณทำคายนหลับตาปี

“อ้ายพล!” ท่านเอ็ดตะโรลั่น “นี่กูนะไวย”

พลหัวเราะ หัวเราะแบบคนเมา

“กูหรือมิกหรือซาหวันวิมานไหนก็ช่าง ขวางเข้ามา – อิก-พ่อเตะทั้งนั้น”

“อ้าว!” เจ้าคุณอุทาน “แล้วกัน คนดี ๆ แท้ ๆ กลายเป็นหมาไปแล้ว”

“โคหมา?!” พลถามเสียงอ้อแอ้

“มึงนะแหละ”

นายพัชราภรณ์อมยิ้ม ทำท่าจะอ้วก แต่แล้วก็ไม่อ้วก

“อ้วนนี่รีเป็นหมาไซโย! ลื้อมันบ้า – บ้าฉิบหาย – อ้ว – หมาทำไมถึงกินเหล่าได้ล่ะ
หว่า” แล้วพลก็ยกมือป้องหน้าผาก “ลื้อเป็นใครไวย อะ ๆ กะบานแดงแจ๋ยังกะคุณอ้าวเขียวไวย”
พุดจบนายพัชราภรณ์ก็ชะงักหน้าเข้าไปกะชิบข้างหูเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ “เฮ้ยคุณ
อ้าวเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หัวล้านเหม็นเขียวขามัด ข เลือก – อ้า- แหม – เมาไวย”

ท่านแม่ทัพนั่งทำตาปริบ ๆ อิดหนาระอาใจเหลือที่จะกล่าวแล้ว สามเกลอและอา
เสี้ยเฟ่งอันเมาจนไม่เป็นผู้เป็นคน.

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ สะดุ้งโหยง เมื่อแลเห็นกิมหงวนแกะเน็คไทและถอดเสื้อเชิ้ต
ออก เหลือแต่หนังกำพร้าล่อนจ้อน

“อ้ายเสี้ย! “ ท่านร้องลั่น “ตายห่า – เสือกถอดเสื้อทำไม ว้า - - -”

กิมหงวน ยักคิ้วแฉับ

“อย่ายุ่งน่า อ้ว – อ้วจะอาบแดด” พุดจบเสี้ยหงวนก็แก้เข็มขัดออก

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“เฮ้ย! ประเดี๋ยวไป”

อาเสี้ยขมวดคิ้วย่น เดินโซเซเข้ามายื่นผะเชิญหน้าเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ

“ลื้ออย่ามา – อ้วก – ยุ่งกับอ้วนน้อยเลยวะ ลื้อรู้ไหม การอาบแดดเป็นยา

อายุวัฒนะ สุขะ พละ บีสสาวะ อัจจาระคล่อง อ้ว – นักเพาะกายไวย นี่ – ดูกล้ำเนื้ออ้วบ้าง
วัดทั้งขาทั้งแขนตั้งยี่สิบสี่นิ้วฟุต”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ถอนหายใจเอือกใหญ่

“อ้ายหงวน นี่มึงเมาจริง ๆ หรือแกล้งเมาวะ? “

อาเสี้ยหัวเราะ

“อะไรแกแล้ว ก็นั่งชวดกว่ายังหาว่าแกเลี้ยงเมาอีก เฮ้อเหอ อ้าวเมาจริง ๆ ไม่ใช่ เมาเล่น อ้าวเมาอย่างที่-เอือก - เรียกว่าเมา หรือไงอ้าวว่า” พุดจบอาเสี้ยก็ร้องเป็นละครว่า “เมเอ้ย เจ้าเมรี ก็นั่งเหล้าเท่านี้ไม่ควรเมา”

พล, นิกร, ช่วยกันร้องต่อ

“สองจอกสามจอก - ฮา - มารอกเข้า ฮา - สี่จอกห้าจอกแม่เอี้ยมารอกเข้า” เมรีชี้เมานอนหลับ- เอี้ย ปาย - - “

ท่านเจ้าคุณผุดลุกขึ้นยืน ดัดมือเป๊ะ

“แล้วกันไว้ อ้ายพวกนี้”

นิกรลอยหน้าเข้ามาจนใกล้หน้าเจ้าคุณปัจฉิม ๗

“ทำไม - ล้อจ่าทำไมอ้าว ยักท่าอะไร - เอือก-กาเดียวอ้าวอ้วกรดหน้าล้อเลย”

“เพี้ยะ!” ท่านเจ้าคุณยกฝ่ามือตบหน้าลูกเขยของท่านเต็มแรง แล้วคว้าอกเสื้อ กะดิงทองเขย่า “แกรู้ใหม่ว่า ฉันคือพระยาปัจฉิมพ่อตาของแก”

นิกรพะยักหน้าหนึ่ง ๗ นัยตาปรือ

“รู้ - แต่อ้าวเมานี้หว่า คนเมาลื้อต้องอภัยให้ซีไว้ย เอ้ - เล่นโขนกะอ้าวเถอะน่า ลื้อ เป็นทศกรรฐ์ อ้าวพากย์เอง” แล้วอ้ายเสี้ยมือกวักก็พากย์โขนเสียงแจ้ว “เจ้าพระนครลงกาเกษา แดง แลเห็นเบญจกายจำแลง แปลงเป็นสิดาอรทัย ปะเท่งตุ่ม ปะตุ่ม ต่อมตุ่ม ๗ เพี้ย!”

เจ้าคุณตกใจคำว่า “เพี้ย” ถึงกับกะโดดตัวลอยแล้วท่านก็ยิ้มแห้ง ๆ

“อ้ายกร ! จู๊ย ๆ ๆ ๆ แกนี่หน้าด้านเหลือเกิน ฝ่าซี”

กะดิงทองหัวเราะลั่น แหกปากพากย์โขนต่อไป

“พระจิ้งมีพจนานพประพาศไป เจ้าหลานรักยอดดวงใจ ลุงนี้ใครได้หลานเป็น ภรรยา ปะดิงเท่ง ๆ ๆ ดิงปะเท่ง ๆ เพี้ย!

เจ้าคุณทำคายนหลับตาปี

“เอี้ย - ลุงบ๊าบอะไรกัน จะเอาหลานเป็นเมีย”

“ฮึ้ย !” นิกรร้องลั่น “ก็ซาหมัยโน้น - เอือก - มันมีวัฒนธรรมเหมือนเดี๋ยวนี เมื่อไหร่ละ ลื้อมือไม่พายอย่าเอาหัวด้านรำน่าน้อยเลย”

“แน่ - ทะลึ่งแน่ะอ้ายนี้ ประเดี๋ยวกพอกี้เตะเข้าให้หрок”

นายการุณวงศ์โบกมือ เปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

“อ้ายเสี้ย แกเป็น - เป็นเบญจกายได้ไหม ? อี้ก”

นิกรพากย์ต่อไป

“เบญจกายได้ฟังก็โกรธา ชิชะคุณลุงอหังกาตัวซ้ำเคยคิดมาก่อนลุง ปะตะตุ่มตุ่ม เท่งตุ่ม ต่อมแต่่มต่อ่มแต่่ม-“

เจ้าคุณตะโกนกรอกแก้วหูลูกเขยของท่าน

“เพี้ย !”

นิกรสะดุ้งโหยง พวกคนดูฮาควีน พลเดินเข้ามาจับป่าเพื่อนเกลอของเขาแล้วพูดเสียงอ้อแอ้

“เปื่อยการไว้ย เล่นโชนโบราณเขาถือ”

กิมหงวนพูดสอดขึ้น

“ยังงั้นเล่นสวดกรากัดดีท่า” พูดจบเขาก็ร้องทำนองสวดคฤหัสถ์ “เอ๊ะอากะท่า ธรรมมา เอ๊ะอาเอ๊ะอา ฮาฮาฮ่าฮา โอละเฮ้ โอ๊ะละเฮ้ โอละชา เอ๊ะอา กะท่าธรรมมา ลูกขึ้นแต่เด็ก ทำขนมแข่งม้า”

เจ้าคุณยกเท้าเหยียดลูกแปกุกันกิมหงวนดั่งพับ

“พ่อมึงตายรี ถึงได้เล่นสวดกระหัด?”

พลพูดขัดขึ้น

“สวดกระหัดโบราณก็ถือเหมือนกัน อิก- เล่นหนังตะลุงดีกว่า เอา - โหมโรง หน่อยไว้ย พวกเรา, ชำร้องเอง”

นิกรกับกิมหงวนชอบใจหัวเราะลั่น อาเสี่ยเอาปากทำปี ส่วนนายการอุณวงศ์ตีฆ้อง และโดยเฉพะาะเสี่ยหงวนยกคิ้วยกไหล่ทำท่าหนังตะลุงไปในตัว.

“นั่งเน็ง ๆ ๆ ๆ นั่งเน็งนั่งแกระ นั่งเน็ง ๆ ๆ ๆ แต่ด้อยด้อยแด - ด้อยแรด้อยแร ด้อยแรด้อยแร จึงรีบออกมาма จัดพลโยธี”

นิกรหลับหูหลับตาตีฆ้อง

“นั่งเน็ง ๆ ๆ ๆ ๆ”

พลร้องต่อไป กิมหงวนค่อยเป่าปีสอดเป็นจังหวะ

“ผะเอ่ยหรั่งเศส ตอยรีด้อยแร เป็นแปรตคราวนี้ ต้อยแรด้อยแร จะด้อยรวี ต้อยรีด้อยแร เอาดินแดนคืน แต่ - ต้อยแร --- กองทัพของไทย ต้อยแรด้อยแร มากมายหลายหมื่น ต้อยแรด้อยแร พร้องอาวุธปืน ต้อยแรด้อยแร รถแท็งก์เรือบิน ต้อยแรด้อยแร ปืนใหญ่ปืนกล แต่แรด้อยแร รถยนต์หุ้มเกราะ ต้อยแรด้อยแร หรั่งเศสใจเสาะ ต้อยแรด้อยแร เมื่อปากเต็ม ทนแล้ว จบหรือยัง ต้อยแรด้อยแร ต้องแตกหนีสิ้น ต้อยแรด้อยแร ไปเกิดพวกเรา ไปเอาแดนดิน รบกับไพริน ให้โลกระบือ”

นิกรนอนหน้าลอยตาตีฆ้อง

“นั่งเน็ง ๆ ๆ ๆ นั่งเน็งนั่งแกระ นั่งเน็งนั่งแกระ”

อาเสี่ยเป่าปีแก้มโป่ง เต็นท่าหนังตะลุงไปด้วย

“ด้อยแรด้อยแร ด้อยแรด้อยแร ---”

พลยกมือเสยผมให้เรียบร้อย ทรวดตัวนั่งตามเดิม ปีกกับฮ่องเป่าและตีเสียงลั่น”
แฮปปี้ฮอลล์” นายพัชราภรณ์ตบป้ออาเสี่ยเฟ่งอัน ซึ่งกำลังฟุบน้ำอยู่กับโต๊ะเต็มแรง
“ไฉ่ – คุณ- อ้าย-ไม่เมาน่า กินเหล้าเมาก็ไม่ช่นักเลงนะซี เอื้อก-ดูผมซิครับ ผม
ยังไม่เมาเลย”

เฟ่งอันอมยิ้ม แต่ไม่ยอมลื้มตา

“ไค – เมา ผม – ม่ายเมาน่า เออ – นี้คุณ ช่วยบอกผมทีเถอะน่าว่าผมชื้ออะไร ?”

พลหัวเราะก๊าก

“ม่ายจำเป็นต้องรู้ ผมเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าผมชื้ออะไร อี้วะ – อ้วก”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ธิบกำมลงหยิบกะโถน ยื่นมาให้นายพัชราภรณ์

“เอ้า – คายออกมา อ้ายเวร”

พลโบกมือแล้วสั่นศีรษะ

“ม่ายต้อง ผมกลืนหมดแล้ว”

เจ้าคุณสั่นศีรษะด้วยความอดทนระอาใจ ทำนหันมามองดูนิกรกับกิมหงวน ทั้ง
สองยังคงเป่าตีฮ่องเสี่ยลั่นไปหมด

“นั่งเน็ง ๆ ๆ ๆ นั่งเน็งนั่งแกระ นั่งเน็ง ๆ ๆ ๆ ต้อยแรวต้อยแรว นั่งเน็ง ๆ ต้อยแรวต้อย
แรว นั่งเน็ง ๆ แต่ – ต้อยแรว เมื่อไหร่จะร้องต่อเสี่ยทีไวย เมื่อยปากเต็มทนแล้ว”

พลลุกขึ้นยืน เดินเข้าไปจับศีรษะเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เฮ้ย ๆ ๆ แหกปากร้องไปทำไมไวย หนวกหู”

เสี่ยหงวนสะคั่งโหยง

“ก็เล่นหนังตะลุงยังงี้ละ”

“ว้า” พลครางเสี่ยยาว “ซ่าเล็กตั้งนานแล้ว”

กิมหงวนกับนิกรทำคอย่นพร้อม ๆ กัน

“แล้วทำไมพ้อมึงไม่บอก” กะดิงทองเอ็ดตะโรลั่น “ไฉ่ – อ้ายเวรตีฮ่องจนแสบคอ
หอย”

พลหัวเราะ กะซำกแซนเพื่อนเกลอพามาที่นั่งตามเดิม กิมหงวนยกขวดตราดำริน
แจกเพื่อน ๆ เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ จับถ้วยแก้วเทหมดทุก ๆ แก้ว แล้วกล่าวห้ามด้วยความหวังดี

“พอดี, พ้อมหาจำเรญ แกสามคนกับคุณเฟ่งอันเมามากจนเกินไป นี้ค่อยสร้าง
เมาขึ้นบ้างแล้ว อย่าดื่มอีกเลยวะ”

กิมหงวนขมวดคิ้วหน้า ซึ่มือไปที่ขวดวิสกี้ซึ่งกองซ้อนกันอยู่ในลัง ๒ ลังเต็ม
เพียบ

“คุณอาเห็นไหมครับ วัทโธ – เราสั่งเหล่ามาตั้งห้าสิบขวด ต้องกินให้หมดซีครับ
เราห้าคนกินเหล้าห้าสิบขวดไม่หมดก็ตายเสียดีกว่า”

ท่านแม่ทัพทำหน้าเหยเก

“เออ – ถ้าขึ้นกินหมดห้าสิบขวดก็ตายโหงอยู่ที่แฮปปี้ฮอลล์นี่แหละ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อะไรครับตาย พับแป้, ยังไม่เคยปรากฏสักที่ว่าคนเราตายเพราะกินเหล้า ถ้า
ไม่ได้กินเหล้า แล้วตายละก็ถือว่าไม่ถูก เช่นเตี้ยอ้ายหงวนเป็นต้น”

“จริง” อาเสี่ยพูดสนับสนุน “เตี้ยอ้วแกบ้ำ อ้ายเราแนะนำให้กินเหล้าแกไม่เชื่อ
แกบอกว่าสูบฝิ่นสุขุมและสบายกว่ากินเหล้าเป็นกอง เลยซื้บ้องเซ็กทั้งมรดกนับล้าน ๆ ไว้ให้อ้ว
เปรมเลย, วันนั้นก็พกติดตัวมาตั้งล้าน กินเข้าไปพวกเรา อ้วยอมฉิบหาย กินให้หมดร้าน บ่อย –
บ่อยไว้ย ! เอาเป๊ะชะข้างมากินสักตัวเถอะวะ ผัดนกตะกรุมหนึ่งจาน ใส่ลูกมะอึกด้วย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ โกรธจนหน้าเขียว ท่านยกจานสลัดกุ้งฟาดลงกลางกะบาน
กิมหงวนเต็มแรง

เพลิง !

จานแตกออกเป็นหลายเสียง อาเสี่ยนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อย่าว่าจานเลยครับ ปืนยิ่งกว่านี้ยังยิงไม่เข้า”

เจ้าคุณจ๋องมองดูกิมหงวนด้วยสายตาดมึงมึง

“มึง- ดีละมึง” แล้วท่านก็พูดกับ พล, นิกร “เฮ้ยกลับบ้านกันทีไร้ย ถ้าพวกแกไม่
กลับฉันจะกลับคนเดียว แล้วจะบอกให้เมีย ๆ ของแกตามมากะทียบแกทีนี้”

กิมหงวน หัวเราะก๊าก

“เชิญ ๆ ๆ ๆ เชิญซีม้าสามศอกไปบอกเถอะครับ ชะ- ซ้า อ้ายหงวนนะ, ไม่ใช่อ้าย
หงวนทีกลัวเมียเหมือนคนก่อนหรอกนะครับ คุณอาอย่าอ้อมรู้ดีแล้ว ผมเก่งกล้าสามารถเพียงไร ไป
ตามมาเถอะครับ ฮะ – อ้ายหงวน ไม่ตะให้ขาดสองท่อนก็ออกยานับถือ”

เจ้าคุณว่า “ตามปกติฉันก็ไม่เคยนับถือแก”

“ไม่ทราบ, นั่นผมช่วยอะไรไม่ได้”

เจ้าคุณจ๋องปากจึกจึก

“เฮ้ย – พวกแกไม่กลับจริง ๆ หรือนี้ ?”

พลว่า “ยังครับ, คินนี้ผมต้องขอกินเหล้าให้ยันป้าย โธ – ถึงคราวพักผ่อนพวกผม
ก็ต้องสนุกกันบ้างซีครับ”

“ก็พวกแกมันสนุกกันจนเกินขอบเขตนี่หว่า ดู – ดูอ้ายหงวนเห็นไหมในที่
ธารกำนัลแท้ ๆ มันถอดเสื้อชั้นในเห็นแดงแจ๋ แล้วถ้าใครต่อใครเขารู้ความจริงว่าพวกแกเป็นใครจะ
ไม่ขายหน้าเขารึ?”

อาเสี้ยลอยหน้าลอยตาพูด

“อ้อ – หน้าของम्म ใครจะซื้อम्मก็ขาย แต่ขอไม่ให้ อี๊ก ---“ พุดจบเขาก็หยิบ
เสื้อเข้ตอันอยู่ขึ้น และหยิบเน็กไทขึ้นผูกส่งเดช

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ทำตาปริบ ๆ นิ่งอึ้งไปสักครู่จึงพูดต่อไป

“พวกแกไม่ยอมกลับแน่นอนะ?”

สามเกลอพะยักหน้าพร้อม ๆ กัน และพุดพร้อม ๆ กัน

“แน่นอนครับ”

เจ้าคุณผลุดลุกขึ้นยืน

“เออ ๆ ดี แล้วแกจะต้องเสียใจ” พุดจบท่านก็เดินมาที่อาเสี้ยเฟ่งอันซึ่งหมอบฟุบ
อยู่กับโต๊ะ ท่านเจ้าคุณประคองเพื่อนใหม่ขงสามเกลอให้ลุกขึ้นยืน

เฮ้ – คุณเฟ่งอันไว้ย

ชายหนุ่มลูกจีนลื้มตาโพลง

“อ้า – ฮัลโหล คุณอาหรือครับ

ท่านแม่ทัพยืมเล็กน้อย

“กลับบ้านเถอะคุณ ฉันจะไปส่ง บ้านคุณอยู่ถึงไหนแล้ว?”

อาเสี้ยเฟ่งอันยิ้มแหย ๆ

“ไม่ทราบครับ – อ้อ – เอ๊อ – นึกได้แล้วครับ บ้านผมอยู่สี่ลุม” แล้วเขาก็ยก
นาฬิกาข้อมือขึ้นดู “ไอ้ยา สี่ทุ่มครึ่งแล้ว ตายโหง บอกเมียว่าจะกลับสองทุ่ม ว้า – กลับไปบ้าน
คงกะบานแยกแน่ ไม่ได้การ ผมต้องกลับบ้านละ ไปเถอะครับท่านสหายรักทั้งสาม วันหลังค่อย
หาโอกาสมาเที่ยวกันใหม่ พีบผ่า ผมรักพวกคุณจัง”

กิมหงวนโบกมือห้าม

“อย่าเพิ่งกลับน้า เฟ่งอัน”

อาเสี้ยเฟ่งอันสั่นศีรษะ

“ไม่ได้ครับ เมียผมดุยิ่งกว่าหมาบูลด็อกอีก”

เสี้ยหงวนชักฉิว เขาร้องดัง ๆ

“ไป ! จะไปไหนก็ไป คนที่กลัวเมียแล้วไม่ต้องมาคบกับพวกผม พวกเราสามคน
นี้ต่างไม่มีใครกลัวเมียเลย”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ยกมือจับแขนเฟ่งอัน แล้วพุดเบา ๆ

“ไป – คุณ ฉันจะไปส่งคุณเอง เชื้อฉันเถอะ คุณฟังอัน ถ้าขึ้นคกับอ้ายสามคน
นี้ คุณเสียคนแน่ ๆ “ พุดจบท่านก็จุดกะชากลากตัวอาเสี่ยหนุ่มเดินออกไปจาก “แฮปปี้ฮอลล์”

“เอ๊บบ ! “ กิมหงวนร้องลั่น

เจ้าคุณหยุดชะงัก หันมาทำปากหมอบหมิบ สามเกลอหัวเราะลั่น มองดูท่านเจ้า
คุณพาเฟ่งอันเดินโซเซโซซัดลงบันได้ไป.

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ปลีกตัวกลับบ้านก่อน ก็เพื่อจะไปบอก ๆ เมีย ๆ ของพล, นิกร,
กิมหงวน ให้มาตามตัวขี้เมาของกล่อน และอีกประการหนึ่ง เจ้าคุณเกรงว่าท่านจะต้องจ่าย
ค่าอาหาร ในฐานะที่ท่านเป็นใหญ่กว่านายลิงทั้งสาม ทั้งนี้ยอมนับว่า ท่านเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ของ
เรา มีความสุขุมคัมภีรภาพมาก เฉลียวฉลาดเหมือนกับบรรดาคนหัวล้านทั้งหลาย.

๒๓.๐๐ น. เศษ

ผู้มาเที่ยว “แฮปปี้ฮอลล์” บางตาไปมากแล้ว ย้ำสแบนต์กำลังกะหิมบรรเลงเพลง
อย่างไรเพราะ พล, นิกร, กิมหงวนสนุกสนานกันเต็มที่ เมาแอ้ไปตามกัน ถ้วยแก้วและจานอาหาร
แตกละเอียดไปหลายใบ.

เรณูดาราดวงเด่นของ “แฮปปี้ฮอลล์” นั่งอยู่บนตักอ้ายเสื่อพล ชูศรีแม่งามที่มี
ใบหน้าสวยเก๋ แต่มีรูปร่างเหมือนหมูตักน้ำตายนั่งอยู่บนตักอาเสี่ย พยอมแม่เสิฟสาวเฒ่าบางร่าง
น้อยนั่งอยู่บนตักนิกร ต่างเรียกเหล่าเป๊กมาตีมนคนหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๑๐ เป๊ก เหล่าเป๊กหนึ่ง หล่อนได้
ส่วนแบ่งถึง ๕๐ เปอร์เซนต์.

หมู ๓ ตัวกำลังถูกเถือ นาน ๆ จึงจะพบหมูที่มีเนื้ออย่างนี้ ขณะนี้เรณูกำลังร้อง
เพลงหนึ่ง เสียงของหล่อนหวานจ้อยราวกับระฆังเงิน

“เหล่านี้หรือ คือน้ำ อมฤต

ชะโลมจิตต์ ประสิทธิ์สุข ปลอดภัยหาย

ถึงมีนเมา แต่ไม่เห็น เป็นอันตราย

แสนสบาย เมื่อได้ดื่ม ปลื้มกมล”

สามเกลอตบมือกราว พลจูบเรณูเต็มรัก

“จริงทีเดียว แม่น้องสาว ถ้าเหล่าไม่มีคุณประโยชน์ กรมสรรพสามิตจะตั้งอยู่
ได้รึ จริง ๆ ๆ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง”

แม่งามเงยหน้าขึ้นมองดูเขา ด้วยสายตาทหวานฉ่ำ

“ขอให้ดิฉันกับเพื่อน ๆ อีกคนละสามเป๊กนะคะ”

พลพะยักหน้า

“ไป – ไปสั่งมา คีนี่ฉันเลี้ยงเต็มที กินเข้าไปน้องสาว อ้ายเสียมันเป็นคนออก
อัฐ ไม่ต้องเกรงใจ”

เสียหวนกลิ่นน้ำลายเอือก พวกแม่เสียเปรียบจากตักเดินตรงไปที่บาร์ เพื่อสั่ง
เหล้าเบียร์มาดื่ม อาเสียเอื้อมมือเขียนพล

“เฮ้ย – ใครเป็นคนจ่ายทรัพย์สินแน่ววีย์ ? อ้าวนะจ่ายค่าวิสกี้มาแล้วตั้งหกหรือยบาท”
พลโบกมือ

“เฮ้ย – อย่าทำเป็นใจหมาหน่อยเลยวะ กันรู้ดีหรือก่น่า มหาเศรษฐีอย่างแก
ค่าอาหารยี่สิบบาทจะเท่าไรหรือเทียว จ้างให้ชนหน้าแข่งก็ไม่ล่อง”

อาเสียยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“จริงวีย์ เฮ้ย – กินอะไรอีกสิ่งชีวะ เอาตั้งที่อ้าว สำหรับแกกับเจ้ากร กันเลี้ยง
อย่างไม่มีอัน บ่อยเอาได้กรอกข้างมากินจากเถอะวะ หะ? ไม่มีเรอะ ไม่มีกูก็ไม่กิน” แล้ว
กิมหวนก็หัวเราะโดยไม่มีเหตุผล ยกเท้าทั้งสองกะที่บพื้นรั่วยิก.

ณ บัดนี้

มหาภัยอันใหญ่หลวงกำลังจะประสพกับสามเกลอของเราแล้ว ที่ประตูข้างบันได
ขึ้นลง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับนนทา, นวลละออ และประไพ ยืนเรียงกันเป็นสง่าผ่าเผย มองเข้ามา
ในห้อง.

เจ้าคุณบู้ยไปให้แมงามทั้งสามมองดูพ่อเทวดาทั้งสาม

“เห็นไหมละ นี่แหละสภาพของพ่อเจ้าละ”

นวลละออกัดฟันกรอด ๆ พุดกับนนทาเบา ๆ

“จวกเสียด้วยมีดีดีไหมคะ?”

นนทาสะดุ้งโหยง

“อย่าให้ถึงกับเลือดตกยางออกเลยคะ อู๊ตาย ! น้องไฟ นั้นน้องถืออะไรนะ?”

ประไพยิ้มอาย ๆ

“หลาวทองเหลืองคะ เอาไว้กันถูกเตะ”

นนทาอ้าปากหวอ

“แยละ, ล้อขึ้นเล่นด้วยอ้ายนี่ น้องชายอ้าวก็มองเพ่งเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือผลักหน้านนนทาทันที

“โอ้ – ผู้หญิงตะหวักตะบวยอะไรกันวีย์พุดลื้ออ้าว นั้นแน่ – แม่พวกจับไปย ชะ-

ช้า อ้าว ๆๆ ยายนวล, ถลกตุตขึ้นมาทำไม ว่า – เห็นเป็ดตีไค้ตตั้งศอก ปิดเสีย อี้!”

นวลละออฝันหัวเราะ

“เตรียมตะลุมบอนค่ะ” พุดจบัวตฤตึงหนึ่งก็หล่นลงบนพื้นเปียก นวลละออรีบก้มลงหยิบซ่อนทันที.

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ

“อะไรนะ แม่ นวล ?”

นวลละออยิ้มนำเอ็นดู

“สนับมือค่ะ หนูจะชกหน้าเสียให้แตกทีเดียว”

ท่านแม่ทัพเม้มริมฝีปากแน่น

“โดย – อนิจสุขุเอ๊ย นี่มาตามผัวกลับบ้านหรือจะมาฆ่าผัววะ ?”

นวลละออหัวเราะ

“ถ้าประการแรกไม่สำเร็จ ก็เอาประการหลังแหละค่ะ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เปลี่ยนสายตามาที่นันทา

“แกล่ะ – เอาอะไรติดไม้ติดมือมาบ้าง ?”

นันทาเอียงคอมยิ้ม

“ง่า – อ้า – เปล่าค่ะ”

เจ้าคุณทำตาเขียว

“อย่าโกหกนา นั่นอะไรตุง ๆ อยู่ใต้เสื้อ เอามาดูซิ”

แม่งามทำหน้าที่กระเรียกระวาด ล้วงมือเข้าไปในเสื้อ หยิบมีดชายธงเล่มหนึ่งออกมา แล้วหัวเราะแห้ง ๆ.

เจ้าคุณหลับตาปี

“**บรีอวส์ก !** เอามาสิ, ส่งมาให้หมดทั้งสามคน ทำไม่ถึงเล่นอุตริยังงี้ ھا ? ส่งมาสิ ๆ “

นันทา, นวลละออ, ประไพ จำใจต้องส่งอาวุธคู่มือให้ด้วยความเสียดายยิ่ง เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เก็บมันใส่กระเป๋า เหยหน้ามองไปทางสามเกลอ ขณะนี้, กิมหงวนกำลังเดินเท้าป้าเข้า จังหระดนตรี.

นวลละออหมั่นไส้เหลือที่จะกล่าวแล้ว หล่อนพุดกับเพื่อนทั้งสอง

“เอาไว้ย พวกเรา, โจมตีแบบสายฟ้าแลบเลย”

เจ้าคุณปราดเข้าขวางกลาง ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ

“เดี๋ยว – เดี๋ยวก่อนหลานสาว”

นวลละออผลึกเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เซแฮ่ดไปหลายก้าว

“เดี๋ยวอะไรอีกล่ะคะ ? “

ครั้นแล้ว, แม่เสียหลายพาดกลอนทั้งสาม ก็เดินอาด ๆ ตรงเข้าไปหาพวกสามี เหลือขอของหล่อน

มีคศัญญ์เกิดขึ้นแล้ว การเจรจาด้วยสันติวิธีย่อมไม่มีหวัง เพราะอีกฝ่ายหนึ่ง ต้องการรบ เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ เดินตามหลังเข้ามา ทำหน้าที่เป็นแม่ทัพตามเคย.

พลแลเห็นก่อน เขาสะดุ้งเฮือกลื้มตาโพล่ง คราวแรกเข้าใจว่าเขาเมาตาฝ้าไป แต่เมื่อยกมือชี้ตา นันทาก็ยังเป็นนันทาอยู่นั่นเอง นายพัชราภรณ์หายเมาทันที รีบกะชิบกะซาบ บอกคูหูของเขา

“เฮ้ย – อ้ายกร แยะไวย้ ?”

“หา – ทำไม่ถึงแย่” กะดิงทองพูดเร็วปรือ.

พลนุ้ยไปให้ดูข้างหลัง นิกกรเย็นวาบไปทั้งตัว เขาไม่กล้าเหลียวหลัง แต่มั่นใจแล้วว่า เมียคงมาตาม

“เมียเราไซ้ไหม?” กะดิงทองกะชิบแผ้วเบา.

นายพัชราภรณ์ทำหน้าบึ้งยากที่สุด กลืนน้ำลายเอือก

“เออ ! “

“ตายหา” นิกกรอุทานค่อย ๆ หันหน้าไปมองดูข้างหลัง แล้วสะดุ้งสุดตัว เมื่อแลเห็นเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ กับแม่เสียทั้งสามเข้ามาในระยะตบหน้าถึง กะดิงทองผินใจผิวปากเพลงข้ามโขงเบา ๆ อารามปอดดลยจนเกินไป เสียงผิวปากของเขาจึงสั้นร่วน่าฟังขึ้นอีกมาก.

พลเอียงหน้าไปกะชิบบอกอาเสี่ย ซึ่งกำลังหีบแฮ่กั้นจุ่มลงไปในแก้วเหล้าแล้ว ยกขึ้นใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดจอร์อย

“อ้ายหงวน ยมพะบานยืนอยู่ข้าง – ละ – หลัง- ละ – เหา – ไหว้ย”

กิมหงวน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ว่าไง ? “

นายพัชราภรณ์ถอนหายใจยาว หยิบตะเกียบจุ่มน้ำปลาซีอิ้วเขียนลงบนผ้าปูโต๊ะ มีข้อความว่า

“เมียเรามา !”

กิมหงวนชะงอกหน้าอ่าน แล้วขมวดคิ้ว่น

“เมีย ? เฮ้ย – ไม่เข้าเรื่อง ปานนั้นอนโง่งตูดอยู่ที่บ้าน ถึงมากก็ไม่กลัววะ”

พลจ๊วยปาก หายใจไม่ทั่วท้องเลย”

“อยู่ข้างหลัง อ้ายเปรต !”

อาเสี่ยหัวเราะลั่น

“อย่ามาตัมหน่อยเลยวะ ขึ้นทะเล้นมาตามพ่อเตะขาดสองท่อนเลย เอ๊ะ ! “ แล้ว
กิมหงวนก็ทำจมูกฟุดฟิด “เหม็นเขียวอะไรโว้ย คล้าย ๆ กลิ่นหัวล้านคุณอา ว้า – กลิ่นตุ ๆ ซอบ
กล”

นิกรนุ้ยไปให้กิมหงวนมองไปข้างหลัง คราวนี้อาเสี่ยเฉลียวใจทันที เขารู้สึกขน
พองสยองเกล้าวาบหวิดคล้ายกับจะเป็นลม เสี่ยหงวนพยายามทำใจให้เข้มแข็ง ค่อย ๆ หันหน้าไป
ข้างหลัง.

ครั้นแล้วเขาก็ร้องสุดเสียง

“เหวอเออ !!”

นวลละออบเขียวเคี้ยวฟันกรอด ๆ ปราดเข้าประชิดตัวอาเสี่ย เรณูกับแม่งามอีก
๒ คนรีบพรวดพราดลุกขึ้นหลบหนีคนนะแม่เสียไปโดยเร็ว ใครต่อใครพากันหัวเราะลั่น ละครเรื่อง
“ก๊วเมีย” กำลังแสดงในตอนต้นต้นหวาดเสียวแกมตลกขบขัน.

กิมหงวน ฝืนยิ้มอย่างยากเย็นที่สุด เหงื่อไหลซิก เขากะพุ่มมือไหว้นวลละออบ
อย่างเคารพนบขอบ.

“เอ๊ะ – แะ สวัสดิ์จ๊ะนวล แม่มาตามหนูหรือแม่ ?”

แม่เสียซ่อนยิ้มไว้ในหน้า คว่าขวิดวิกก็บนโต๊ะไขว้หลังไว้

“ตะกั้นเสี่ยว่าเสี่ยจะเตะใครให้ขาดสองท่อน ? “

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลาย ๑๐ ครั้ง

“ฉัน – คือ – ฉัน เปล่าจ๊ะ”

แม่งามเงี้ยววดเกล้า กิมหงวน ยกมือปิดป้องงุ่นไปหมด

“พูดอยู่หยก ๆ ยังบอกว่าไม่ได้พูด ประเดี๋ยวแม่ตีกะบานแยก หา – เสี่ยจะเตะ
ใคร ? “

อาเสี่ยทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ง่า – อ้า – เสี่ยจะเตะตัวของเสี่ยเองจ๊ะ”

นวลละออบคำรามในลำคอ เงี้ยววดตราดำขึ้นสุดแขน เจ้าคุณบัจฉริก ๆ คว่า
ข้อมือหล่อนไว้ได้

“อย่า” ท่านร้องลั่น “ขึ้นเล่นด้วยขวิดเกล้าล่อก้อ หัวมีระดูแม่เขียว”

นวลละออบยิ้มเล็กน้อย จับหูกิมหงวนบิดเต็มแรง ดึงตัวเขาให้ลุกขึ้น

“ทำไมเสี่ยเมหาย่าเป็นอย่างนี้ เสี่ยคำนี้ถึงเกียรติยศของเสี่ยบ้างหรือเปล่ เสี่ยเป็น
นายทหารไซ้ใหม่ โธ – นำชายหน้าเหลือเกิน ถ้าเสี่ยจะเมาก็เมากอยู่ที่บ้านซีคะ”

กิมหงวนก้มหน้ามองดูพื้น หยิบเสื่อชั้นนอกที่คล้องเก้าอี้ไว้ขึ้นสวม แต่เพราะ
ความกลัวนวลละออบจนเกินไป จึงสวมเอาข้างหลังไว้ข้างหน้า และเอาข้างหน้าไว้ข้างหลัง.

แม่เสียยกเท้ากะทึบพื้นแล้วตวาดเว็ด

“ดูซิ สวมเสื้อยังไงกัน เฮียตายแล้วหรือนี่?”

อาเสี่ยก้มลงดูตัวเองแล้วกะโดดตัวลอย

“ไอ้ย่า – อ้ายเจ๊กเปรดตันตัดเสื้อผัดได้ โธ่หลงใโสมาตั้งแต่บ้าน”

นวนลระออหัวเราะเบา ๆ กำหมัดขวาแน่นแล้วหล่อนก็เหวี่ยงหมัดสะวงิงถูกก้าน
คอกิมหงวนอย่างถนัด อาเสี่ยเซแซ่ด ๆ เกือบหกล้ม.

“ไป – กลับบ้านเดี๋ยวนี้ และไปอย่างนี้แหละ”

เสี่ยหงวนร้องไห้โย ยกหลังมือเช็ดน้ำตา แม่เสี่ยปราดเข้ามากะซอกแขนเขา

พากิมหงวนเดินออกไปจาก “แฮปปี้โฮลลลล์” โดยเร็ว เสี่ยงไฮโยให้ร้องเสี่ยงตบมือดังสนั่นหวั่นไหว.

นันทาปริเข้ามาเล่นงานอ้ายเสี่ยพลบ่าง

“แหม – น่าสนุกนะกะ ดิมเกล้าแล้วก็โลมผู้หญิง นี่นะรี นายเรืออากาศตรีผู้มี

ฉายาว่าเสี่ยอากาศ?”

พลยิ้มแหย ๆ ลูกขึ้นหยิบเสื้อนอกขึ้นสวม

“อย่าอะอะไปน่า ขายหน้าเขา”

นันทากลับแฉดเสี่ยงลั่น

“อ้อ – ที่ยังงี้รู้จักขายหน้า โธ่ – ไม่รู้จะว่ายังไงดี เจ้าคุณอาไปบอก ว่า พลเม

เกล้าถึงกับร้องรำทำเพลงให้ใคร ๆ เขาดู สมควรหรือคะที่ทำอย่างนี้?”

นิกรพูดสอดขึ้นเบา ๆ

“ปากบอนฉิบหายเลย”

ท่านเจ้าคุณทำคายนหลับตาปี

“แกว่าใคร อ้ายกร!”

นายการุณวงศ์ทำหน้าอกบุญไม่รับ

“ไม่รู้ละครับ ใครไปบอกเมียผมผมก็ว่าคนนั้น”

“ก็แกเสี่ยกเมาเกล้าจนเสี่ยกิริยาทำไมละ?”

“อ้ายพลมันชวนผมมานี่ครับ ผมไม่กินมันก็ชะยั้งชะยอให้กิน”

พลแยกเขี้ยว จ้องมองดูหน้าเพื่อนเกลอทันที

“อ้ายกร!” แล้วเขาก็ยกมือชี้หน้า “ใครชวนใครแน่ หนอยแน่”

นิกรขยิบหูขยิบตาเสี่ยก่อนจึงพูด

“หนอยยังไงวะ?” พุดจบก็ลุกขึ้นทำหน้าที่ชิงขัง.

พลรู้ถูกไม้ของเพื่อนแล้ว เขาซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“อ้าว – พุดยังงี้ก็อตะปากกันเท่านั้นแหละ”

กะดิ่งทองแกลิ่งเค้นหัวเราะ

“ได้ซีอ้ายพล ตีนข้าไม่ได้เก็บไว้ในกะเป๋าทรงมา – อ้ายพล”

นันทา, ประไพกับเจ้าคุณปัจฉิม ๒ หน้าตั้น นึกว่าสองเกลอจะฉะปากกันจริง ๆ

นันทาตวัดคองน้องชายของหล่อนไว้ ส่วนเจ้าคุณกับประไพช่วยกันยึดแขนพล.

“อย่าบ้านะ กร” นันทาเอ็ดตะโรลั่น “มีอย่างรี เรื่องเท่านี้จะต่อยกัน”

นิกรดีนรตามธรรมเนียม

“ปล่อย ! พี่นั้น ฉันจะลองตีกับอ้ายพลมัน หน้อยแน่ะ โตนักอ้ายนี่ ปล่อยซี !”

เจ้าคุณปัจฉิม ๒ มีกิริยาละล่ำละลัก รีบพูดกับนันทา

“เร็ว – พาเจ้ากรลงไปข้างล่างยายนัน ประไพไปช่วยดึงผ้าแก็งเร็ว – ว่า – อ้ายพวกนี้มันยังงักันไว้ย เอ้าไปซี”

ประไพวิ่งเข้ามาคว่ำแขนนายการุดวงศี่ไว้พะยักหน้ากับพี่ผ้า แล้วแมงามทั้งสองก็ฉุดกะชากลากตัวนิกรออกไปจาก “แฮ็บปี่ฮอลล์”

เจ้าคุณถอนหายใจโง่อก ยกมือตบศีร์ชะนายพัชราภรณ์เบา ๆ

“อ้ายหลานชาย นี่แหละไหมละ การกินเหล้าไม่ให้คุณอะไรเลย ซี – ซี เพื่อนกันและญาติกันแท้ ๆ คนอื่นคนไกลที่ไหน ?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ก็มันอยากปรักปรำผมนี่ครับ”

ท่านแม่ทัพลั่นศีร์ชะซ้ำ

“ไป – กลับบ้านเถอะ ไปหลับไปนอนเสียที”

“ไปซีครับ”

พลพลพุดจบ ผู้ช่วยผู้จัดการก็ยื่นบิลลีให้นายพัชราภรณ์

“ประทานโทษครับ คุณ – ง่า – กรุณาชำระบิลลีด้วยครับ”

พลส่งบิลลีให้เจ้าคุณปัจฉิม ๒ ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่ ๒ ยืนนั่งอึ้ง พลรีบวิ่งปูลง ๆ ออกไปจากแฮ็บปี่ฮอลล์ทันที เจ้าคุณร้องตะโกนเสียงหลง

“เฮ้ย! พล ยังงักันไว้ย !” แล้วท่านก็หันมาพูดกับผู้ช่วยผู้จัดการ “เอ้า – เอาบิลลีของนายคืนไป ฉันจะกลับบ้านละ”

“ฮะ – ใต้เท้าต้องชำระเงินเสียก่อนซีครับ”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“เสียใจ ฉันไม่ได้เป็นคนสั่งอาหารเหล่านี้”

ผู้จัดการยิ้มอ่อนโยน

“แต่ได้ทำให้เป็นผู้รับประทานด้วย เมื่อคนอื่นเขาไปกันหมด ได้เขาก็ต้องจ่าย แะะ
- แะะ ยี่สิบห้าบาทเท่านั้นแหละครับ”

เจ้าคุณแม่ริมฝีปากแน่น

“ถ้าฉันไม่ยอมจ่าย แกจะว่าอย่างไร”

ชายหนุ่มหัวเราะ

“ตำรวจหน้าฮอลล์ มีอยู่ตลอดเวลาครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กลืนน้ำลายเอือก รู้ตัวแล้วว่า พลกับนิกรแก๊งทำเป็นว่าจะชก
กันเพื่ออุปสมบทท่าน ฉะนั้นจึงไม่มีหนทางหลีกเลี่ยงได้ จำต้องยอมจ่ายทรัพย์ตามรายการใน
บิลล์.

ท่านส่งธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ๒ ฉบับและใบละ ๕ บาทอีก ๑ ฉบับให้ผู้ช่วย
ผู้จัดการที่เฉลียวฉลาด.

“เข้า - เอาไป ฤย ! ช่วยจับหายเลยกู”

“ขอบพระเดชพระคุณครับ”

เจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก เดินลงบันได ๗ ออกไปจาก “แฮปปี้ฮอลล์” แต่
ก่อนจะพ้นประตู ท่านได้หันมาตะโกนพูดกับผู้ช่วยผู้จัดการ

“เฮ้ย - ตราดำที่เหลืออีกสี่สิบหกขวด ฝากไว้ด้วยไว้ย พรุ่งนี้จะให้คนมาขนเอาไป
บ้าน”

“ครับ - ได้ครับ” ผู้ช่วยผู้จัดการตะโกนตอบ

ท่านแม่ทัพยิ้มแหย ๆ หมุนตัวกลับ รีบเดินออกไปจากห้องโถง สะดุดธรณีประตู
หัวซุนเกือบหกล้ม แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดไปข้างล่าง

ป. อินทรปาลิต

วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔